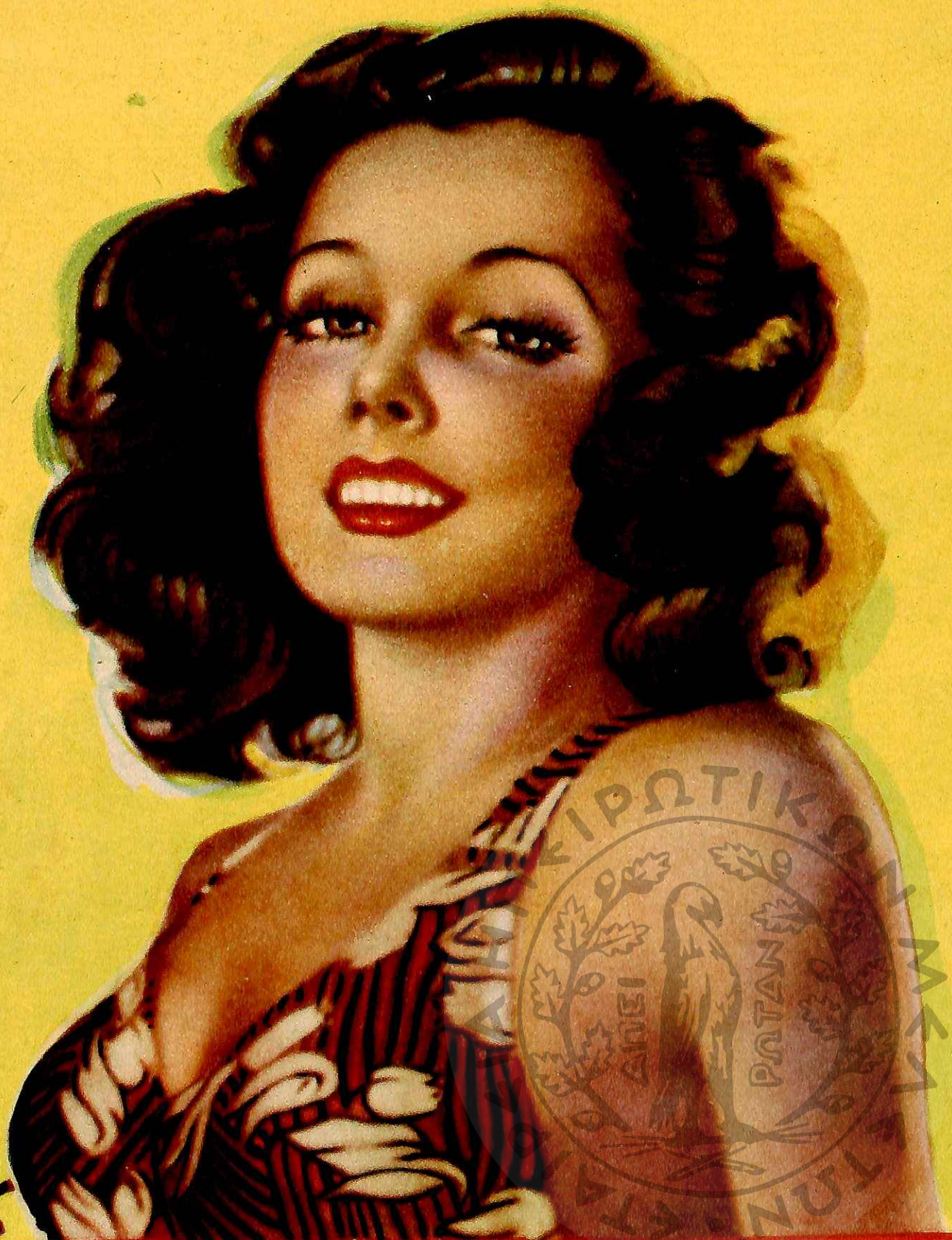

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΖΥΓ

"Επρεπε να' ομολογήσω

№ 108

ΔΡΧ. 5

ΤΟ ΟΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΟΥΛΙΑΥΡΟΥ

Οι άπειθυνοί πρὸς τὸν δόκτορα Κάμα πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἀναφέρουν: α) τὸ ἔτος γεννήσεως, β) τὸν μῆνα, γ) τὴν χρονολογίαν τοῦ μηνός, δ) τὴν ἡμέραν καὶ εἰ δυνατόν, τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ δέον νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ γραμματόσημα ἀξίας δρχ. 5 διὰ τὴν ἀπάντησιν, δὲ διασθύνονται δὲ «Πρὸς τὸν Δόκτορα Κάμα»—δὲς Σανταροῦ 5, Ἀθήνας.

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἐβδομάδα ἀπὸ 28 Ἰουνίου μέχρι καὶ τῆς 4 Ἰουλίου ἔχουν ὡς ἀκο-
λουῖται.

Κατάλληλοι ὄροι:

1) Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας εἶναι ἡ 8—9 π. μ. τῆς Δευτέρας (1) καὶ 3.45—5.15 μ. μ. τῆς Τετάρτης (3).

2) Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα ἡ 9—10 π. μ. τῆς Παρασκευῆς (28), 5—6 μ. μ. τοῦ Σαββάτου (29), 7.30—8.15 μ. μ. τῆς ἰδίας ἡμέρας καὶ 6.30—8.15 μ. μ. τῆς Τετάρτης (3).

3) Διὰ τὰ τυχερὰ παίγνια 4.15—5.45 μ. μ. τῆς Κυριακῆς (30), 7—8.15 μ. μ. τῆς Τετάρτης (3).

4) Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων αἱ ὥ-
ραι 7.30—8.30 π. μ. τοῦ Σαββά-
του (29), 2—3 μ. μ. τῆς Κυριακῆς
(30), 6.30—8 π. μ. τῆς Τετάρτης
(3), 11—12.30 μ. μ. τῆς Πέμπτης
(4).

5) Διὰ τὰς αἰσθηματικὰς συναν-
τήσεις τὸ ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς
(28) καὶ αἱ ὥραι 7.30—9.45 μ. μ.
τῆς Κυριακῆς (30), 6—8 μ. μ. τῆς
Δευτέρας (1) καὶ 12.30—2.30 π.
μ. τῆς Τετάρτης (3).

Ἡ ὥρα 4.30—6 μ. μ. τῆς Πέμ-
πτης (4) εἶναι πολὺ καλὴ διὰ γά-
μου καὶ ἀρραβώνος.

6) Δι' ἐπιθυμίας ἀφορώσας τὸ
μέλλον σας εἶναι λίαν εὐνοϊκὴ ἡ ὥ-
ρα 21.45—2 μ. μ. τῆς Πέμπτης
(4).

Ἀποφύγετε τὰς ὥρας 2—3 μ.
μ. τῆς Παρασκευῆς (28) καὶ 7.30
—8.30 π. μ. τῆς Τετάρτης (3).

Ἡ ὥρα 10—11.30 μ. μ. τῆς Πέμ-
πτης εἶναι ἐπιβλαβὴς διὰ τὴν ὑ-
γίαν καὶ τὴν ζοὴν σας.

Αἱ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΔΡΟΣ
ΚΑΜΑ

ΑΓΡΑΜΠΕΑΝ.—Σὰς διακρίνει με-
γάλη νευρικότης. Τάσις πρὸς με-
γαλῶν. Θὰ ἀποκατασταθῇ κατὰ
τὸν συνεισέτατον. Γάμος ἀρκετὰ
καλὸς μετὰ πρῶτον ἀκούων ἐλευθε-
ρον ἐπάγγελμα. Ἡ σύζυγος σας
ζωὴ θὰ εἶναι ἡμέρως. Ἐπὶ τοῦ ὁκο-
νομικοῦ πεδίου δὲν θὰ μεντεῖ πολὺ
εὐχρηστική μὲχρι τὸ ἔτος 1947
περίπου. Κατόπιν, ἡ κατάσταση σας
θὰ σημεῖωση ἀξιοσημείωτον βελτιω-
σιν.

ΜΑΡΙ ΚΑΛΑΙΡ.—Σὰς ἀπῆνθησα
εἰς τὴν προηγουμένην ἐπιστολὴν σας.
Εἰς τὰ νέα ἐρωτήματα σας δὲν μπο-
ρῶ νὰ ἀπαντήσω ἔτι δὲν ἔχω τὴν
ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ συζύγου
σας. Ἐπίσης σας παρακαλῶ νὰ συμ-
πληρώσετε καὶ τὰ ἑλλειπλῆ στοιχεῖα
τοῦ τέκνου σας.

Κ. Χ. 16 Σ.—"Ὅλα αὐτὰ δεί-
χνουν μίαν μικρὰν εὐνοίαν τῆς τύχης,
ἀλλὰ καὶ συγχρόνως μίαν τελείαν
ἐλλείψιν πρωτοβουλίας καὶ δραστη-
ριότητος ἐκ μέρους σας. Τὸ πρᾶγμα
αὐτὸ ἔχει καὶ τὴν ἐχρήριστον καὶ τὴν
δυσάρεστον πλευρὰν του, διότι σας
ἔχουν συνήθειαι νὰ σταυρώνετε τὰ
χέρια καὶ νὰ περιμένετε νὰ κατεβῇ
τὰ πάντα ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ὡς πρὸς
τίστον στοιχείον διὰ τὴν μελλοντικὴν
ἐξελίξιν τῆς ζωῆς σας θεωρῶ τὴν ἀ-
νάπτυξιν μίας προσωπικῆς δραστη-
ριότητος ἐκ μέρους σας. Ἡ ζωὴ σας
θὰ εἶναι γεμάτη ἀπὸ συχνὰς ἐναλα-
γάς, ἀπὸ τὸ 1942 ὅμως θὰ δεῖξῃ
τάσεις σοβαρὰς σταθεροποιήσεως.
Θὰ εἴρετε συντόμως νέαν ἐργασίαν,

ἡ ὁποία θὰ σὰς ἱκανοποιήσῃ περὶ-
σότερον. Ἐχετε μίαν σοφάρην πιδ-
νότητα ἀπρόοπτον ἀποκτήσεως χρη-
μάτων. Πραγτικῶς, λοιπόν, σὰς ἐπα-
ναλαμβάνω, κινηθεῖτε καὶ μόνος σας.
Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ κάμψετε καὶ συν-
τόμως μάλιστα, διότι ἀρχίζουν νὰ
δημιουργοῦνται μερικὰ εὐνοϊκὰ συν-
θηκαὶ γύρω σας.

ΜΑΡΘΑΝ Μ. Γ. Κ.—Ἡ εὐνοία
τῆς τύχης θὰ σὰς δοθῇ κατὰ πρόπον
μᾶλλον διασκεδαστικὴν καὶ ὅχι στα-
θερὰν. Μία αἰσθηματικὴ σας περιπέ-
τεια θὰ σὰς λυτῇ πολὺ. Ὁ γά-
μος σας θὰ γίνῃ κατόπιν αἰσθημα-
τικῆς καὶ ὑπὸ συνθήκας πολυπλοκάς.
Πάντως, εἰς τὴν πραγματικότητι
τοῦ θὰ προκύβωσι πολλὰ καὶ σοβαρὰ
ἐμπόδια. Μεγάλαι διακυμάνσεις κα-
τὰ τὴν πρώτην περίοδον. Βραδύτερον
ὅμως ὅλα θὰ διευθετηθῶσι. Καλὴ
κοινωνικὴ θέσις, ἀλλ' ὅχι ἀπολύτως
ἐμφανής. Οἰκονομικὴ κατάστασις με-
διασφύρας ἐναλλαγῆς, ἀλλὰ μετὰ
νέας τάσεις βελτιώσεως. Τὸ περιβά-
λλον σας δὲν εὐνοεῖ τὴν ἀνάπτυξιν
σας.

ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ ΤΟΥ 1940 Ν. Κ.—
Νὰ προσέχετε τὰς ἐρωτικὰς σας πε-
ριπέτειας. Εἶναι δυνατόν νὰ σὰς δι-
μιουργήσων δυσχερεῖς περιπτώσεις
εἰς τὴν ζοὴν σας. Σὰς σημειώσω
πάντως ὅτι θὰ εἶναι πολὺ πρόσφοροι
καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐξελιχθῶν κατὰ πρό-
πον ἀπολύτως ὁμαλόν. Γάμος κατό-
πιν αἰσθηματικῆς. Θὰ σὰς κάμῃ ἀρκε-
τὰ εὐτυχί. Νὰ προσέχετε τὴν ὑγίαν
σας. Οἰκονομικὰς, θὰ εὐρεθῇ εἰς
καλὸν ἐπίπεδον.

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑΝ Α.—Ὁ γά-
μος σας βραδύνει ἀκόμη. Δημιουργ-
γεῖτε μίαν ἀπονητικὴν ἀτμόσφαιραν
γύρω σας, ποὺ ἀπομακρύνει τὰς συμ-
θεταίρας καὶ περιορίζει τὰς πιθανό-
τητας ἐπιτυχίας σας εἰς τὴν ζοὴν.
Ἡ ἀποκατάστασις σας θὰ εἶναι συ-
νέπεια αἰσθηματικῆς, τὸ ὁποῖον ὅμως
δὲν θὰ εἶναι ἀπληλαγμένον πικρῶν
γιά σας. Πιθανότητες ἀποκτήσεως
περιουσίας. Ἡ τύχη πάντως θὰ σὰς
εὐνοήσῃ πολὺ εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα.
Ἀρκεῖ νὰ ἐπιφανεθῇ κατὰ τὴν κα-
τάλληλον στιγμήν. Μερικὰ οἰκονομικ-
κὰς φύσεως διαταραχαί.

ΑΥΡΑΝ.—Σὰς ἀπῆνθησα ἤδη.
Ὅπως καταλαβαίνετε, αἱ ἀπαντήσεις
δίδονται μὲ μίαν μικρὰν καθυστέρη-
σιν, λόγῳ τῆς πληθώρας τῶν ἐπι-
στολῶν τὰς ὁποίας λαμβάνω.

ΒΕΑΤΡΙΚΗΝ.—Μερικὰ ἐμπόδια
εἰς τὸν δρόμον σας. Θὰ παρακα-
μῶν εὐκολα, ἀλλὰ θὰ σὰς κάμουν
νὰ λυπηθῇτε πολὺ. Ἡ στιγμή τοῦ
γάμου σας δὲν ἐπείσθη ἀκόμη. Θὰ
βραδύνῃ λίγο. Εἰς τὰ αἰσθηματικὰ
ζητήματα, θὰ συναντήσετε πολλὰς ἐ-
ναντιότητες καὶ δι' αὐτὸ θὰ ἤθελα
νὰ σὰς καταστήσω εὐλαγὴν ἐπιφλα-
κτικὴν ἐν προκειμένῳ. Στρεφθεῖτε
τελείως θάρρους καὶ αἱ διὰ τῆς ζωῆς
σας εἶναι πολὺ ἀπαισιδοδοί. Οἰκονομικὰς
δὲν εὐνοήσονται πρὸς τὸ παρόν. Σὰς
συνιστᾷ ἐπίσης νὰ μὴν παραμελή-
τε τὴν ὑγίαν σας.

ΜΑΡΙ ΚΟΝΤΕΣΣΑ.—Εἰς τὴν
προηγουμένην ἐπιστολὴν σας ἀπῆνθη-
σα καὶ σὰς ἔγραψα ὅτι ἡτο δυνατόν
ἐν προκειμένῳ. Ἐπιμένετε εἰς τὰς ἐπι-
φυλάξεις μου καὶ θὰ ἤθελα νὰ κα-
λοκαθάρτητε αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν πρὸ
τοῦ ἀποφασίσαι.

ΙΡΙΝΟΑΝ, Θεσσαλονίκην.—Με-
τοξὺ σας καὶ τοῦ συζύγου σας δὲν
ὑπάρχει ἡ ἀπαιτούμενη ἁρμονία. Ὁ
σύζυγός σας θὰ εὐνοήθῃ πάντως ἀπὸ
τὴν τύχην, περισσότερον ἀπὸ σας. Τὸ
κακὸν ὅμως εἶναι ὅτι θὰ δυσκολευθῇ
νὰ σταθεροποιήσῃ τὴν κοινωνικὴν του
ὕπδατον. Σημαντικότερον διὰ τὴν
ζοὴν σας θεωρῶ τὴν περίοδον 1945
—48. Οἰκονομικὰς θὰ ἀντιμετωπι-
σθεῖτε πολλὰς δυσκολίας. Ἐχετε ὅμως
μίαν σοφάρην ἐλπίδα ἀποκτήσεως
χρημάτων μεταγενεστέρως. Θὰ σὰς
συνιστοῦσιν νὰ φροντιστεῖτε νὰ ἀποκα-
ταστήσετε μίαν περισσεύσαν ἐγκρη-
διστίαν εἰς τὰς συζυγικὰς σχέσεις
σας. Τὸ γεγονός αὐτὸ θὰ παῖξῃ ση-
μαντικὸν ρόλον εἰς τὴν ζοὴν σας.

ΙΩΑΝΝΗΝ Χ.—Δύο πράγματα
ἔχω νὰ σὰς συστήσω. Τὸ πρῶτον
εἶναι νὰ δώσετε μεγαλύτερον σταθε-
ρότητα εἰς τὰς ἐπιδιώξεις σας. Καὶ
τὸ ἄλλο εἶναι νὰ μὴν παραμελήτε τὴν
υγίαν σας. Ἡ ζωὴ σας χαρακτηρι-
ζεται ἀπὸ μίαν μεγάλην ἀστάθειαν,
ποὺ δυστυχῶς θὰ παραστή ἀκόμη,
μὴν μακρύτερα διὰ τὴν ζοὴν σας ὅπως
δὲ τὴ 1941 καὶ 1946, περισσότερον
δὲ τὸ δεύτερον. Εἰς τὸν ἔρωτα δὲν
ὀλέτω ἐπιτυχίας ἐκ μέρους σας. Δὲν
ἐσθὲ καμμένος γι' αὐτόν. Μὴν σας
πλανᾷ ἡ αἰσθηματικὴ σας. Δὲν

σας, συνιστᾷ καμμίαν στάσιν ἀμύνης
ἀπέναντί του. Ἀλλὰ δὲν πρέπει ἐπι-
σης νὰ λυπῶσθε καὶ νὰ στενοχωρή-
σθε γι' αὐτό. Περίπτωσιν γάμου
δὲν βλέπω. Ἡ τύχη θὰ σὰς βοηθήσῃ
βραδύτερον εἰς τὴν σταθεροποίησιν
τῆς θέσεως σας. Ἐχετε ἐπίσης μίαν
σοβαρώτατην πιθανότητα ἀποκτήσεως
χρημάτων. Τὴν πιθανότητα αὐτὴν το-
ποθετῶ μετὰ τὸ 1946.

ΜΙΚΡΗΝ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΟΥΑΝ.

1) Χαρακτήρ ἰδιόρρυθμος καὶ κά-
πως αἰνιγματικός. Ἐλλείψις σταθε-
ρότητος. Ἐναλλαγὰς εἰς τὰς σκέ-
ψεις καὶ τὰ αἰσθηματικά της. 2) Τὸν
γάμον της τοποθετῶ μετὰ τὸν ἔ-
τος 1940—42. 3) Ὑγεία σχετικὰς
καλῇ. Ἡ οἰκονομικὴ της κατάστα-
σις δὲν θὰ εἶναι ἀπολύτως εὐχάρι-
στος κατὰ τὸν πρῶτον καιρὸν. Θὰ
βελτιωθῇ ὅμως αἰσθητῶς βραδύτε-
ρον. Ἀς προσέχῃ τὰς φιλίας καὶ
τὰς σχέσεις της. Θὰ συναντήσῃ πολ-
λὰς ἀντιπαθείας κατὰ τὴν ζοὴν της.

Β. Μ. 32.—1) Δὲν βλέπω σο-
βαρὰς ἐλπίδας σχετικὰς μετὰ κέρδους
ἐκ λαχείου. 2) Θὰ παραμείνῃ εἰς
τὴν ἰδίαν ἐργασίαν. Θὰ σημειώσῃ
ὅμως εἰς αὐτὴν μίαν μικρὰν πρό-
βον. 3) Δὲν ὑπάρχει περίπτωση εἰ-
σπρασιῶν ἐξ Ἑλλάδος.

ΠΟΝΕΜΕΝΗΝ ΨΥΧΗΝ.—1) Ἡ
υγεία σας ὑπῆρξε πάντοτε ἐπιφα-
λής. Σήμερον εὐρίσκεσθε εἰς μίαν
πολὺ κακὴν ἐπίδρασιν ἀπὸ τῆς ἀπέ-
ψευας αὐτῆς καὶ πρέπει νὰ προσέ-
χετε ἰδιαίτερως. Δὲν πρέπει ὅμως
οὐτε νὰ ἀπογοητευθεῖτε οὐτε νὰ φο-
βεῖσθε. Πρόκειται περὶ μίας παρο-
δικῆς παροξύνσεως χωρὶς βραδύτεραν
σημειώσιν. 2) Ἡ ἀποκατάστασις
σας θὰ εἶναι πολὺ μετρία καὶ θὰ
βραδύνῃ πολὺ. Ἐχετε μίαν πιθανό-
τητα ἀπρόοπτον κέρδους, ἴσως ἐκ
λαχείου. Ἰδιαίτερος συστάσις διὰ
λαχεία δὲν δίδω. Πάντως μπορεῖτε
νὰ προτιμήσετε τὴν Τρίτην καὶ ὁ-
ρας τὰς γύρω τῆς μεσημερίας.

ΕΛΙΖΑ ΛΑΝΤΗ Σ. Π.—Ἐάν ἐ-
διαδοχῶς τὰ ὅσα μοῦ γράφετε, εἶμαι
βέβαιος ὅτι αἰς πρώτην θὰ δυσχε-
ρεστεύσθε δι' αὐτό. Ὅπως καταλα-
βαίνετε, δὲν κάθομαι οὐτε νὰ ἀνοι-
γω ὅλα τὰ γράμματα ποὺ λαμβά-
νω, οὐτε νὰ ἐλέγχω ἂν ὑπάρχουν ἡ
δὲ τὰ γραμματόσημα. Ἐπὶ πλέον
δὲ δὲν τηρῶ κανένα διδύλον χρεω-
πιστώσεως τῶν ἀγνωστών μου.
Αὐτὴν τὴν ἐργασίαν τὴν κάμνει ἐλ-
δικὸς γραμματέας, μπορῶ δὲ νὰ σὰς
βεβαιώσω ὅτι τὴν κάνει μὲ μεγάλην
εὐνοειδισμόν. Ἄν ὁ ἄνθρωπος —
διότι ἄνθρωπος εἶναι καὶ ὁ Θεός —
κάνει καμμίαν φορὰ κανεὶς λάθος, εἰ
σὰς βεβαιώσῃ ὅτι δὲν ἀξίζει καθόλου
νὰ κρεμασθῇ γι' αὐτὸ καὶ μάλιστα
ἀπὸ τὰ χέρια μίας ἀδράς δεσπο-
νίδος ὅπως σέις. Ὅπως δὲν, με-
γαλύτερα γενναίοντα δὲν θὰ σὰς
ἐξήμηνω καθόλου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν
τὸν ἀτυχὴ θὰ τὸν ἀπῆλθον ἀπὸ
μῶν τῶν ὁσων σκληρὰν καταδικῶν. Πάν-
τως σας ἀπῆνθησα ἤδη καὶ θὰ ἀπαν-
τήσω προβλήμας εἰς κάθε νέαν ἀπο-
ρίαν σας.

ΑΛΕΚΑΝ. Κόρινθον.—Θὰ νομί-
σετε διὰ θέλω νὰ σὰς παρηγορήσω
καὶ ὅμως δὲν συμβαίνει καθόλου αὐ-
τό. Ἀλλ' αἱ σημεριναὶ κακοτυχίαι
ἴσως ἀναποδευκνὸν νὰ συμβοῦν, διὰ
νὰ ἐπὶ τῇ ἡ καλυτέρευσις, τὴν ὁ-
ποῖαν σας προαναγγέλλω ὡς λίαν
προσέχῃ. Εἰσθε πολὺ νέα καὶ δὲν
πρέπει νὰ παρασυρθεῖτε εἰς θλιβε-
ρὰς σκέψεις. Ἐν πρώτοις ἡ οἰκονο-
μικὴ σας κατάστασις δὲν βελτιωθῇ
καὶ θὰ ἐπιτρέψῃ μίαν μεγαλύτερον
ἀνέναντι εἰς τὴν ζοὴν σας. Συγχρό-
νως θὰ ἐξομαλυνθῶν μερικὰ οἰκο-
γενειακὰ ἀνωμαλία ποὺ ὤφισταν-
ται σήμερον. Ἀπὸ ἀπόψεως αἰσθη-
ματικῆς, θὰ ἔχετε ἐν ἀρχῇ μερικὰς
περιπετειὰς ἀναξίης λόγου. Ὁ γά-
μος σας θὰ γίνῃ βραδύτερον κα-
τόπιν αἰσθηματικῆς. Τὰ περισσότερον
εὐτυχὴ ἔτι θὰ εἶναι τὸ 1942 καὶ
1949. Ἡ μετὰ αὐτὸν περίοδος θὰ
σημαδεύῃ πολλὰς διακυμάνσεις ἐπὶ
τὸ καλόν.

ΤΣΙΓΓΑΝΑΝ, Κων/πολιν.—Χα-
ρακτήρ πολὺ ἐγωιστικὸς καὶ φιλόδο-
ξος. Ὁ ἔρως εἶναι εἰς τὰ μάτια σας
περισσότερον μίαν κατὰκτησιν παρὰ
ἐνὰ αἰσθημα. Πολλὰ φιλέσκει καὶ
ἐπιδεικνύει. Πρέπει νὰ ἀφῆσθε τὴν
φυσικὴν προφροσύνην, ποὺ ὑπάρχει
εἰς τὸ δόγμα τοῦ χαρακτήρος σας,
νὰ ἐπιπλεῖσθαι καὶ νὰ ὑπερίσχυσθαι
τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ τῆς κάποιος ματαιο-
δοξίας σας. Σὰς συνιστᾷ νὰ ἐπιφαι-
λῇσθε ἀπὸ τὰς περιπτώσεως γάμου

ποὺ θὰ σὰς παρουσιάσων κατὰ
τὴν περίοδον 1940—47, διότι ἄλλως
ἡ ἀποκατάστασις μπορεῖ νὰ βραδύ-
νῃ πάρα πολὺ. Μία πιθανὴ συν-
νάφως δευτέρου γάμου. Γενικῶς ἡ
ζωὴ σας θὰ εἶναι ἀρκετὰ καλὴ, με-
λαφρὰς μόνον διαταραχὰς, ὀφει-
μὲναι εἰς ὀρισμέναις ἀταξιαῖς ἐκ-
δηλώσεως τοῦ χαρακτήρος σας. Βί-
αια ἐρωτικὰ αἰσθηματικά. Καλὴ κοι-
νωνικὴ θέσις καὶ οἰκονομικὴ ἀνέναντι.
Ἡμέρα Σάββατον.

ΝΤΙΑΝΑ ΝΤΑΡΜΠΙΝ Α. Φ.
2072, Κων/πολιν.—Χαρακτήρ πολὺ
ἄστατος καὶ ἐπιπλοῖς. Εἰσθε πολὺ
ἐπιφανεστικὴ. Ζηλότυπος καὶ μνησί-
κακος. Ἐλλείψις φιλοκαλίας. Ἀδε-
ξιότης. Καθυστερημένη φιλαρέσκεια.
Ἐπιπλεῖσθε εὐκολὰ ἀπὸ τὰς γνώ-
μας τῶν ἄλλων. Δὲν ἔχετε δικὴν σας
προσωπικότητα. Γάμος κατόπιν αἰ-
σθηματικῆς εἰς νεαρὴν ἡλικίαν. Μέτρια
οἰκονομικὰ μέσα. Μερικὰ οἰκονομικὰ
ἀτυχήματα.

ΕΛΟΥΑ.—Ὑπάρχουν μερικὸ γά-
μοι ποὺ εἶναι ἐκ φύσεως ἀνάρμοστοι
καὶ ἕνας τέτοιος ὑπῆρξε καὶ ὁ δι-
κός σας. Ἀπέναντι τοῦ ἰδικού σας
θαρραλέου καὶ ἀνεξαρτήτου χαρα-
κτήρος, βρίσκειται ἕνας ἄνθρωπος
θλιβερός, κακὸς ἄνθρωπος, κρυφίως, μι-
κροφύχως καὶ ἐλαττωματικὸς ἀπὸ πά-
σης ἀπόψεως. Πάντως εἶναι πολὺ ἀρ-
γὰ διὰ νὰ γίνῃ τώρα τίποτε. Εἰσθε
πολὺ λογικὴ καὶ πρέπει νὰ τὸ κα-
ταλάβετε αὐτό. Φροντίστε νὰ δια-
τηρήσετε ὅσο μπορεῖτε περισσότερον
τὴν διευθυνσὶν τοῦ σπιτιοῦ σας εἰς
τὰ χέρια σας. Θὰ εἶναι εὐκολὸν νὰ
ἀποκτήσετε μίαν σημαντικὴν ἐπίδρα-
σιν ἐπὶ τοῦ συζύγου σας, ποὺ κατὰ
δόγμα εἶναι πολὺ ἀδύνατος χαρακτήρ.
Θὰ σὰς ἀπαυτοῦσιν ἂν σὰς ἔλεγα ὅτι
εἶναι δυνατόν νὰ ἐλπίσετε εἰς μίαν
ἀλλαγὴν ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς.
Σὰς τονίζω ὅμως ὅτι ὁ ἰδικός σας
ἀστερισμὸς ἐπιπλεῖσθε εὐνοϊκῶς ἐκεί-
νον τοῦ συζύγου σας καὶ γι' αὐτὸ ἡ
συνιστάμενη τῆς ζωῆς ἀμφοτέρων
σας εἰς τὸ κοινωνικὸν καὶ οἰκονομικόν
ἐπίπεδον θὰ εἶναι ἀρκετὰ καλὴ. Μίαν
μὲν μὴν συμβουλήν ἔχω νὰ σὰς
δώσω. Ἀναπτύξτε τὴν προσωπικὴ
ἐπιπλοῖς, δεχθῆτε τὴν ζοὴν σας ὅ-
πως εἶναι αὐτὴν τὴν στιγμήν καὶ
προσπαθήστε μόνον νὰ τῆς δώσετε
τὴ δικήν σας σφραγίδα.

ΣΥΛΩΕΣ.—Καλὴ σταδιοδρομία,
ἀλλὰ μετὰ μερικὰς ἀποτυχίας μετα-
λλαγῆς, ἄλλοτε πρὸς τὰ ἄνω καὶ
ἄλλοτε πρὸς τὰ κάτω. Πολλὰ ἀν-
τιζηλία καὶ ἐκδηλώσεις εἰς τὸν δρό-
μον του. Θὰ τὰς κτανικήσῃ τελί-
κως, θὰ χρειασθῇ ὅμως νὰ συνάψῃ
μερικὸς ἀγὼνας ἀρκετὰ ὀδυνηρός. Αἱ
σπουδαὶ του θὰ ἐξελιχθῶν ὁμα-
λῶς καὶ ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς. Γάμος
κατόπιν φλογερῶν αἰσθηματικῶν, εἰς ἡ-
λικίαν σχετικὰς νεαρῶν. Θὰ ἀσκήσῃ
εὐνοϊκὴν ἐπίδρασιν ἐπ' αὐτόν του. Κα-
λὴ κοινωνικὴ θέσις. Οἰκονομικὴ ἀ-
στάθεια ἀλλὰ πάντως εἰς ἐπίπεδον
ἀνάντων.

ΚΕΡ ΚΙ ΣΟΥΦΡ. 10.—Διὰ βί-
σιν μεγαλοχολικὴ καὶ ἀπαισιδοδοί.
Ἀτόμος. Μεγάλῃ ἀκαταστασίᾳ εἰς
τὰ αἰσθηματικά καὶ τὰς σκέψεις σας.
Καταλαμβάνετε ἀπὸ ὁρμᾶς τὰς ὁ-
ποίας ὅμως ἀφίεντε νὰ ἐξαπνοθεύ-
σων χωρὶς νὰ τὰς ἐκδηλώνετε. Ἀδελφί-
α εἰς τὴν ὅλην ἐμφάνισιν σας. Θὰ δοκιμα-
σετε μερικὰ ἐπιπλοῖς καὶ παροδι-
κὰ αἰσθηματικά. Ὁ μεγάλος ἔρως τῆς
ζωῆς σας θὰ ἔλθῃ πολὺ ἀργότερα.
Ἡ ἀποκατάστασις σας θὰ προ-
σκήσῃ εἰς δυσχερεῖας. Θὰ πραγμα-
τοποιηθῇ ὅμως καὶ θὰ σὰς κάμῃ ἀρ-
κετὰ εὐτυχί. Καλὴ οἰκονομικὴ κα-
τάστασις. Προσέχετε τὴν ὑγίαν σας.
Σὰς ἀπελθὼν μερικὰ ἀσθενεία.

Μ. Κ. Π. Κ. 441, Πειραιά.—
Πολὺ ἔστωμος. Ἐπιπλοῖς καὶ Ζη-
λοτυπία εἰς τὰς ἐκδηλώσεις σας. Ζη-
λοτυπία εὐκόλως. Ἐλλείψις καλαι-
σθησίας. Ζῆτε μέσα εἰς ἕνα νοσηρὸν
περιβάλλον ποὺ σὰς κάνει νὰ μα-
ραίνεσθε χωρὶς λόγον. Οἰκονομικὰς
καὶ ἀτυχήματα. Στενοχωρία οἰκονο-
μικῆς φύσεως. Ὁ γάμος σας θὰ
βραδύνῃ ὀλίγον. Θὰ εἶναι κατόπιν
αἰσθηματικῆς. Πρὸς τὸ παρόν δὲν προ-
βλέπω καμμίαν μεταβολὴν εἰς τὴν
ζοὴν σας.

Μ. Κ. Π. Κ. 441, Πειραιά. (Διὰ
τὸν ἀδελφόν σας).—Ζωὴ ἀρκετὰ
ταραχάλης. Θὰ σταδιοδρομήσῃ μετὰ
πολλὴν δυσκολίαν, ἀλλὰ καλῶς. Θὰ
ἀποκτήσῃ περιουσίαν εἰς ὥριμον ἡ-
λικίαν. Πολλὰ προορτίζαται καὶ συγ-
κρούσει μετὰ τὸ περιβάλλον του. Κἴν-
δυνος ἐκ μολυσματικῶν ἀσθενειῶν.

Ὁ Δόκτωρ ΚΑΜΑ

Ο κύριος Ἀδριανὸς Πριού

ἐπείσθη σιγοβαδίζον-
τας ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα
σπίτι, ὁπότε ξαφνικὰ, λίγο
πιο πέρα ἀπὸ τὴν μεγάλην πόρ-
ταν ἐνὸς καταστήματος νεωτε-
ρισμῶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐμπαί-
νοδῶναιαν κυρίες καθὲ ἡλικί-
ας, διέκρινε ἕνα μικρὸ σημειω-
ματῆρι, πεσμένο κάτω, ὅχι
πολὺ μεγαλύτερο ἀπὸ τέσσερα
γραμματόσημα ἐνωμένα. "Ε-
σκυψε καὶ τὸ πήρε. "Ὅσο χα-
ριτωμένο θὰ ἦταν τὸ πραγμα-
τικὸ αὐτὸ στὰ χέρια τῆς ὡ-
ραίας κυρίας ποὺ τὸ ἔχασε,
τόσο γελοῖον φαινόνταν στὸν
ὄχι δαχτύλου τοῦ Πριού. Τὸ
δερμάτινον περικάλυμμα τοῦ
ἦταν λεπτὸ, ὅπως τὸ δερμα
τοῦ ἀ-
γνώστου ἐκεῖνου γυναικείου
χεριοῦ καὶ τὸ ἄρωμά του...

"Ὡ, τί ὑπέροχο ἄρωμα! "Ὅχι
ἀπλὸ, δγαλμένο ἀπὸ κάποιο
μπουκαλί μυροπωλείου, ἀλλὰ
πολύπλοκο, ζωντανεμένο ἀπὸ
τὴ σάρκα ποὺ εἶχε ποτισθῇ μ' αὐτό.

"Ὅσο περισσότερον τὸ ἀνέπνευε
τὸ ἄρωμά ὁ Πριού, πλησιάζον-
τας τὸ σημειωματῆρι στὰ
ρουθούνια του, τόσο περισσότερη
ταραχὴ ἐνιωθε. "Ενόμιζε ὅτι
ἐβλεπε ἐμπρός του — πόσο γρη-
γορά τρεχεῖ ἡ φαντασία! — μίαν
ὕψηλὴ, λεπτὴ καὶ ὡραία γυναι-
κεῖα σιλουέττα. "Ενόμιζε ὅτι
τὴν ἐκρατοῦσε, μυρωμένη, ἀνάμε-
στα χονδρὰ τοῦ χεilio...

★

"Ὅσον ἀπίθανο καὶ ἀνόητο κι' ἂν
φαίνεται αὐτό, ἡ ἀλήθεια
εἶναι ὅτι ὁ Πριού, ἐνῷ ἀνῶιζε
λίγο ἀπὸ μίαν ἀόριστὴν ἐλπίδα.
Θα ἤθελε νὰ βρῇ κάποιο ὄνομα
στὴν πρώτη σελίδα του. Δὲν
ὑπῆρχε ὅμως κανένα.

Τὸ ἄρω

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 108

Εκδότης: Εταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου και Σία»

Γενικός Διευθυντής:

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διευθυντής Συντάξεως:

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεία: Σανταρόζα 5, Αθήναι
Τηλέφωνον 29.967

Συνδρομαί:

Ετησία έσωτ. Δρ. 250. Έξάμ. 125
Ετησ. έξωτ. Λ.Α. 1.10. Έμμερ. Δ. 6

Οικία Οίκον Διευθν Σανταρόζα 5

Υπεύθυνος Συντάξεως: Έ.Απ. Ν.

Μαγγανάρης (κατοικ. Βαρβάκη 10)

Προστ. τυπογραφείον: Στέφ. Κατάνης

(Δαμάρεως 4. Παγκράτι)

Κυριακή 30 Ιουνίου 1940

ΕΝΤΕΛΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Η γυναικεία κοκετταρία είναι μεγάλη εφευρέτις όπως ξέρετε. Κι' η σπουδαιότερη εφευρέσις της είναι το «ρε-τους» της καλλονής που ήρθε να διορθώσει τα λάθη της φύσεως. Το μακιγιάζ υπογραμμίζει πραγματικώς την όμορφη, τη ζωηρού, τη φρεσκάρε, σκεπάζει τις μικροατέλειες κι' εμφανίζει χτυπητότερα τ' ανεπιλήπτα σημεία.

Είχε όμως παραγίνει! ... Ρίμμελ, κοκκινάδια στα μάγουλα, καρμίνια στα χείλη, μπλε μπογιές στα βλέφαρα, ρόδισμα των άκρων στ' αυτιά, φρύδι ανύπαρκτο απ' το μάθημα, κρέμες, πουντρές, δξυεναρισμένα μαλλιά και περλέ νύχια, ενεφάνιζαν μια γυναίκα αντισαιθητικώτατα παραμορφωμένη κι' έδιναν στην όμορφη της μιαν έλαφρώς ύποπτη προκλητικότητα και κάτι το φοβερά «μπανάλ». Το Παρίσι πρωτοστάτησε έφετος στην κατάργησι του έντονου «μακιγιάζ». Ένα ελαφρό χάδι του κραγιονιού στα χείλη και τιποτ' άλλο! Πρώτη, η Κολέτ, έδημοσίευσε ένα δριμύτατο κατηγορητήριο κατά της ζωγραφικής του προσώπου. Και την ακολούθησαν όλοι οι «Εστέτ» του Παρισιού.

Οι Άμερικανοί, οι πρακτικώτατοι σε όλα, όπως πάντοτε, ακολούθησαν. Άλλως τε, σήμερα, μετά την πτώσι του Παρισιού, παρουσιάζονται ως διεκδικηταί των πρωτείων στο λανσάρισμα της Μόδας. Και υπερεθεμάτισαν. Είναι σκληροί στους αγώνες τους αυτοί οι άγριοι. Κατέδικασαν το μακιγιάζ εις θανάτον και το έκάθησαν κιόλας στην ηλεκτρική καρέκλα. Άντε, άς άναστήθι τώρα. Πλύσιμο του προσώπου — γουλι — νά λαμποκοπή από άγνόητα...

Κάτω το «μακιγιάζ» λοιπόν!... «Ι-κνη μπογιές στο στόμα. Λίγη παύδρα. Και σότι! Η όμορφη σας θα ξαναπαρή την ακαταμάχητη γοηθεία της φυσικότητος! Θα κερδίσετε πάλι θαυμαστικά βλέμματα που θα είναι αληθινά δικά σας και δε θα τρέμειτε να σας δει ή άγαπημένος σας το πρωί έπειδή δε θάχετε άκομη... κατασκευάσει την όμορφη με την όποια τον κατακτήσατε!

Ειρήνη στον Έρωτα! Κάτω ... το καμουφλάρισμα της καλλονής!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ της... χήρας

ΕΝΑ ΕΞΥΠΝΟ ΚΟΛΠΟ

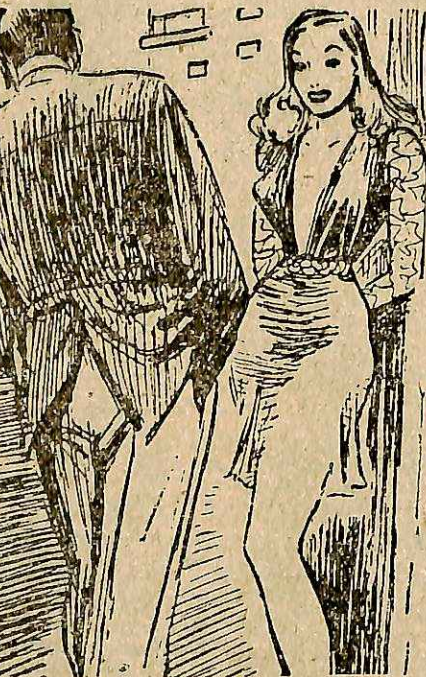
Όταν ο Κεβίλλυ θέλησε νά χρησιμοποιήση το κλειδί του για νά μπή στο σπίτι του, είδε μ' έκπληξι ότι πόρτα ήταν ήδη άνοιχτή. Έφώναξε δυνατά τον Γκαστόν, τον καμαριέρη του, δεν του άπήντησε όμως κανείς. Έκαμε τότε μια δυσχερή χειρονομία κι' έμπηκε στο διαμέρισμα.

Έπειτα από λίγο, έφθασε ο Γκαστόν. Ήταν κατάχλωμος και ταραγμένος.

— Έσείς!... έκαμε μόλις είδε τον κύριό του. Έσείς!... Είσαθε λοιπόν ζωντανός!...

— Μήπως τυχόν έτρελλάθηκες; είπε ο Κεβίλλυ θυρωμένος. Τι σημαίνει αυτό;

— Πρό ενός τετάρτου της ώρας, κύριε,

— Γιατί λέτε άνοιξιες, φίλε μου; Δεν έπίστεψα ποτέ ότι είσατε ζωγράφος...

με είδοποίησαν τηλεφωνικώς ότι σας παρέρυε ένα αυτοκίνητο!...

— Τι ήλθιο άστειο!

— Εύτυχώς που ήταν μόνο άστειο...

— Και διαγίνοντας άφησε την πόρτα άνοιχτή! Μπορούσε νά μπή όποιοσδήποτε στο σπίτι!

— Ήμουν ξετρελλαμένος, κύριε. Έτρεξα σ'ότο γραφείο σας, για νά ζητήσω πληροφορίες...

— Καλά, καλά. Πρόσεξε τώρα! Περιμένω μια κυρία, την σύζυγο του έργοστασιάρχου Μπουρντόν. Την έννώρισα χθές στο τραίνο. Μου είπε ότι ο άνδρας της είναι άσχημος και ήλικιωμένος. Εγώ της παρουσιάσθηκα ως ζωγράφος και την έπεισα νά έλθη έδω για νά της κάμω το πορτραίτο της. Μ' έδωσε νά της ύποσχεθώ ότι θα είμαι όλομύνοχος στο διαμέρισμα. Δεν πρέπει λοιπόν νά γυρίσης έσθ πριν από τώ μεσάνυχτα.

Όταν ο Κεβίλλυ έμεινε μόνος, έσκυψε νά πάρη κάτι που του είχε πέσει κάτω από τώ κρεβάτι. Όπισθοχώρησε όμως άμέσως κατατρομαγμένος. Είχε δη κρυμμένον εκεί, έναν άγνωστο!

Βλέποντας αυτός ότι είχε ανακαλυφθή, έβγηκε από την κρύπτη του, κρατώντας ένα ρεβόλβερ.

— Τι θέλετε έδω; ... έφώναξε ο Κεβίλλυ

λύ προσπαθώντας νά φανή γεναίος.

— Όά τώ μάθετε άμέσως, άπήντησε ο άλλος. Είμαι ο Μπουρντόν, ο σύζυγος της νέας σας φίλης!

— Ό ... σύζυγος... Μά πώς έμπήκατε έδω;

— Μου έφθασε ένα άπλο τηλεφώνημα.

— Ά, έσείς λοιπόν έτηλεφωνήσατε στον Γκαστόν;

— Μάλιστα. Έχρησιμοποίησα τώ τέχνησμά αυτό, γιατί ήθελα νά μπό χωρίς έμπόδιο στο διαμέρισμά σας. Η ζήλεια μεταχειρίζεται όποιοδήποτε μέσον... Η-θέλα νά περιμένω νά φθάση ή σύζυγός μου. Άλλά έσείς μου χαλάσατε τώ σχέδιο...

— Μά ή σύζυγός σας θα έλθη έδω, μόνο και μόνο για νά της κάμω το πορτραίτο! Δεν έχωμε έρωτ' ά ραντεβού!...

— Τώ ξέρω. Ό ιδιωτικός ντέκετιβ άκουσε την συνομιλία σας μέσα στο τραίνο και μ' έπληροφόρησε λεπτομερήςτα.

Έπεράσατε για ζωγράφος, ένώ είσατε στην πραγματικότητα διευθυντής Τσαπλίνης. Καί έκασταφέρατε τή γυναίκα μου νά έλθη σπίτι σας. Ζωγραφίζετε πράγματι; Δεν τώ ξέρω αυτό. Άλλά...

— Έπί τέλους, πέστε μου τί θέλετε τώρα; διέκοψε ο Κεβίλλυ με άνυπομονησία.

— Όέλω νά πεισθώ ότι ή έπίσκεψις της συζύγου μου δεν θα ένη έρωτικό σκοπό.

Άλλοίως θα σας σκοτώσω!

— Και πώς θα γίνη αυτό;

— Άπλούστατα: Η γυναίκα μου δεν ξέρει ότι βρίσκομαι έδω. Θα κρυφθώ στο δίπλανό δωμάτιο και θ' άκούσω όλη τή συνομιλία σας.

— Πολύ καλά. Περάστε λοιπόν... είπα ο Κεβίλλυ, άνοίγοντας μια πόρτα.

Ο Μπουρντόν έμπηκε στο δωμάτιο, που έχρησιμοποιούσε ο Κεβίλλυ ως γραφείο.

Λίγα λεπτά άργότερα, έχτύπησε τώ κουδούνι της εξώπορτας. Ο Κεβίλλυ έπήγε ν' άνοιξη και είπα με σιγανή φωνή στη νέα γυναίκα που έμπηκε στο διαμέρισμα:

— Προσοχή, κυρία... Ο άνδρας σας βρίσκεται κρυμμένος έδω μέσα! Θ' άκούση τή συνομιλία μας.

— Ο άνδρας μου; ... έρώτησε ή κυρία σαστισμένη.

— Σσσι! Πρέπει νά παίξωμε κωμωδία... Άργότερα θα σας τώ ξεξηγήσω όλα.

Έλάτε τώρα μαζί μου στο σαλόνι, για νά μνη ύποπτευθι τίποτε.

Η νέα γυναίκα ύπήκουσε, χωρίς αντίρρηση.

— Καθήστε, κυρία, της είπα ο Κεβίλλυ ψυχρά. Είμαι εύχαρισμένος από την έπίσκεψι σας στο άτέλει μου. Προτού όμως άρχίσω νά σας κάνω τώ πορτραίτο σας...

Η ώραία κυρία εξέσπασε σ' ένα γέλιο εύθυμο και ήχηρό.

— Γιατί λέτε άνοιξιες, άγαπητέ μου φίλε; διέκοψε. Δεν έπίστεψα ποτέ ότι είσατε ζωγράφος. Σας ήξερα ήδη εξ ύψεως.

Σας είχα δη στην Τράπεζά σας... Μά τί μου ψιθυρίσατε στο χέλι; Ότι ο άνδρας μου άκούει τή συνομιλία μας;

— Κυρία... έτραύλισε ο Κεβίλλυ άπελπισμένος.

— Ο άνδρας μου; Έξακολούθησε γελώντας ή νέα γυναίκα. Μά έγώ είμαι χήρα από τρία χρόνια!

Ο Κεβίλλυ έπήδησε όρθιος και άνοιξε την πόρτα του δίπλανου δωματίου.

— Πού είναι λοιπόν αυτός ο άνθρωπος; έφώναξε.

Τό δίπλανό όμως δωμάτιο ήταν άδειο. Ο «σύζυγος» είχε φύγει από τώ παράθυρο, όφου άδειασε πρώτα τώ χρηματοκιβώτιο!

Ήταν ένας έξυπνος λαποδότης, που είχε άπομακρύνει τον καμαριέρη με τώ ψεύτικο τηλεφώνημα και είχε μπή για νά κλέψη.

Όταν έφθασε άποόσπια ο Κεβίλλυ, αυτός έκρύφθηκε και άκουσ' τή συνομιλία τού τραπέζιτου με τόν Γκαστόν.

Έτσι μπόρεσε νά παίξη τώ κόλπο τού συζύνου

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΗΝ ΚΟΡΕΑ

Η τελετή τού γάμου στην Κορέα γίνεται κατά πολύ περίεργο τρόπο.

Όλοι οι καλεσμένοι μαζεύονται στο σπίτι τού γαμβρού και απ' εκεί ξεκινούν έφιπποι για τώ σπίτι της νύφης. Μπροστά προχωρεί ένας ύπνρτής που κρατάει μια ψεύτικη άγριόπαπια, σκεπασμένη μ' ένα κόκκινο πανί. Όταν ή πομπή φθάση στο σπίτι της νύφης βάζουν πρώτα την άγριόπαπια μέσα σ' ένα μεγάλο δοχείο γεμάτο ρύζι, γιατί αυτό φέρνει γούρι. Έπειτα όλοι οι ξένοι βγάζουν τώ παπούτσι τους (οι ντόπιοι βέβαια δεν φορούν) και με γυμνά τώ πόδια προσπαθούν νά κάμουν όσον τώ δυνατόν περισσότερο θόρυβο, μ' άγριες φωνές και τραγούδια.

Τέλος, ύστερα απ' όλο αυτό τώ πανδαιμόνιο άκολουθεί πλουσιώτατο γεύμα, και μόνο όταν τελειώσει και φύγουν όλοι οι καλεσμένοι, ο γαμπρός βλέπει για πρώτη φορά τή νύφη.

ΟΙ ΨΥΛΛΟΙ ΛΙΓΟΣΤΕΥΟΥΝ

Νά και μια εύχάριστη είδησις για όσους ύποφέρουν αυτήν την εποχήν από τούς ψύλλους. Οι έντομολόγοι ίσχυρίζονται ότι οι ψύλλοι λιγοστεύουν διαρκώς και ότι γρήγορα θα εξαφανισθούν τελείως απ' τόν κόσμο.

Τώ αρκετά εύχάριστο αυτό γεγονός άφίλεται στον άμείλικτο διωγμό που τούς κάνουν οι άνθρωποι και τώ ζώα που ένσυχλούνται από τώ παράσιτα αυτά. Από τόν καιρό μάλιστα που έφευρέθηκαν τώ διάφορα έντομοκτόνα, ή έξόντωσις τών ψύλλων γίνεται με ταχύτερον ρυθμό.

Σε παλαιότερη εποχή, όταν ήταν άκόμη άγνωστα τώ έντομοκτόνα, ύπνρχαν ειδικές παγίδες για ψύλλους. Ήταν κάτι μικρές κοκκαλίνες σφαίρες γεμάτες τρύπες, άδειανές από μέσα, που είχαν στην κοιλότητα ένα κομμάτι δαυδάκι. Οι ψύλλοι έμπαιναν από τής τρύπες για νά φωλιάσουν, άλλ' έμειναν αιχμάλωτοι μέσα στο δαυδάκι, από τώ όποιον δεν μπορούσαν νά βγούν.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ

Όπως διαφέρει από χώρα σε χώρα και από λαό σε λαό ή τελετή τού γάμου, έτσι διαφέρουν και οι διατυπώσεις για τήν έκδοσι τού διαζυγίου.

Οι Έσκιμώοι, λόγω χάριν, που γιορτάζουν τόν γάμο με έξαιρετικήν έπισημότητα, χαρίζουν με τώ πλούσιότερο τρόπο. Ο άντρας ή ή γυναίκα που θέλει νά χωρίση έγκαταλείπει τή συζυγική στέγη χωρίς τήν παραμικράν είδοποίησι, και αυτός που μένει καταλαβαίνει ότι δεν πρόκειται νά ξαναίδη τόν σύντροφό του.

Σε ώρισμένες περιφέρειες της Κίνας, άρκεί μια γυναίκα νά σπάση ένώπιον μαρτυρών μια βέργα, για νά έλευθερωθί από τώ δεσμό τού γάμου.

Στό Τουρκεστάν, ή γυναίκα που θέλει νά χωρίση ρωτάει τόν άντρα της: «Νά πάω έξω;» Και αν αυτός της άπαντήσει «πήγαινε» χωρίς νά της πη νά ξαναγυρίση, σημαίνει ότι συγκατατίθεται στο διαζύγιο. Αν όμως ή γυναίκα έχη πάρει τήν άπόφασιν νά χωρίση, έστω και χωρίς τή συγκατάθεσί του, τότε λέει στον άντρα τής άποφασιστικής: «Θά πάω έξω!» και φεύγει, χωρίς νά περιμένη άπάντησι.

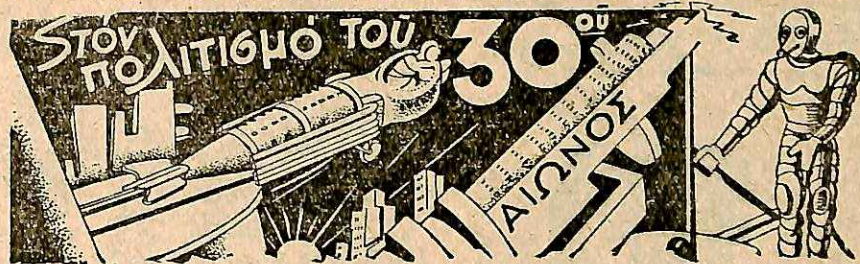
Ο άντρας δεν έχει τώ δικαίωμα νά της φέρη αντίρρηση, άλλά και δεν μπορεί νά δεχθί πάλι τή γυναίκα που αν εκείνη μετανοήσει και ξαναγυρίση.

ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

★ Άν δεν άστράφη, δε βροντά, κι' αν δε βροντά, δε βρέχει.

★ Από τώ γάμο έρχομαι και τρώω τώ λιθάρια.

★ Άρχοντικά καμώματα ή παίνετα ή σώπατα.

10^{ον}. - ΑΠΟ ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ

Είχε περισσότερο από μια ώρα τώρα, που, ακολουθώντας — όχι, χωρίς κάποια δυσκολία — τήν Σίλη ή Πανσπάρ, περιφερόταν μέσα στα άπέραντα διαμερίσματα τού πύργου τού «12ου Ειδικού Σταθμού Παραγωγής και Διαδίδσεως Ραδιοακτινοβολίας», χωρίς ωστόσο νά συναντήσει μιαν ανθρώπινη ύπαρξι μπροστά του. Μηχανήματα παράξενα, πολύπλοκα, μικρά και μεγάλα μηχανήματα, άντίκρυε παντού και κάθε τόσο κάτι διαφορόχρωμα γυλομπάκια που άναδούσυναν ρυθμικά.

Ήθελε νά ρωτήσει, νά μάθη, νά πληροφορηθί, μά ο κόπος που κατέβαλλε για νά μπορεί νά παρακολουθή τώ άνοιχτά, άθλητικά όήματα της Σίλης τόν έκανε ν' άγκομαχά σχεδόν, χωρίς νά μπορεί ν' άρθρώση λέξι. Τέλος, κάποια στιγμή, ή νέα έπέρασε από μια στενή πόρτα, που άνοιξε αυτόματα μπροστά της, όπως και οι άλλες που πέρασαν, και ύστερα από μια τελευταία προσπάθεια, βρέθηκε κι' ή Πανσπάρ στο δικτυωτό διάζωμα τού Πύργου, στο όποιον άδηγούσε ή πορτίτσα εκείνη.

Στηρίχθηκε με άνακούφισι στο μαλακό περιδέρημα τού διαζώματος κι' άνέπνευσε βαθεία. Άσυναίσθητα, έριξε μια ματιά γύρω του κι' ώπισθοχώρησε με τρόπο φέρνοντας τώ χέρι στο μέτωπό του. Τώ συναίσθημα τού ίλιγγου παρ' όλίγω νά τόν έριχνε χάμω, αν δεν έπρόλαβε νά τόν συγκρατήσει ή Σίλη.

— Μά τί πάβατε, φίλε μου; τού είπε με χαμόγελο.

— Ά!... Μπα!... Τίποτε!... Αυτό τώ ύψος...

— Έ, κι' έπειτα; Τί είναι τώ διακόσια πενήντα μέτρα που άνεβήκαμε...

— Άνεβήκαμε! Έκαμε μ' έκπληξι ή Πανσπάρ. Πότε άνεβήκαμε; Δεν περάσαμε από καμμία σκάλα...

— Και τί σημαίνει αυτό; Ξεκινήσαμε, όπως είδες, από τήν είσοδο τού Πύργου και βρίσκομαστε στο 70ο πάτωμά του...

— Μά, πώς βρεθήκαμε έτσι;

— Με τήν αυτόματη έναλλαγή τών πατωμάτων, κύριε δημοσιογράφε! Έπρόσεξατε εκείνα τώ πολύχρωμα γυλομπάκια που άναδούσυναν στο πέρασμά μας; Έ, κάθε φορά που συνέβαινε αυτό άνεβαιναμε κιόλας σ' ένα άνωτερο πάτωμα!...

— Μά ποιος έφρόντιζε γι' αυτό; Δεν είδα κανέναν άνθρωπο μπροστά μου, έκαμε με μορφασμό άπορίας ή Πανσπάρ.

— Κι' εκείνα τώ πολύπλοκα μηχανήματα, κύριε, δεν νομίζετε πως μπορούν καλύπτει νά κάμουν τή δουλειά τού ανθρώπου;

— Όστε μέσα σ' αυτό τώ τεράστιο κτίριο, με τήν τόσο σοβαρή άπασπλή δεν ύπάρχει κανένας άνθρωπος ζωντανός; Όλα λειτουργούν μόνο τους;

— Ναί, σεβάστε! πρόγνε! Μόνα τους λειτουργούν. Κι' όχι μόνον έδω στον πύργο, άλλ' ούτε σ' όλο τώ «Ωκεάνειον Όρος» δεν ύπάρχει παρά μόνον ο Έπίτροπος της «Ευρωπαϊκής Συμπολιτείας» που παρακολουθεί από

τώ κεντρικό ταμπλώ του τήν κανονική λειτουργία τού Σταθμού αυτού, που όπως έπρόσεξατε όταν έπρσογεινόμαστε, είναι χτισμένο στην κορυφή τού βουνού...

Ξεθαρρημένος κάπως τώρα, ή Πανσπάρ, έπλησίασε και πάλι προς τώ διάζωμα και έστήριξε τώ χέρια του στο μαλακό του περιδέρημα. Έριξε μετά μιαν έξεταστική ματιά γύρω του και για λίγες στιγμές έμεινε έκστατικός έμπρός στο μεγαλόπρεπο θέαμα τού τρικυμιόμένου όκεανού που περιέβρεχε τώ περίεργο εκείνο βουνό, επάνω στο όποιον δεν διακρινόταν κανενός είδους άλλο κτίριο. Μονάχα, πολύ πιο κάτω και σχεδόν προς τή θάλασσα, διεκρίνετο ένας άρκετά μεγάλος περιφραγμένος χώρος, στη μέση τού όποιου ύψωνόταν μια περίεργη βάση, επάνω στην όποιαν στηριζόταν ένα τελάριον γυαλιστερό τόσο με κατεύθυνσι προς τόν ουρανό.

Έστράφηκε για νά ρωτήσει τήν Σίλη. Μά προλαβάνοντας τώ εκείνη, που είχε μαντεύσει τήν σκέψι του, τού είπα με τώ παντοτεινό της χαμόγελο: —

— Ξέλετε βέβαια νά μάθετε τί είναι και τί σημαίνει εκείνος ο περιφραγμένος χώρος; δεν είναι έτσι άγαπητέ ρε πορτερ; Είναι λοιπόν τώ μόνο μνημείο που ύπάρχει σήμερα σ' όλο τόν κόσμο και που ύπενθυμίζει στους συγχρόνους μας μια τεραστία ανθρώπινη προσπάθεια που τήν κατέστρεψε εκείνο που έσείς οι πρόγονοι μας έλατρεύατε και έμπρός στο όποιο ξεχνούσατε τώ πάντα, ως κι' αυτή τή ανθρώπινη σας ιδιότητα, αφού δεν έξούσατε παρά μόνο γι' αυτό!...

Τώ σοβαρό τώρα ύφος της Σίλης, έκαμε τόν δημοσιογράφο νά μείνι σιωπηλός με άνοιχτό τώ στόμα, περιμένοντας ν' άκούση τήν βαρεία κατηγορία που έμάνιμεν από τόν άκατανόητο γι' αυτόν πρόλογό της.

— Από τόν χώρο αυτόν ξεκίνησε ή μάλλον έκσφενδονίσθηκε, κύριε Πανσπάρ, έξηκολούθησε ή Σίλη, πριν τριακόσια χρόνια, δηλαδή τώ 2640, ή ειδική Ρουκετοβολή, ή όποια έφθασε στον Άρη, με τόν σοφό της εποχής του Κελδρα και τήν βοήθω του Ροπατί.

Οι έπιστήμονες αυτοί, που παρέμειναν στον Άρη έναν όλόκληρο μήνα, έπρόκειτο στην έπιστροφή τους νά θέσουν τις βάσεις μιας ένσεριού συγκοινωνίας μεταξύ Άρης και Γης, άλλα όταν έπιστρέφοντες έπλησίαζαν στη Γη, ένα δράμα που έγινε μέσα στη ρουκετοβολίδα εκείνη, έστέρησε τήν ανθρώπινη από τής γνώσεως τών έπιστημόνων εκείνων, που τόσο θα συντελούσαν στην έπικοινωνία μας με τούς Άριανούς και που έχάθηκαν και οι δυο στα βάθη τών όκεανών...

— Και ποιος έπροκάλεσε τώ δράμα αυτό; έρώτησε όλο περιέργεια ή Πανσπάρ.

— Μά, σας είπα, εκείνο που ώνομάζατε «Έρωτας! Τήν όλη ιστορία όμως τήν ξέρει και θά σας τήν πη καλύτερα ή μπαμπάς...

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

— Έσφιξαν οι ζέστες.
Και οι ζέστες φεύ! Έχχαν όλεθριαν επί-
δρασιν επί των νεύρων της μαντάμ Σου-
σού. Είχε γίνει τρομερά νευρική. Εύαι-
σθητη. Εύθικτος. Έδημιουργού-
σε συνεχώς επεισόδια, και ήταν αδύνατον
να γαληνέψη.

— Μηνά!
— Άγάπη μου!
— Βγάλε, σε παρακαλώ, αυτή τη μυί-
γα από το δωμάτιο.

— Έβίγεται ο Μηνάς;
— Μα, Σούζη! Έγώ να βγάλω τη μυί-
γα από το δωμάτιο; Κύριε έλέησον!...
Φώναξε την υπηρέστρια να σε άπαλλάξη
από την ένόχλησιν.

— Άλλά η Σουσου είχε τρομερές ιδιο-
τροπίες:

— Μηνά, κάνε μου τη χάρη, σε παρα-
καλώ. Και εάν θέλεις να πάρουμε δια-
ζύγιο, ευχαρίστως. Η μυίγα αυτή δεν
σέβεται μια κυρία καθώς πρέπει και έν-
νοώ να την πετάξεις έξω με τις κλω-
τσιές. Προσωπικά σου! Έννόησε;

Τα είχε πρό παντός με τον Μηνά. Διό-
τι από το τελευταίο επεισόδιον του Μπύ-
θουλα, έπνευ μένεα εναντίον του. Δεν ή-
ταν άνοητη η Σουσου. Άπεναντίας σε ώ-
ρισμένα πράγματα είχε μια τρομερή διαί-
σθησιν και αντίληψιν ότι ούτε μπορούσε
εύκολα να πασοκάμψη τον φοβερόν αυτόν
σκόπελον. Ήξερε εξ άλλου ότι ένα γιώτ
δεν αγοράζεται όπως ένα ποικίμοσ και
δεν του άρεσε καθόλου η καταπατάλη
σις της περιουσίας της Σουσούς επάνω
στην όποια έσθιριζε τα πιο τρυφερά ό-
νειρα.

Έν τώ μεταξύ η Σουσου έτοιμαζόταν
πυρετωδώς. Έσπευσε σίτις ράφρες της
να παραγγείλη το κατάλληλο κοστούμι
το όποιον και κατεσκευάσθη γρήγορα.
Θαύμα ήταν!

Η εμφάνισις που της έδινε το κοστού-
μι αυτό αποτελούσε ένα θέαμα άπερίγρα-
πτης γοητείας. Μπλε πανταλόνι φαρδύ.
Άσπρο ναυτικό σακκάκι με χρυσά κου-
μπιά. Κάτω από το σακκάκι ένα άσπρο
πουλόδερ με τα μπράτσα έξω και μια
γκυρα στο στήθος.

Έτσι περιφερόταν μέσα στο σπίτι και
έποζόριζε ώρες ολόκληρες μπροστά στον
καθρέφτη. Φυσικά από την δλην της έμ-
φάνισιν δεν έλειπαν και τα φασαμαίν.
Τα όποια φασαμαίν ένα πρωί έστράφησαν
με άούστηρόν έρωτήματικόν ύφος επάνω
στον Μηνά:

— Λοιπόν, Μηνά; Καθώς βλέπεις έ-
γώ είμαι έντελώς έτοιμη. Έτελείωσες την
υπόθεσιν της έγγραφής;

— Άκουσε, Μηνά.
— Λέγε, Σούζη.
— Είνε καλοκαίρι. Άρχισαν οι ζέ-
στες. Πρέπει να έγγραφω στο Γιώτγιν
Κλώμπ.

— Ο Μηνάς χωρίς σε.
— Στο Γιώτγιν;
— Ναι. Γιατί; Όλες οι κυρίες της ά-
ριστοκρατίας είνε μέλη και άπορώ για-
τί με κυττάς μ' αυτό το δλακώδες δέμμα.

— Ο Μηνάς έβιγη.
— Μα μη βρίζης, Σούζη!
— Έχω τα λεπτά μου και μπορώ να
βρίζω όσο θέλω. Τα είπαμε αυτά, κύ-
ριε Μηνά και δεν έννοώ να ξαναγίνη συ-
ζητήσις. Μιά κυρία με λεπτά όταν παίρ-
νη σύζυγον χωρίς λεπτά, γιατί άλλο τον
παίρνει;

— Για να τον βρίζη;
— Άσφαλώς.
— Τέλος πάντων.

— Λοιπόν, σε παρακαλώ, να πής στο
Γιώτγιν να πής ότι η μαντάμ Σούζη θα
τους κάνει την τιμή να γίνει μέλος, ένεκα
που έπιασαν οι ζέστες και να ρωτήσης
και τί χρειάζεται γι' αυτή τη δουλειά.
Έννόησε;

— Ένώησε.
— Έμπρός.
— Μα...

— Τι μα και ξεμά;
— Για να γίνει κανείς μέλος στο Γιώ-
τγιν υποθέτω ότι πρέπει να έχη γιώτ.

— Η Σουσου άχρηστος;
— Παναγιώτ;
— Γιώτ!

— Δηλαδή;
— Ο Μηνάς της έξήγησε με τρόπο πως
είνε τα γιώτ και της προσέθεσε ότι στοι-
χίζουν μια περιουσία.

— Ο άγοράσω.
— Γιώτ;
— Μάλιστα. Λή σε πιάνη τρεμούλα, ά-
νόητε! Όσα λεπτά και να κάνουν δεν με
στενοχωρούν ένένα αυτά τα πράγματα.

Έσύ, δέβαια, πτωχέ άνθρωπε, δεν είσαι
ίκανός να αγοράσεις ούτε και ποδήλατο.
Εύτυχός όμως δεν είμαστε ίσα και όμοια.
Με έννόησε;

— Σ' έννόησε.
— Έμπρός.
— Καλά, Σούζη μου. Θα τα κανονίσω
τα πράγματα. Άν και μου φαίνεται πως
δεν είνε καθόλου κατάλληλη έποχή τώρα
να κάνη κανείς τέτοια έξοδα.

— Η Σουσου έννευ θηριο;
— Πειναλέε!
— Σούζη!

— Πτωχέ άνθρωπε!
Και του έγυρισε τις πλάτες περιφο-
ρητικώς, άφου του συνέστησε να της διεκ-
περαιώση την υπόθεσιν του Γιώτγιν.

Στα καρδιά έκασθάν ό δυστυχής Μη-
νάς. Τι να κάνει; Όλη του η προσπα-
θεια ήταν να εμφάνιση όσο το δυνατόν
λιγώτερον στους άριστοκρατικούς κύκλους
της Σουσου. Διότι έκανε γκάφες που τον
έξέθεταν θανασίμως. Τώρα όμως η άξιωσις
ήταν καθηγορηματική και ούτε μπορούσε
εύκολα να πασοκάμψη τον φοβερόν αυτόν
σκόπελον. Ήξερε εξ άλλου ότι ένα γιώτ
δεν αγοράζεται όπως ένα ποικίμοσ και
δεν του άρεσε καθόλου η καταπατάλη
σις της περιουσίας της Σουσούς επάνω
στην όποια έσθιριζε τα πιο τρυφερά ό-
νειρα.

Έν τώ μεταξύ η Σουσου έτοιμαζόταν
πυρετωδώς. Έσπευσε σίτις ράφρες της
να παραγγείλη το κατάλληλο κοστούμι
το όποιον και κατεσκευάσθη γρήγορα.
Θαύμα ήταν!

Η εμφάνισις που της έδινε το κοστού-
μι αυτό αποτελούσε ένα θέαμα άπερίγρα-
πτης γοητείας. Μπλε πανταλόνι φαρδύ.
Άσπρο ναυτικό σακκάκι με χρυσά κου-
μπιά. Κάτω από το σακκάκι ένα άσπρο
πουλόδερ με τα μπράτσα έξω και μια
γκυρα στο στήθος.

Έτσι περιφερόταν μέσα στο σπίτι και
έποζόριζε ώρες ολόκληρες μπροστά στον
καθρέφτη. Φυσικά από την δλην της έμ-
φάνισιν δεν έλειπαν και τα φασαμαίν.
Τα όποια φασαμαίν ένα πρωί έστράφησαν
με άούστηρόν έρωτήματικόν ύφος επάνω
στον Μηνά:

— Λοιπόν, Μηνά; Καθώς βλέπεις έ-
γώ είμαι έντελώς έτοιμη. Έτελείωσες την
υπόθεσιν της έγγραφής;

— Ναι, Σουσου.
— Πότε;
— Χθές το άπόγευμα.
— Και δεν μου είπες τίποτε, δλός;
— Μα υποθέτω πως έπ' αυτόν δεν
μπορούσε να ύπαρχη καμμία άμφιβολία.
Άρκεί ότι θέλησες να γίνης μέλος. Οι
κυρίες του Γιώτγιν μόλις το άκουσαν,
τρελλάθηκαν. Είπαν ότι θα ήταν μεγάλη
τους τιμή να δρίσκειται μεταξύ τους και
σε περιμένουν έναγωνίως.

— Όραία.
— Πρέπει να πάρουμε το κόττερο δ-
μως πρώτα. Εύρηκα ένα που πουλιέται
σε καλή τιμή. Ήταν κάποιου πρεσβευ-
τού και δρίσκεται σε πολύ καλή κατά-
στασι.

— Να το δούμε.
— Ευχαρίστως.
— Σήμερα.

— Θα το πάρουμε άπό το Φάληρο
και θα κάνω μια βόλτα έως την Κα-
στέλλα όπου δρίσκεται το Γιώτγιν. Συμ-
φωνοι.

— Η Σουσου με μεγάλην άνυπομονήσιν
έτοιμάσθηκε να κατέβη στο Φάληρο. Την
συνόδευσε ο Μηνάς που έκαστε στο δω-
λάν:

— Μηνά!
— Λέγε, Σούζη μου.

— Όχι να μου κάνης πάλι τίποτις πε-
ριπάτους άπό του Μπύθουλα, γιά να θυ-
μηθής τα νειάτα σου. Άκούς;

— Όχι, Σούζη!
— Έφθασαν στο Παλιό Φάληρο σ' έναν
δρμίσκον του όποιου ήταν ήγκυροβολημέ-
νο το γιώτ. Η Σουσου έγχοιτηθή άπό
την εμφάνισιν του, άλλά έξύνισε τα μου-
τρα της — τάχα πως δεν της άρεσει!

— Αυτό είνε;
— Ναι, Σούζη μου.
— Δεν είνε και τίποτις.

— Καλούτσικο είνε.
— Πτωχέ άνθρωπε! Έχεις δη έσύ στη
ζωή σου γιώτια! Ό μακαρίτης ο πατέρας
μου είχε δυό γιά λογαριασμό του και στο
κάθε παιδί του είχε άπό ένα.

— Μπιά;
— Μάλιστα, άνόητε.
— Άνέβηκαν επάνω. Τους ύπεδέχθη ο
πλοίαρχος με πολλήν ευγένειαν και δια-
χυτικότητά. Τους έπέρασε στο σαλονάκι
και είπε να περιμένουν λιγάκι ως που να
έξικινήσουν. Η Σουσου, βλέποντάς το —
ολόκληρο καράβι — άνησυχίσε γιά την
τιμή του. Έκρυψε όμως την άνησυχία της
και έρώτησε με μίαν γοητευτική άδιαφο-
ρίαν γιά την τιμήν του — ώσαν να έ-
ρωτούσε γιά την τιμήν του άρακς

— Πόσο κάνει;
— Πόσα μιλια;
— Πόσο το κάνετε;

— Παρντόν, δεν σάς έννοώ, έκανε ο
πλοίαρχος. Πόσο κάνει;
— Τι λεπτά στοιχίζει, περικαλώ; Μή-
πως δεν καταλαβαίνετε έλληνιστί, να σάς
μιλήσω άγγλιστί;

— Ά, γιά την τιμή του! Παρντόν, μαν-
τάμ, έχωμε καιρό να τα συζητήσωμε αυ-
τά. Να δούμε πρώτα αν σάς άρέση.

Έξεκίνησε το γιώτ. Η θάλασσα όμως
δεν ήταν καθόλου καλή και η τέως πυρ-
γοδέσποινα του Μπύθουλα που δεν είχε
ταξιδέψει ποτέ, άρχισε να ζαλίζεται. Το
χρώμα της έγινε κατακίτρινο και η μορ-
φή της άρχισε να παίρνη έκφρασιν άγω-
νίας.

— Θεέ μου!
— Τι έχεις, Σούζη;
— Μ' έπιασε ίλιγγισσες.

— Ζαλίστηκες.
— Όσαν να δρίσκωμαι σε ένδιαφέρου-
σα κατάστασις. Και έχω και τάσεις προς
ανακατοσοούσα. Ό! Ό!

Μιά άναγούλα άκατάσχετη την είχε
πιάσει και έκινδύνευε η Σουσου να κάνει
έμετό. Άν δε κατάφερε να συγκρατηθί,
ήταν γιάτι κατέβαλε άπεγνωσμένην προ-
σπάθειαν γι' αυτό — μία κυρία καθώς
πρέπει δεν έπιτρέπεται να κάνει αυτά τα
πράγματα.

Το κακό όμως έχειροτέρευε άπό στιγμή
σε στιγμή. Καθώς έδύγκαν άπό τον όρ-
μο του Φαλήρου, ο άέρας δυνάμωσε και
το γιώτ άρχισε να χοροπηδά επάνω στα
κύματα.

— Μηνά!
(Τό τέλος στην σελίδα 26)

Ι.ΑΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μελεξί Ίστορίας και Θρύλου

ΑΙΓΙΑΛΗ

Σάν ένα ολόδροσο κρίνο μέσα στον
κατάσπαρτον Άργολικό κάμπο, η Αιγιά-
λη, η έγγονη του βασιλός Άδράστου, πα-
ραμονεύει στη διάβα του τόν όμορφο έ-
ξάδελφός της, τόν άραιο σάν τον Ά-
πόλλωνα και γενναίο σάν τον θεό του
πολέμου — τόν άσυγκρίτον Διομήδη —
γιά να του σφίξη το χέρι και να νοιώση
το καμίνι του ποθου που της άνάβει το
άντίκρυσμα της άρρενωπής όμορφιάς του.
Βγαίνει μπροστά του δίδην θυαία, κου-
λουριάζεται μισοπεθαίνοντας στην άγ-
καλιά του και με κλεισμένα τα μάτια
και προτεταμένα τα φλογισμένα της
χείλη, άναζητάει τα δικά του ίκετεύον-
τας ένα φίλι του.

Άλλ' εκείνος την σπρώχνει, την φιλεί
διαστικτά και άπομακρύνεται με την σκέ-
ψη σε μίαν άλλη και τόν πόθο γιά την
άλλην αυτήν, γιά την άραιο Έλένη της
Σπάρτης, την κόρη του βασιλός Τυν-
δάρεω.

Η όμορφιά της σειρήνης εκείνης έ-
χει ύποδουλώσει τις καρδιές όλων τών
βασιλοπαίδων και σε λίγες ήμέρες έ-
πρόκειτο να συγκεντρωθούν στα άνάκτο-
ρα του Τυνδάρεω γιά να διαλέξη μεταξύ
αυτών, η κόρη του Κύκνου, εκείνον που
θα έκανε άνδρα της.

Άνατράσσεται η έρωτευμένη καρδιά
της φλογερής Αιγιάλης, τα όμορφα μά-
τια της σκοτεινιάζουν άπό την ήλεια
και τα κρινόλευκα δάχτυλά της συμπίε-
ζονται στην έκδηλωση του μίσους της έ-
ναντίον εκείνης που γυρεύει να της κλε-
ψη τόν ήλιο, άλλά τα χείλη της δεν προ-
φέρουν παράπονο ή κατάρα εναντίον εκεί-
νου που ένώ του ζητάει έρωτα, της δεί-
χνει συγγενική στοργή μοναχά.

Ήταν δε ο Διομήδης ένας άπό τούς
ώραιότερους νέους του γνωστού κόσμου,
γενναίτερος άπό τόν Τυδεά τόν πατέ-
ρα του που φημιζόταν γιά το τρομακτι-
κό θάρρος του, άλλά και γιά την άπάν-
θρωπη σκληρότητά του, που είχε μείνει
παροιμιώδης: Γυιός του βασιλός της
Καλυδώνος Οινέως, ο Τυδεύς, έσκότωσε
τόν άδελφό του Όλενίαν και γιά να σω-
θί, κατέφυγε στα άνάκτορα του βασιλός
του Άργους Άδράστου, και πανδρεύθηκε
την κόρη του Διηπύλην, άπό την όποιαν
άπέκτησε τόν Διομήδη. Την ίδια μέρα
είχε καταφύγει στα ίδια άνάκτορα και
ο γυιός του Οιδίποδος, ο Έτεοκλής, ο
όποιος παντρεύθηκε μίαν άλλη κόρη του
βασιλός και τόν έπεισε να έκτρατεύση
εναντίον τών Θηβών γιά να του δώση
πίσω τόν θρόνο του και ύστερα εναντίον
της Αιτωλίας, γιά να έπιβάλη τόν Τυ-
δεά στον θρόνο του πατέρα του. Μετα-
ξύ τών έπτά στρατηγών που έξεστράτευ-
σαν εναντίον τών Θηβών, ήταν και ο Τυ-
δεύς, ο όποιος έτρόμαξε τούς αντίπαλους
του με το τρελλό θάρρος του, και έκανε
όλο τόν στρατό να αισθανθί φόβη με
την αίμοδορία του.

Στρατοπεδευμένος μπροστά σίτις Θη-
βαϊκές πυλές του Προίτου, ο άδελφοκτό-
νος Τυδεύς άφηνε να θρονούν οι θυμοί
του εναντίον τών ανθρώπων και τών θε-
ών. Όταν ο μάντις Οικλείδης του είπε
πως δεν έπρεπε να περάση το ρεύμα του
Ίσμηνου, γιάτι οι οίονοι δεν ήταν κα-
λοί, ξεφρενιασμένος εκείνος άπό τη λύ-
σα και τη μανία του πολέμου και στρι-

μως και της όμότητάς του, έπεσκέασε
την δόξα εκείνου και διεπραξε τούςους
άφθαστους ήρώισμούς, ώστε να λατρευ-
θί γιά θεός.

Μεγάλως με τόν πόθο να έκδικηθί τόν
σκοτωμό του πατέρα του και έξεστρά-
τευσε με τούς Έπιγόνους τών έπτά στρα-
τηγών εναντίον τών Θηβών και σανετέλε-
σε και αυτός, με την καταπληκτική παλ-
ληκαρία του, στην άλωσι της πόλεως,
που έλεηλατήθη και άνεσκάφη. Έπειτα
έξεστράτευσε με τόν Άλκαμένη, στην Αί-
τωλία, την πατρίδα του πατέρα του κι
έσκότωσε τα παιδιά του Άγρίου, έκτός
δυό, που έπρόλαβαν και έξδραπέτευσαν
έγκατέστησε βασιλός τόν Άνδραίμονα,
τόν γαμπρό του παππού του και τόν γέ-
ρο αυτόν τόν έπηρε μαζί του και τόν
έθαψε όταν τόν έσκότωσαν τα δυό παι-
διά του Άγρίου που έξέφυγαν και πα-
ραμόνεψαν το πέραςμά του, στην Οινόη
της Άργολίδος, η όποια άνομασθηκε έ-
τσι εξ αίτίας του.

Και τώρα έρωτευμένος με την θελκτι-
κή ύμψη του Εύρωτα, δεν φαινόταν να
ένδιαφέρεται γιά την πανέμορφη έξαδελ-
φη του, που ύπέφερε μέσα στο καμίνι
της ζήλειας της.

Η Έλένη έπηρε άνδρα της τόν Μενέ-
λαο και οι μνηστήρες εφυγαν με τις εύ-
χες του Τυνδάρεω, στον όποιον ώρκισθή
καν όλοι ότι θα βοηθούσαν τόν άνδρα
της Έλένης, αν ποτέ κανείς έδοκίμαζε να
του άρπάξη τόν άτίμητο θησαυρό του.

Όταν η έλπίδα να άποκτήση την κό-
ρη της Λήδας έχάθηκε πιά γι' αυτόν ό-
ριστικά, ο άτρόμητος Διομήδης έπρό-
σεξε την Αιγιάλη καλύτερα και είδε γιά
πρώτη φορά ότι δεν ύστερούσε πολύ ά-
πό εκείνην που τόν είχε τρελλάνει. Η
φλογερή της αγάπη τόν έκανε να νοιώση
ζωηρή ίκανοποίησι. Η ύποταγη της τόν
συνεκίνησε. Η όμορφιά της τόν έδωλε
και πανδρεύθηκε την σαγηνευτική έγγο-
νή του βασιλός Άδράστου, η όποία, ά-
πό εκείνη την στιγμή ζούσε σ' ένα μα-
γευτικό και άτέλειωτο όνειρο άγάπης,
άποζητώντας να δρίσκειται πάντα στην
θερμή άγκαλιά του, άπό την όποιαν δεν
ένοσους να άποσπάται καθόλου.

Ο Πάρις άρπάξε την Έλένη και την
έπηγε στην Τροία. Ο Πρίαμος προσέβα-
λε τούς πρέσβεις που ύστειλαν οι Έλλη-
νες, μεταξύ τών όποιων ήταν και ο Διο-
μήδης. Και όταν άποφασίσθηκε ο πόλε-
μος, έλαβε μέρος και αυτός, σύμφωνα
με τόν όρκο που είχε δώσει στον βασι-
λέα Τυνδάρεω.

Ο Άδραστος είχε πεθάνει και βασι-
λιάς ήταν τώρα ο Διομήδης. Άφησε φύ-
λακα του Άργους τόν Κομήτην, τόν
γυιό του άνδρείου Σθένεω, τόν όποιον
έπηρε ως ύπαρχηγό του και ώδήγησε
στην Τροία με 80 καράδια τούς γενναί-
ους πολεμιστάς του Άργούς, της Τι-
ρυνθος, της Ερμιόνης, της Άσινης,
της Ήιδος, της Τροίλως, της Έπι-
δάουρου, της Αιγίνης και της Μάσπητος.

Η Αιγιάλη συνώδευσε τόν έκλεκτό της
καρδιάς της έως την θάλασσα, με τις
πιο ζωηρές έκδηλώσεις της αγάπης και
του πόνου της, έπειδή θα έστερείτο τα
χάδια του. Και εκεί επάνω στην αρχηγί-
δα, μπροστά στους στρατούς που ξεκι-
νούσαν γιά τόν θάνατο, λιποθύμησε στην
άγκαλιά του μεγαλοπρεπούς Διομήδη,
την στιγμή που άντλήλασε μαζί του το
φίλι του χωρισμού, που ίσως να ήταν αι-
ώνιος.

Έζησε τις έπόμενες μέρες η Αιγιά-
λη μέσα στην τυραννική άνομησιν τών
θειών, στιγμών της έρωτικής άπολαύσεως
και άπό τις πρώτες ήμέρες άρχισε να θα-
σανίζεται άπό εκείνον τόν χωρισμό, που
κανένας δεν ήξερε πόσο θα διακούσε.

Υπέμενε ώστόσο και περίμενε πιστή
στον πρώτο και μεγάλο της έρωτα, άλλά
ξαφνικά, άλλαξε διαγωγή. Τώρα δεν ά-
πέφευγε τόν κόσμο και δεν περιφρονούσε
τους νέους. Άπεναντίας, μόλιστα, τούς
προκαλούσε. Παρασύροντάς τους με τις
μηνόγερές της ματιές, τούς έτρέλαινε
με την επίδειξι τών θησαυρών του κορ-
μιού της και συνεδέθηκε έτ' — με όλους
τούς νέους, μαζί με τούς όποιους διαρ-
γάνωνε δλονύκτια συμπόσια έωωτες και

δργίαν, όπου λιποθυμούσε ξετρελλαμένη και αιώνιας άκορεστη.

Μέσα στην μανία της άσελγείας της, δεν έβλεπε τίποτε άλλο παρά την απόλαυση και οι υπήκοοί της παρακολουθούσαν έντρομοι την έρωτική τρέλλα της, και τις προετοιμασίες που έκανε να σφάξω τον ήρωικό Διομήδη, βοηθούμενη από τον στρατό των έραστών της, αν ποτέ ξαναγύριζε από την Τροία.

Η γλυκεία Αιγιάλη είχε καταντήσει τώρα μία επικίνδυνη έρωτομανής και το μυστήριο της ξαφνικής μεταβολής της φλογερής της ιδιοσυγκρασίας εξηγήθηκε αργότερα ότι ώφειλετο στον θυμό της 'Αφροδίτης, η οποία θέλησε με αυτό τον τρόπο να τιμωρήσει τον τρομερό γυιό του αίμοχαρούς Τυδέως, για την προσβολή που της έκαμε.

Ένας από τους πιο τολημρούς και πιο έπιτηδείους άρχηγούς, ο Διομήδης, πρώτος στην δύναμι με τον Αίαντα και τον 'Οδυσσέα, μετά τον Ισόθεον 'Αχιλλέα, άτρόμητος μαχητής και ακατάβλητος, ήταν από τους λαμπρότερους ήρωας της Τρωικής έκστρατείας και οι υπερβυυάσιοι έθλοι του ύμνηθηκαν παντού όπου ώμειλετο ή γλώσσα των νικήτων.

Όταν ο βασιλιάς του 'Αργούς ώρμησε προς την έχθρική παράταξη, έβλεπε κανείς τους αντίπαλους του να λυγίζουν τα γόνατα, έντρομοι στην έπίθεσή του. 'Αστροφάν η περικεφαλαία και ή άσπίδα του και ένομιζαν πως εξεσκόντ'ζαν φωτιά, ενώ το δόρυ του ζάπλανα νεκρούς και το πολεμικό του άρμα άλωνιζε γύρω από τους σωρούς των κουφαριών που εκεί τονταν νεκρά στο θανατερό στριφογύρισμά του. Κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει αν ήταν στο στρατόπεδο των 'Ελλήνων ή των έχθρών. Σάν ένα πλημμυρισμένο ποτάμι που κυλάει χειμαρρωδώς και γκρεμίζει γέφυρες, παρασέρνει φραγμούς και ανατρέπει μάντρες, διέσχισε σαν θύελλα την πεδιάδα, προκαλώντας τον ήλιγον.

Σε μία στιγμή της μάχης έπήδησε κάτω από το άρμα του και χτυπήθηκε με τους γυιούς του Δάρη τον έναν έσκότωσε τον άλλον έτρεψε εις φυγήν και του πήρε τα άλογα, αλλά ένα βέλος του Πανδάρου τον χτύπησε στον δεξιό ώμο και έλοι έπίστεψαν ότι ο όμορφος ήρωας θα γκρεμιζόταν νεκρός. 'Αλλ' ο Διομήδης έστάθηκε μπροστά στον Σθένελο, του είπε να του δγάλη το βέλος και εκείνος το τράβηξε. Το αίμα ξετρίβανε θερμό, αλλά ούτε το κορμί του Διομήδη, ούτε ή ψυχή του λυγίσανε. Με γιγαντωμένη την δύναμι τον ρίχτηκε σαν λιοντάρι που όρμαεί στα πυκνοκαλλια πρόδατα και οι Τρώες σκορπίσανε σαν άρνιά πανικόβλητα.

Τότε έσκότωσε τον 'Αστυνοον με χτύπημα δόρατος στον μαστό και απέχωρησε το κεφάλι του 'Υπερίωνος από τον λαιμό του. Σκότωσε σε λίγο τον 'Αθαντα και τον Πολύδον, και εύθως άμέσως τον Ξάνθο και τον Θόωνα. Πρόφθασε το άρμα που είχε τους γυιούς του Πριάμου 'Εχέμωνα και Χρομίον, έπήδησε επάνω τους σαν τίγρις που ρίχνεται στο σβέρκο βωδιού, τους επέταξε και τους δυό κάτω και τους συνέτριψε.

Εφάνηκαν σε λίγο να έρχονται κατεπάνω του άνεβασμένοι στο ταχύ άρμα τους ο Αινείας που καυχόταν πως ήταν γυιός της 'Αφροδίτης, και ο περίφημος τοξότης Πάνδαρος, που έπλήγωσε τον βασιλέα των 'Αργείων λίγο πριν. 'Ο Σθένελος συνεδούλευσε τον αιμόφυρτο νίγαντα να απομακρυνθεί, αλλ' ο άτρόμητος έκείνος προχωρώντας πεζή έορ είχε τολμήσει να δώσει δόρυ του, χτύπησε τον Πανδάρου στη μύτη, κοντά στο μάτι. Διεπέρασε τα λευκά δόντια του, του έκοψε την γλώσσα, τον άναποθύρισε και τον έγίλασε χάμα νεκρό. 'Ο Αινείας έπήδησε κάτω και βρέθηκε μπροστά στον Διομήδη που ήταν άοπλος τώρα. 'Αλλ' έκείνος έτρεψε μία τεράστια πέτρα που δεν θα μπορούσαν να την σηκώσουν δυο μαζί, την πέταξε και έσπασε τον γοφό του Αινεία και τούκοψε τους δυό τέ-

νοντες. Και οι στρατιώτες που παρακολουθούσαν με έντρομο βλέμμα και κατάπληκτοι τον μεγαλοπρεπή Διομήδη, τον είδαν να πηδά σαν μανιασμένος και έλοι έπίστεψαν πως έπλήγωσε στο χέρι την θεά 'Αφροδίτη, η όποία έτρεξε να προφυλάξει τον γυιό της που είχε σπασμένο το κόκκαλο.

Στην όρμητική έπίθεσι του 'Εκτορος, ο στρατός των 'Ελλήνων υπέχωρσε, αλλ' ο Διομήδης, ξαναγυρίζοντας προς τις έχθρικές τάξεις το άρμα του, ρίχθηκε εναντίον της πυκνής φάλαγγος που προχωρούσε άκάθεκτη. Βροντούσαν οι τροχοί, έχεμετίζαν τα άλογα, ένας όρυσμαγδός δονούσε το σύμπαν και πτοημένοι οι 'Ελληνες μαχητάι ένόμισαν πως έβλεπαν να προπορεύεται έκείνης της τρομερής παρατάξεως, ο 'Αρης, ο θεός του πόλεμου.

Μέσα σ' έκείνον τον πανικό, ή πολεμική ψυχή του βασιλιά των 'Αργείων έδειξε τότε το καταπληκτικό μεγαλό της. 'Ο γιγάντιος έχθρος που έπίστευαν πως ήταν ο 'Αρης, έτενώθηκε επάνω από τον ζυγό και έρριξε το νάκλιο δόρυ του χωρίς να έπιτυχή τον ήρωα. 'Αφισε τότε ο Διομήδης βρυχηθμό ρίχθηκε άκάθεκτος και χτύπησε τον 'Αρη μεταξύ των ισχύων και των πλευρών και εκείνος άφισε μια τέτοια κραυγή, όση θα έκαναν ένα ή δέκα χιλιάδες άφηγοντας ή ζή πολεμικές ισχύες. Και αυτό το μουγγρητό τους έτρόμαξε όλους, Τρώες και 'Ελληνες.

Ο άνθρωπος έκείνος, που έχθροί και φίλοι τον θεωρούσαν ικανό να νικήσει ακόμη και τους θεούς, δεν έννοούσε να άποσυρθεί από τον άγωνα. Καταματωμένος, αλλά άκούραστος και πάντοτε τοομερός, πολεμούσε διαρκώς και έσκότωνε' αλλά μονομαχώντας με τον Γλαύκο, τον βασιλιά των Λυκίων, τον άνεγνώρισε ως πατρικόν του φίλο, συμπιλιώθηκε μαζί του και έφυγε γιό να έμπνεύσει και πάλιν άλλου τον τρόπο και να προκαλέσει τον πανικό.

Όταν αργότερα ο 'Εκτωρ έπροκάλεσε σε μονομαχία τον γενναϊότερο 'Ελληνα, μεταξύ των έννεα που παρουσιάστηκαν ήταν και ο Διομήδης. Και όταν έβλελαν κλήρο ποιος θα συναγωνιζόταν μαζί του, οι 'Ελληνες όλοι εύχονταν να κληρωθεί ο Αίας ο Τελαμώνιος, ή ο Ισάξιος του νικητής των βωών.

Τον Νέστορα που έκινδύνευε, τον έσωσε ο Διομήδης μαζί με τον 'Οδυσσέα, και όταν οι 'Ελληνες καταπτοημένοι από τις έπίθεσες του 'Εκτορος, απέφασσαν να ίκετεύσουν τον 'Αχιλλέα να λάβη μέρος στον πόλεμο, ήταν ο μόνος που άρνήθηκε να ύποστη μία τέτοια ταπεινώσι. 'Όταν σε λίγο ο 'Αγαμέμνων έπρότεινε να μπεινε στα πλοία και να φύγουνε, υπερήφανα έδήλωσε πως θα έμενε μόνος για να κυριεύση την Τροία με τους άνίκητους πολεμιστάς του.

Μεταδίδοντας την πνοή της ακατάβλητης ψυχής του στους άλλους, τους έπεισε και έμειναν και άνέλαβε να εισχωρήσει ο ίδιος στο στρατόπεδο των αντίπαλων για να κατασκοπεύση. Μαζί με τον 'Οδυσσέα μπήκαν στην Τροία και έκλεψαν το Παλλάδιον, έπειδι οι χρησης έλεγαν πως τότε μόνο θα έπεφτε ή πόλις. Μαζί με τον 'Οδυσσέα μπήκε μία νύχτα στο στρατόπεδο των έχθρών και έσκότωσε στη σκηνή του τον βασιλιά των Θρακών, τον Ρήσον, πήρε τα άλογα του, τη σκηνή και τον έγύρισε άφοι στο δρόμο έσκότωσαν δώδεκα φρουρούς.

Όταν την έπομένη ο 'Εκτωρ έπετέθη άκάθεκτος, οι μόνοι που έμειναν να τον άποκρούσουν ήταν οι δυό φίλοι και ο Διομήδης μάστιχα τον άνάγκαζε να τραπή εις φυγήν. Και όταν σε λίγο ξαναγύρισε και άπώθησε τους 'Ελληνες έως τα πλοία, παρ' όλγο να τον άιχαλωτίσιν.

Πρώτος στη μάχη, ήλθε πρώτος θριαμβευτής στις άρματοδρομίες που έγιναν εις μνήμην του Πατρόκλου, και άνεδείχθη Ισόπαλος με τον Αίαντα στον άγώνα των όπλων.

Σε κάθε επικίνδυνη άποστολή έλάμβανε μέρος, κάθε δύσκολη έπιχειρήσι την έφερε εις πέρας με τον 'Οδυσσέα, τον έπιστήθιο φίλο του και ήταν και αυτός

ένας από έκείνους που μπήκαν στον Δούρειο ίππο. Άνοιγανε τις πύλες των φρουρίων και άρχισανε την σφαγή.

Ήταν ένας από τους πιο θαυμαστούς και πιο άγαπητούς ήρωες της Τρωικής έκστρατείας, για τον όποιον οι έπόμενες γενεές μιλούσαν με τρόμο και θαυμασμό.

Υπερήφανος ο Διομήδης, γιατί συνέτελεσε, κατά μέγα μέρος, στον θρίαμβο των 'Ελληνικών όπλων, ξαναγύρισε στο 'Αργος, λαχταρώντας να ιδή την Αιγιάλην του, που το καθίκον τον έκανε να την στερηθεί επί τόσα χρόνια. 'Αποδιβάσθηκε και ξεκίνησε θριαμβευτικά για την πόλι.

Μανάνες που είχαν παιδιά τους στον πόλεμο, σύζυγοι που έπεριμεναν τους άνδρες τους, νέες τους άδελφές ή τους μνηστήρες τους, είχαν ξεχυθεί στο δρόμο που έφερνε από τη θάλασσα, για να ίδουν τους δικούς των, να έπεψημησουν τους νικητάς και να ράνουν με άνθη τον μεγαλοπρεπή βασιλιά τους, που προχωρούσε άνεβασμένος στο βαρύ πολεμικό του άρμα.

Όλοι έχαιρονταν και όλοι γιορτάζανε, έκτος από την Αιγιάλη και τους ξετρελλαμένους έραστάς της.

Η βασιλίσσα, στην όποιαν ή 'Αφροδίτη είχε έμπνευσει την τρέλλα ενός πόθου που ήταν διαρκώς άσβεστος — και αυτό για να έκδικηθεί τον άνδρα της, που την έπλήγωσε — είχε έραστάς της όλους τους νεους του 'Αργούς, και αυτόν ακόμα τον γυιό του Σθένελου, τον Κομήτη, τον όποιον φυγοντας ο Διομήδης είχε όρισει ως διοικητήν.

Η Αιγιάλη είχε την μανία του πόθου, οι έραστάι της την τρέλλα του έρωτος. Και έπειδή θα έκαλούντο να δώσουν λόγο για την προδοσία τους και θα ύφισταντο σκληρή τιμωρία, αλλά και θα έχαναν την απόλαυσί των όργιων τους, συνεννοήθηκαν μεταξύ τους και απέφασσαν να δολοφονήσουν τον Διομήδη, πριν έκείνος πληροφορηθεί την αλήθεια και ζητήση ίκανοποίησιν.

Ο κοινός κίνδυνος και ο κοινός πόθος, τους έκανε να λησμονήσουν τις ζηλίες τους και να συνεργασθούν. 'Επλήσθηκαν και παραμύθωναν. Και όταν το στρατεύμα διαλύθηκε και έγύρισαν σπίτια τους, όταν ο Διομήδης έμεινε μόνος με την θελκτική άπιστη, ο στρατός των έραστών της, με έπί κεφαλής την ίδια, ρίχθηκε εναντίον του.

Μόνος, αλλά πρό παντός άοπλος, — ο άκατάβλητος μαχητής, βρέθηκε άναγκασμένος να άμυνθεί εναντίον όλων τους, με ζύλα μόνος. 'Αν είχε ένα δόρυ στο χέρι, ένα σπαθί ή ένα σιδερένιο όργανο, δεν θα μπορούσε να ξεφυγή κανείς. Πήδισε έξω και κατέφυγε στο ναό της 'Ηρας για να σωθεί από τη μανία της Αιγιάλης και έπειτα μπήκε σ' ένα κοράβι και έφυγε, γιατί είδε ότι όλο το 'Αργος ήταν επαναστατημένο εναντίον του, έπειδή όλοι οι νέοι του είχαν άπολαύσει τα θέληγτρα της γυναίκας του.

Πήγε στην 'Απουλιάν της Κάτω 'Ιταλίας, έδοήθηκε τον βασιλιά της να νικήση και επαντρεύθηκε την κόρη του Ευπίπην, αλλά δεν έζησε εύτυχισμένος.

Ο άνθρωπος που νίκησε τους θεούς, ένικηθηκε από τον πόθο της άσελγείας μιάς γυναίκας. 'Ο Διομήδης, που ένέπνευε με το παρόστημά του τον τρόπο, φοβισμένος τώρα από την ιδιοτροπία της μοίρας, ζούσε νοσταλγώντας τους ύλοπρξ σινους κάμπος της 'Αργολίδας. Αυτός, ο πανίσχυρος και άλύγιστος, είχε συντριβή από την προδοσία έκείνης που άγάπησε...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Η άναδημοσίευσίς άπαγορεύεται)

ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ ΚΑΙ ΟΙ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΙ

Οι κάτοικοι των πετρελαιοφόρων περιοχών δεν πάσχουν από ρευματισμούς. Το πετρελαιο έχει άποδειχθεί ως άποτελεσματικό μέσον καταπολεμήσεως των ρευματισμών. Τα πετρελαιοφόρα στρώματα έχουν συνήθως ραδιενέργεια, που ως γνωστόν, άποτελεί το κύριον θεραπευτικόν στοιχείον των ισιατικών υδάτων.

ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ

Ελα σε γράμμα την έξομολόγησι ενός άνδρος, που με τον έρωτά του έσπρωξε, χωρίς να τον θέλη, μία νέα στο βούρκο. Να, το γράμμα:

«Τα νεανικά μου χρόνια τα πέρασα σ' ένα μικρό χωριό, από όπου κατάγομαι. Όταν τελείωσα το σχολείο του χωριού, οι γονεϊς μου μ' έστειλαν στο Γυμνάσιο, στην πρωτεύουσα της έπαρχίας μας. 'Εκεί ένοικίασα κάθε χρόνο δωμάτιο κι' έμενα όλο το σχολικό έτος.

Στο χωριό μου έγύριζα όταν είχαμε διακοπές. 'Ημουν το καμάρι της μικρής χωριάτικης κοινότητας. Όλοι μ' έκτιμούσαν. Δεν έζωω αν ή αϊγλή των σπουδών μου ήταν ή πρώτη άφορμή να με άγαπήση ή Σοφία, μία κοπέλλα του χωριού, λίγο μικρότερη μου στα χρόνια.

Την άγάπησα κι' εγώ, αλλά τότε δεν μπορούσα να έκτιμήσω την άξία της πρώτης έκείνης άγάπης, τόσο φωτεινής και γλυκειάς, σαν τον άνοιξιάτικο ούρανο που γέρνει επάνω στους άνθισμένους λόφους. Το χαμόγελο της Σοφίας φωτίζει την αϊγή της αίσθηματικής μου ζωής. Τίποτε άγνότερο και ώριότερο δεν έγνώρισα στον κόσμο από εκείνο το χαμόγελο.

Τώρα, όπως και κάθε φορά, που φέρνω στο νου μου την όμορφη χωριατοπούλα, που ήταν όλο άφέλεια και τρυφερότητα, νοιώθω έναν φλογερό χειμάρρο φωτός να χυμά μέσα μου. Στην ψυχή μου φτερουγίζουν ποιητικές εικόνες. Θυμάμαι κάποια θερμή βραδιά, που το χωριό, κουρασμένο από τον θάνα, άγροτικό μόχθο, κοιμόταν και το νανούριζαν οι γυρλάι, έμεις έσυναυτιόμαστε στο σκιερό κήπο. Οι ώρες που περνούσαμε ήταν στρωφές πεζυτράγουδου.

Οι άνθρωποι κοιμούνται. Και μοναχά τ' άστέρια μας κοιτάζουν. 'Αλλά δεν βλέπουν ούτε αυτά άνόμενα από τα κλάδιά. Τα άνθρια μονάχα μας άκούει, 'Αλλ' όχι, ούτε αυτά άκούει. Τραγουδεί πολύ δυνατά...

ΕΙΔΥΛΛΙΑΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ι μέρες περνούσαν ή μία μετά την άλλη, τόσα εύτυχισμένες κι' άφρόνιτες, σαν ελαφρές, πολύχρωμες πεταλούδες. Τί μπορεί να παραβληθεί σε όμορφιά κι' εύτυχία με ένα ειδύλλιο, που το άρωματίζουν τα ρόδα των κήπων και τα λουλούδια των άγρών, που το φωτίζουν οι χρυ-

σοί φωτοκαταρράκτες του ήλιου της υπαίθρου, που το θαυκαλίζουν ήχοι φλογέρας και τριλλίες άφρονιών;

— Έλα να γείρης εδώ, στην ποδιά μου, μου έλεγε ή τρυφερή κοπέλλα.

Κι' εγώ άκουμπούσα το κεφάλι μου επάνω στα γόνατά της. Το βλέμμα της έστάλαζε φώς λατρείας επάνω μου. Γύρω ή γαλήνη των θερσιμένων χόρσαφιων. Που και που ή σκιά κανενός πουλιού περνούσε δίπλα μας.

Ο ήλιος σκορπούσε άνάμεσα στα φυλλώματα τις άκτινες του και μας έχάιδεσε στο πρόσωπο, στην πλάτη, παντού με θερμές και παρδαλές κηλίδες. Η Σοφία μου τραβούσε με χαριτωμένη μυσθρία τα μαλλιά. 'Ενοιώθα την μυρωδιά του κορμιού της, το άρωμα των δεκαέξη χρόνων της, τα μύρα της άγνότητός της. Κι' όλα αυτά έσυγχέονταν με την εύωδία της ρίγανης και της θερισμένης καλαμιάς. 'Ο άστέριεπος δόμος των μελισσών και των άλλων έντόμων μας έρριχνε σε μιάν ήδονική νάρκη.

Ο χλιαρός και σαν μέλι γλυκός άέρας μας έμεθεύσε. 'Ως και αυτή ή άπλη αίσθησις της γής κάτω από την πλάτη μου, καθώς ήμουν ζαπλωμένος, μου έφερε μία δυνατή εύτυχία.

Την άνεκτίμητη άξία των στιγμών αυτών την ένοιωθε πιο βαθειά ή Σοφία. Αυτό το κατάλαβα πολύ αργότερα. Τότε δεν μπορούσα να φαντασθώ πόσο ήταν ικανή ή άπλοική έκείνη χωριατοπούλα να αισθάνεται τόσο έντονα την εύτυχία και την ποίηση του θεοκριτικού ειδύλλιου μας. 'Αποταμίευε θησαυρούς σισθήματος στην άγνή καρδιά της.

'Αλλά και με πόση δόνη την έπλήρωσε αυτήν την εύτυχία της! 'Ηξερε, ότι εγώ θα έφευγα μία μέρα στην 'Αθήνα για να σπουδάσω. Αυτό ήταν κάτι το φυσικό και το άναπότρεπτο. 'Εγώ, μάλιστα, κάθε τόσο μιλούσα για την άναχώρησι μου στην 'Αθήνα και για την λαχτάρα που ένοιωθα να ίδω μία ώρα γρηγορώτερα την μεγάλη πολιτεία.

Πόσο έγνώρισα και πόσο άνόητος ήμουν! Δεν έσκεφτόμουν το πόσο θα έστοιχίαν αυτά που θα λόγια στην κοπέλλα, που μου είχε χαρίσει την καρδιά της. Υπέφερε όμως σιωπηλά, και, όσο θυμάμαι, ποτέ δεν μου είπε ότι λιπόταν που θα έφευγα και θα την άφινα μόνη στο χωριό.

Μονάχα μία φορά, που της άνεκοίνωσα, ότι άρχισα να ετοιμάζομαι διότι σε λίγες μέρες θα έφευγα, είδα τα μάτια της βουρκώσανε.

— Τί έχεις; την ρώτησα.

— Τίποτε, μου είπε. Τρυπήθηκε σ' αυτό το άγκάθι και πονεσε.

Έκρατούσε ένα άγκαθερό κλαδί στα χέρια της και όπως

το συνέστρεφε με νευρικότητα, είχε πράγματι τρυπήθει. Λίγες σταγόνες αίματος είχαν τρέξει στο δάχτυλό της. 'Αλλά τί ήταν αυτή ή τιποτένια πληγή μπροστά στην βαθειά πληγή της καρδιάς της;

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Σε δεκαπέντε ημέρες έφυγα.

Μέσα στη χαρά και την λαχτάρα της άναχωρήσεώς μου δεν πρόσεξα σ'εδόν καθόλου την θλίψη της Σοφίας. Ούτε θυμάμαι καλά—καλά τί έκανε και αν μου είπε τίποτε τις τελευταίες ημέρες που έπρόκειτο να φύγω.

Μόνο την προτελευταία ήξερα, που έπηγα ν' άποχαίρειται τους γονεϊς της, την είδα κι' αυτήν και μου φάνηκε σαν λίγο άχρη. 'Αλλά δεν έδωσα σημασία.

— Καλή άντάμωσι, επία στους δικούς της.

Τον ίδιο τρόπο άποχαίρειταις κι' έκείνην. Ός ήθελα να της πώ έναν θερμό λόγο, να την σφίξω για τελευταία φορά στην άγκαλιά μου, αλλά τίποτε απ' αυτά δε μπορούσε να γίνει. Διότι ήταν μπροστά οι γονεϊς της.

Είπα το τελευταίο «χαίρεις» κι' έφυγα από το σπίτι της άγαπημένης μου. 'Εκείνη θήκε πρόσαςι ότι θα έρχόταν να μου άνοήξη την έξώπορτα και με συνάδωσε μέχρι την αύλη. 'Εκεί έσφίξαμε κρυφά τα χείρια.

—Θά σου γράφω, της είπα. Θα στέλνω το γράμμα στον έξόδελφό μου και θα σου το δίνω.

—Μην υπόσχεσαι, μου άπνητσε. Δεν θα μου γράψης ποτέ, το έζωω...

Η φωνή της έτρεμε. Τα μάτια της είχαν γεμίσει δάκρυα.

ΕΝΑ ΤΥΧΑΙΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Είχε πολύ καλά μανιέψει. Δεν της έγγραφα ποτέ.

Μέσα στον πυρετό της 'Αθηναϊκής ζωής, την έέχασα. Οι ζωηρές έντυπώσεις από την έντονη κίνησι της μεγαλόπλευρας έσκέπασαν την γλυκεία εικόνα της χωριατοπούλας και οι άνανθυμίες της βενζίνης από τους άέσπεστος έκείνους χωρικούς. 'Εφυγα από το χωριό και ήρθα στην 'Αθήνα κυνιγώντας την δική σου άνάμνησι.

Η ζωή και οι περιπέτειες μ' έφεραν εδώ.

Το κλάμα, την έπνιξε και σφίχτηκε με άγωνία επάνω μου.

—Και, όμως, ψιθύρισε μέσα στους λυγμούς της, ποτέ δεν μετάνοιουσα που σ' άγάπησα...

Διά την αντίγραφην της έπιτολής.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

τρας της την είχε τελευταίως παραμείψει, διότι είχε ξεμυαλισθί από μία γυναίκα έλαφρών ήθω.

— Μείνε ήσυχη, είπα στην έπισκέπτριά μου. Θα το μιλήσω εγώ του άνδρός σου και θα προσπαθήσω να τον φέρω στην εύθεια όδω.

—Δεν πιστεύω να κατορθώσης τίποτε, μου άπάντησε ή κυρία. Καλύτερα θα ήταν να έπιγάινες. 'Είδικως έκείνη την έλεεινή. Είμαι διατεθειμένη να της δώσω όσα χρήματα ζητήση, θβάινει ν' άφήση τον άνδρα μου ήσυχο.

Μου έδωσε την διεύθυνσι 'έκείνης της έλεεινής, όπως την απέκαλεσε, κι' έπηγα την άλλη μέρα και την βρήκα.

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Φαντάζεσθε την έκπληξί μου, όταν, μπαίνοντας στο διαμέρισμά της διεφθαρμένης έκείνης γυναίκας, βρέθηκα άπέναντι στη Σοφία! Αυτή ήταν ή έρωμένη του φίλου μου...

Στην άρχή, όταν με είδε, προσπάθησε να προσποιηθεί τί δεν με γνώριζε. 'Αλλ' ή ταραχή της ήταν τόση, ώστε προσδόθηκε άμέσως.

— Σοφία! της είπα. 'Εσύ; 'Αφισε το κεφάλι της να πείση με ντροπή κι' άπόγιναι στο στήθος της. 'Ε, άθήσα στη γωνία ενός καναπέ κι' έδυσήσκη σε θλιβερές σκέψεις. Οι άναμνήσεις του παρελθόντος ώρμησαν στην ψυχή μου. Ομνήθηκα τις ειδυλλιακές εικόνες της νεανικής μου ζωής, την Σοφία, άγνή και τρυφερή κοπέλλα του χωριού, το γεμάτο άφέλεια γέλιο της και το φωτεινό της βλέμμα...

— Ένα μικρό κύμα λύπης έχυθηκε μέσα μου κι' έβρηνοσαν σιωπηλά, άνεκδηλωτά, ένα ώραιο όνειρο που πείθανε χωρίς να το καταλάβω. Καθώς ήμουν δυθισμένος στους όδοντρους μου λογισμούς, έκουσα δίπλα μου λυγμούς. Η Σοφία, γυρμένη στο ντιβάνι, έκλαιε. Πήγα κοντά της.

— Έλα, της είπα, μη κλαίς. Και πές μου πως συνέβησαν όλα αυτά.

— Ούτε κι' εγώ έζωω, άπνητσε μέσα στα δόντια της. 'Ετσι το θέλησε ή μοίρα μου. 'Ηταν γραφτό να σε άγαπήσω. Κι' αυτό ήταν ή μοναδική εύτυχία της ζωής μου και συνάμα ή καταστροφή μου. Όταν έφυγες από το χωριό, μου πρόσέφερες πολλούς συγχαρηαμούς μας, αλλά πώς μπορούσα να παντρευθώ έναν από δαυτούς, αφού είχα άγαπήσει έμένα, που ήσουν τόσο διαφορετικός από τους άέσπεστος έκείνους χωρικούς. 'Εφυγα από το χωριό και ήρθα στην 'Αθήνα κυνιγώντας την δική σου άνάμνησι.

Η ζωή και οι περιπέτειες μ' έφεραν εδώ.

Το κλάμα, την έπνιξε και σφίχτηκε με άγωνία επάνω μου.

—Και, όμως, ψιθύρισε μέσα στους λυγμούς της, ποτέ δεν μετάνοιουσα που σ' άγάπησα...

Διά την αντίγραφην της έπιτολής.

Πρόσωπα

ΕΚΕΙΝΗ: Νεαρή, χαριτωμένη, κομψή, ζωηρή, εύκλινη, κοκκίνα, νευρική. Τύπος Μαρίας Κρεβάτα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νέος σοβαρός, λογικός, μετρημένος, ήρεμος, ψυχραιμος. Τύπος Κώστα Μουσούρη.

Η ΠΕΘΕΡΑ: Μία κοινή πεθερά, μητέρα εκείνης βέβαια.

Η σκηνή στην τραπεζαρία. Μεσημέρι.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ένω κάθεται στο τραπέζι): — Ούφ! Κουράστηκα πολύ σήμερα!

ΕΚΕΙΝΗ (με γκριμάτσα δυσφορίας): — Όταν σ' άκουη κανείς, νομίζει τουλάχιστον ότι σκάδεις!

ΕΚΕΙΝΟΣ (άπλά): — Κάνω λογαριασμούς. Χειρότερο είνε.

ΕΚΕΙΝΗ (έξαλλη): — "Ε, τί να γίνη; Είσαι δλέπεις το θύμα! (Με άγανακτισμένη ειρωνεία). Δουλεύεις, μοχθείς, κουράζεσαι... λυγίζεις υπό το βάρος των οικογενειακών ευθυνών!... (Τόν δείχνει με το χέρι): 'Ο καυμένος! (Απότομα σοβαρεύεται). Σά δε ντρέπεσαι λέω εγώ! Σά δε ντρέπεσαι!... Παραπονείται ο κύριος που κάνει λογαριασμούς! "Αμ σάμπως είσαι ικανός να κάνης κάτι άλλο, τρομάρα σου;... "Ας ήσουν άξιος ναχες καλύτερη τύχη! Με τὰ χάγια πουχεις όμως, λογαριασμούς θα κάνης πάντα στη ζωή σου, κι' αὐτὸς με λάθη!... (Αναπνοή). Είσαι μιά κοινοτάτη μετρίτης!...

"Ενας άσήμαντος ανθρωπάκος! Ποτέ σου δε θα καταφέρης τίποτε περισσότερο! Γιατί είσαι τεμπέλης, άνικανος και με χωρίς προσόντα. "Αγράμματος δηλαδή! (Τὸ ἐπαναλαμβάνει γιά νὰ τὸ τονίσει). Μάλιστα! "Αγράμματος! "Απολυτήριο γυμνασίου έχουνε σήμερα και οί λαντζέρηδες!

ΕΚΕΙΝΟΣ: — Μά τώρα τί σ' έπιασε στα καλά καθούμενα;

ΕΚΕΙΝΗ: — Σιωπή! "Αφσέ με κι' έμένα να σου πῶ μιά λέξι! "Όλο εσύ θα μιλάς; Κι' εδῶ εγωίσμος και αὐταρχικότης; Τί είμαι εγώ ἐπὶ τέλους, ε; Σκλά θα εἴμ' εγῶ εδῶ μέσα;... (Αναπνοή, σὰ νὰ μονολογῇ). Δουλεύει ο κύριος! Ψέ! Δουλεύει! Λες και φέρνει στὸ σπίτι τὰ εκατομμύρια! (Σ' αὐτὸν). Πεντέμιση ψωροχιλιάδες τὸ μήνα θγάζεις! Πῶς τολμάς και λες ὅτι κουράζεσαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ (άπλά): — Μά... ἀφοῦ κουράζομαι;

ΕΚΕΙΝΗ: — "Α, να χαθῆς, κτήνος!... "Ηλίθιε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: — Είσαι πολύ άγενής για ζι μου, Μαίρη.

ΕΚΕΙΝΗ: — "Αγενης εἶνῶ; Τολμάς τώρα και νὰ με δρίζης; "Οραία! Περιφημία! "Εσύ αύριο θα με δείρης κιόλας! Μπορεί και νὰ με σκοτώσης! Γιατί όχι; "Όλα τὰ περιμένα. "Εγῶ πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ δῶ! Κινδυνεύει ἡ ζωή μου εδῶ μέσα!... "Α, πᾶ, πᾶ, πᾶ, πᾶ! (Σηκώνεται). Τελείωσε! Θά πάω στὴ μαμά μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μαλακά): Μά εἶα τώρα, Μαίρη, σύνελλε! Δε σου είπα τίποτα!

ΕΚΕΙΝΗ: Δε μου είπες;... "Ε, τί να σου πῶ! Εἶχα δὴ κι' άλλους ἀναιδείς, ἀλλὰ τέτοιο θράσος ἦταν ἀδύνατο νὰ φανταστώ πῶς μπορούσα νὰ τὸ συναντήσω σὲ ανθρωπο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρυφερά): "Ελα τώρα, κάθισε. Μην είσαι κακό παιδί! (Κάνει νὰ τὴν πιάσει ἀπὸ τὸ χέρι).

ΕΚΕΙΝΗ: Μὴ μ' ἀγγίζεις, παληάνθρωπε, γιατί σου φέρνω τὸ πιάτο στὸ κεφάλι! Γελῶ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τί έπαθες τώρα; Τί σουόκανα ἐπὶ τέλους;

ΕΚΕΙΝΗ: "Εμ' φυσικά, τέτοιο κτήνος που είσαι εσύ, που νὰ καταλάβης τί μού-

κανες; Μὲ τὴν ἀναισθησία που σὲ δέρνει, ἀγαπητέ μου, θὰ με στείλῃς στὸν τάφο κι' εἴπαιτα θὰ ρωτᾷς γιατί πέθανα... "Αλλὰ έννοια σου, και δὲ θὰ κάτσω εγῶ νὰ φάω τὴ ζωή μου μαζί σου! Σὲ γελᾶσανε, κύριε! Είσαι πολὺ ἀπατημένος ἀν νομίζης ὅτι θὰ ἀνεχθῶ νὰ με κακομεταχειρίζεσαι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀπ' τὸ πρῶ! ἴσαμε τὸ δράδυ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Εγῶ; (Σταυροκοπιέται). Μνήσθητί μου, Κύριε!

ΕΚΕΙΝΗ: "Ασε τοὺς θεατρινισμούς, ὑποκριτή! Αὐτὰ νὰ τὰ λὲς στους άλλους που τὰ χάδουνε! Στὸν πατέρα σου και στὴ μητέρα σου νὰ τὰ λὲς, που θαρροῦνε πῶς βασανίζω τὸ ἀγαράκι τους!... (Αναπνοή). "Α, γιά νὰ σου πῶ, ἀλήθεια. Νὰ μὴν ξαναπατήσῃ τὸ πόδι της εδῶ μέσα αὐτὴ ἡ γρηᾷ στοίγγα, ἡ μάνα σου, γιατί και εἰγῶ δὲν ξέρω τί θὰ κάνω!...

"Ηρθε σήμερα τὸ πρῶ! και με σκυλόβρισε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Η μαμά;

ΕΚΕΙΝΗ: "Η μαμά, μάλιστα! "Η μαμά! Μοῦ εἶπε ἀναιδέστατα πῶς είμαι ἀπότομη! "Ακούς ἐκεῖ «ἀπότομη»!

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Εσύ τί της είχες πῆ προηγουμένως;

ΕΚΕΙΝΗ: "Απολύτως τίποτα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μήπως της είχες πῆ «μέγαιρα», «στορίγγα», και «γρηᾷ Φροσάρ»; Μήπως τὴν είχες στείλει και στὸ διάολο;

ΕΚΕΙΝΗ: "Α, στὰ πρόφτασε;... Βλέπεις τί παληογυναικα εἶνε; "Εχω δίκιο ἢ δὲν εἶχω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά...

ΕΚΕΙΝΗ: "Οχι, σὲ προκαλῶ νὰ μου πῆς! "Εχω δίκιο ἢ δὲν εἶχω;

ΕΚΕΙΝΟΣ (δίνοντας τόπο στὴν ὀργή): "Εχεις!

ΕΚΕΙΝΗ (έξαγριωμένη): Μὲ εἰρωνεύεσαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Εγῶ; Κάθε άλλο.

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι πολὺ μικρὸς νὰ εἰρωνευθῆς εἰς έμένα! Τ' ἀκούς; Δὲν κυτᾷς τὸ χάλι σου, που δὲν είσαι εἰς θέσιν νὰ μου κάνης ἕνα ζευγάρι παπουτσία!

ΕΚΕΙΝΟΣ (άπλά): Δύο τὸ μήνα κάνεις!

ΕΚΕΙΝΗ: "Απὸ τίς οικονομίες μου! "Αν εἰγῶ δὲν είχα τὴν ἐμπνεύσι νὰ κόψης τὸ τοιγάρω και νὰ πηγαίνω με τὰ πᾶδια στὸ γραφεῖο, δὲ θάκανα ποτέ οὐτ' ἕνα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τέλος πάντων!

ΕΚΕΙΝΗ: Τί «τέλος πάντων»; Στὰ παλά σου τὰ πανούτσια με γράφεις, ε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (κατάπληκτος): Εἶπα εἰγῶ τέτοιο ποᾶγμα;

ΕΚΕΙΝΗ: Καλά! Θὰ δῆς! "Εδῶ εἶσαι κι' εδῶ είμαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τί σου είπα τώρα;

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸν κακό σου τὸν καιρό! Βλάκα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με δυσφορία): — "Ε, δὲν

είνε δυνατόν νὰ συνενωθῇ κανείς μαζί σου!

ΕΚΕΙΝΗ: "Ωστε λοιπὸν είμαι τρελή, ε; Πολὺ ὠραία! "Επρεπε νὰ τὸ περιμένω! "Όταν ἕνα κορίτσι σὰν κι' έμένα, με τὴ δική μου ἀνατροφή, με τὴ δική μου μόρφωσι και με τὴ δική μου ὁμορφιά — περιττὸν νὰ κάνω μετριοφροσύνες, γιατί εἰς ἂν δὲ στὰ ποῖνε καθαρά, δὲν καταλαβαίνεις... (Σταματᾷ ἀπότομα). Τί έλεγα τώρα; (Θυμάται). "Α, ναί! "Όταν λοιπὸν ἕνα κορίτσι τέτοιο σὰν κι' έμένα, παντρεύεται ἕναν ανθρωπάκο, ἕναν ὑπαλληλίσκο, ἕνα χαμένο κορμί, τέλος πάντων, ὅλα πρέπει νὰ τᾶχη ὑπ' ὀψει του! "Αλλὰ εἰς εδῶ! Δὲν ἀντέχω πιά! Οὔτε μισὴ ὥρα δὲν ἀντέχω! Τὴ φτώχεια και τὴ μίζερια νὰ τ' ἀνεχθῶ, κύριε! Καλός, κακός, ἀφοῦ είσαι ἀντρας μου κι' έκανα τὸ λάθος και σὲ πήρα, ὀφείλω νὰ κάνω ὑπομονή! "Αλλὰ τὴ γκρίνια σου, τὰ νευρά σου και τίς φωνές σου, δὲν μπορῶ πιά νὰ τὰ ὑποστώ! "Απυῶδισα! "Αγανάκτησα! "Εφτασε πιά στὸ ἀπροχώρητο ἡ κατὰστασις!... (Αναπνοή). Τώρα εἰγῶ τί σοῦφταῖς, σὲ παρακαλῶ, κι' αρχίσεις μεσημεριάτικα τὴ γκρίνια; "Ε; "Εγῶ καθόμουν νὰ φάω ἡσυχᾶ - ἡσυχᾶ! Τί διάλογος σ' έπιασε πάλι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Εμένα;

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲ φαντάζομαι νὰ πῆς ὅτι ἀρχισα τὴ γκρίνια εἰγῶ;... "Αν και με τὴν ἀναιδεία που σὲ δέρνει, δηλαδή, κι' αὐτὸ είσαι ικανός νὰ τὸ πῆς!

ΕΚΕΙΝΟΣ (πὸ θυμᾶται ἀξέλα του τὸν "Ιῶβ): Καλά! Σοῦ ζητῶ συγγνώμη!

ΕΚΕΙΝΗ: "Αν δὲν πάψης τίς ειρωνείες, θὰ φᾶς μπάτσο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ε, πᾶ τί θέλεις νὰ σου πῶ ἐπὶ τέλους;

ΕΚΕΙΝΗ: Τίποτα δὲ θέλω νὰ μου πῆς! "Αρκετὰ μοῦ είπες, μοῦ φαίνεται! Μὴν κυτᾷς πῶς δὲν ἀπαντῶ! "Εχω ἀνδιάσει πιά! Συγχάθηκα! (Πετάει ἕνα πιάτο χάμω και τὸ σπᾶει). "Ασ' τὸ διάολο! Ζωὴ εἶν' αὐτὴ εδῶ μέσα;... "Ετσι μοῦρχεται νὰ πάρω ἕνα πιστόλι, νὰ τινάξω τὰ μυαλά μου στὸν ἀέρα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... Μαίρη!

ΕΚΕΙΝΗ: Μὴ μ' ἐνοχλῆς, εἶπα! Ποῖος σοῦ μίλησε εἰςένα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τώρα δὲ μιλοῦρες; Τί έκανες;

ΕΚΕΙΝΗ: Μονολογοῦσα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Παρντόν! Δὲν τὸ κατάλαβα!

ΕΚΕΙΝΗ: — "Αει, πνίξου, κακομοῖρη, γιατί δὲ σου μένει και τίποτ' άλλο νὰ κάνης πιά!... (Μικρὴ σιγή). "Απορῶ εἰλικρινῶς μαζί σου! Τί εἶδους παχυδερμο εἶς' εσύ, παιδί μου;... (Σιγή). "Ε;... (Επαναλαμβάνει έντονα). Τί εἶδους παχυδερμο είσαι;... (Σιγή). Δὲν ἀπαντᾷς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σ' έμένα μιλάς;

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 27)

Επερπατοῦσα μέσα ἀπὸ τοὺς στενοὺς δρόμους τοῦ Μποῦ - Σααντᾶ, που έμοιαζαν σὰν νὰ είχαν ἐπιχρυσωθῇ ἀπὸ τίς φλογερές ἀκτίνες τοῦ ἀφρικανικοῦ ἡλίου. "Απὸ τὸ ἕνα μέρος και ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀνοίγονταν οἱ πόρτες τῶν σπιτιῶν, σὰν ὀλόμαυρες τρύπες και εἶδαν τὴν ένύπνσι κάποιας δροσιάς.

Γιατί εδῶ ὁ ἥλιος εἰσχωρεῖ παντοῦ. Κυλάει ἐπάνω στὴ γῆ σὰν ἕνα ὀλόχρυσο ρυάκιο, βάφει κίτρινους τοὺς ὀλόλευκους τοίχους, σκεπάζει τὸν οὐρανὸ με μίαν ἐκτυφλωτικὴ χρυσόσκονη, ἀποκοιμίζει τοὺς ανθρωπούς και θυδίζει τὰ πάντα σὲ μίαν ἀπέραντη νάρκη.

Πίσω μου ἐβδίδιζαν δυὸ ἀραπίνες. "Όπως ἦταν τυλιγμένες ἀπὸ τὸ κεφάλι εἰς τὰ πόδια, μέσα στὸ ὀλόλευκο «χαῖκι» τοὺς, έμοιαζαν σὰν δυὸ φαντάσματα, που είχαν φύγει ἀπὸ τὸν τάφο τοὺς, γιά νὰ περπατήσουν ἀνάμεσα στοὺς ζωντανούς.

Σὲ μιά στιγμή, ἐνόμισα πῶς ἡ πιὸ νέα ἀπὸ αὐτὲς ἐπρόφερε τὸ ὄνομά μου.

"Εγύρισα ἀμέσως και πῆγα κοντὰ της. "Αλλὰ δὲν ἐβλεπα παρά μόνο τὰ μάτια της. Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν ἀναγνωρίσω.

"Ακουσα τότε ἕνα κρυστάλλινο γέλιο, ἐνῶ μιά μελωδικὴ φωνὴ έλεγε:

— Εἶμαι ἡ Γιασμῖνα.

"Η Γιασμῖνα! Πῶς, στ' ἀλήθεια, θὰ μπορούσα νὰ ἀναγνωρίσω σ' αὐτὴ τὴν αἰνιγματικὴ "Ανατολίσσα τὸ μικρὸ κοριτσάκι, με τὸ κοντὸ ὡς τὰ γόνατα φου στούνάκι και τίς ἀσπρες κάλτσες στὰ πόδια, που ἐπήγαινε μαζί μου στὸ λύκειο τοῦ "Αλγερίου;

"Αλλὰ ἡ παλιὰ μου συμμαθήτρια ἔβαλε τὸ χέρι της μέσα στὸ δικό μου.

— Πόσο είμαι εὐτυχισμένη που σὲ συναντῶ, μοῦ είπε. "Ελα στὸ σπίτι μου. Θὰ γνωρίσης τὸν άνδρα μου και θὰ πάρουμε μαζί τὸ σάι.

Καθὼς ἐπροχωρούσαμε, είπα με ἀπορία:

— Πῶς; "Ο Ζῶρξ ἦρθε λοιπὸν νὰ ἐγκατασταθῇ εδῶ;

Εἶδα τὰ μάτια της Γιασμῖνας νὰ με κυτᾷζουν με κάποια ταραχὴ, πίσω ἀπὸ τὸ μικρὸ ἀνοιγμα τοῦ φρετζέ.

— "Ο Ζῶρξ; έκαμε. "Οχι! "Ο Ζῶρξ δὲν εἶνε εδῶ.

"Αλλὰ τότε; ἐρώτησα.

"Η Γιασμῖνα δὲν ἀπάντησε τίποτε, ἀλλὰ ἐπετάχυνε τὸ βῆμα, γιά νὰ φθάσωμε στὸ σπίτι της.

Εἶχαμε τώρα καθῆσει σὲ δυὸ ψάθινα καθίσματα, που ὑπῆρχαν μέσα στὸν κήπο, κάτω ἀπὸ μιά πυκνὴ συστάδα δένδρων.

Μιά σκλάδα μᾶς ἔφερε μερικά ἀναψυκτικά.

"Η οἰκοδέσποινα είχε δγάλει τώρα τὸν φρετζέ ἀπὸ τὸ πρόσωπό της.

Εἶχα και πάλι μπροστά μου τὴ γοητευτικὴ Γιασμῖνα, με τὰ μεγάλα ὀλόμαυρα μάτια και τὴν ἀστραφερὴ ἐπιδερμίδα, που ὁ ἥλιος της είχε δώσει μιά μπρούτζινῃ ἀπόχρωσι.

Γιά μερικές στιγμὲς έμειναμε σιωπηλοί.

"Η Γιασμῖνα ἐφαινόταν συλλογισμένη.

"Εγῶ, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἐφοδῶμουν νὰ ταραξῶ τίς σκέψεις της. "Η ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι ἐφλεγόμουν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ μάθω, τί είχε ἀπογίνει ἡ σχέση της με τὸν Ζῶρξ, ἕναν ἀπὸ τοὺς καλύτερους νέους γιαιτροὺς τοῦ "Αλγερίου, με τὸν ὁποῖον μᾶς συνέδεε μιά πολὺ παλιὰ φιλία.

"Όταν είχα φύγει ἀπὸ ἐκεῖ, είχα τὴν δεβαιότητα ὅτι οἱ γάμοι τοῦ Ζῶρξ με τὴ Γιασμῖνα δὲν θὰ ἀργούσαν καθόλου. "Η ἀγάπη τοὺς ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τρία ὀλόκληρα χρόνια.

Καί, ξαφνικά, ἐμάθαινα ὅτι ἡ Γιασμῖνα είχε γίνει γυναίκα ἐνὸς άλλου...

Πῶς; Μὲ ποῖον τρόπο;

Δὲν ἐτολμούσα νὰ ρωτήσω τὴ φίλη μου. "Αλλὰ, σὲ λίγο, μοῦ ἀφηγήθη τὰ πάντα μόνη της.

— "Η ζωή, ἀρχισε νὰ λήη ἡ Γιασμῖνα, μᾶς ἐπιφυλάσσει κάποτε μερικές ἐκ πλῆξης και μερικά ἀπόροπτα, που, ε

"Αλγερινὴ ἐρωτικὴ τραγωδία

ταν τὰ συλλογίζωμαι, πιστεύω ὀλοένα και πιὸ πολὺ ὅτι ὁ ανθρωπος εἶνε ἕνα σπλὸ παιχνίδι, χωρίς ἐλπίαι και χωρίς πρωτοβουλία, στὰ χέρια της μοίρας...

»Αγαποῦσα τὸν Ζῶρξ με ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου και ἐκείνος με ἐλατρενε επίσης. Ποτέ δὲν ἀμφέβαλλα ὅτι ὅλη μου ἡ ζωὴ θὰ ἐκυλούσε μαζί του...

»Τέλος, ἕνα δράδυ, ὁ Ζῶρξ μοῦ είπε:

»Αῖριο θὰ πάω στὸν πατέρα σου, γιά νὰ τοῦ ζητήσω νὰ γίνης γυναίκα μου...

»"Οχι, Ζῶρξ, ἀπάντησα πλημμυρισμένη ἀπὸ τὴν εὐτυχία που μοῦ είχαν ὠσει τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀγαπημένου μου. Περιμενε νὰ τοῦ μιλῶσω εἰγῶ πρῶτα. "Ετσι θὰ δώσω πῶς εὐκολὰ τὴν συγκατάθεσί του...

»Τὴν ἄλλη μέρα, είχαμε δώσει ραντεβού με τὸν Ζῶρξ στὸν κήπο τοῦ "Ερέφ.

»Θὰ με βρῆκε ἀσφαλῶς πολὺ παράξενη, ὅταν ἦρθε. "Εκαθόμουν ἡ καλύτερα ἦμουν λυγισμένη στὰ δυο, ἐπάνω σ' ἕνα παγκάκι, και τὰ χέρια μου ἐκρέμονταν μπροστά μου, σὰν νὰ είχα ἀφήσει νὰ μοῦ ξεφύγῃ ἀπ' αὐτὰ ἕνα πολυτίμο ἀντικείμενο.

»Χωρὶς νὰ τὸν κυτᾷζω, τοῦ είπα:

»Ζῶρξ, σοῦ ἀναγγέλλω τοὺς προσεχείς γάμους μου...

»Εκείνος ἐχαμογέλασε με τρυφερότητα, χωρίς νὰ καταλαβαίνει και ἐπῆρε τὰ χέρια μου μέσα στὰ δικά του.

»Εγῶ ἐκλεισα τὰ μάτια μου γιά νὰ μὴν τὸν βλέπω και ἐξηκολούθησα:

»Σοῦ ἀναγγέλλω τοὺς γάμους μου με τὸν ἐξέδελφό μου "Ομάρ μπὲν "Αχμέντ...

»"Όταν ἀνοίξα και πάλι τὰ μάτια μου, ὁ Ζῶρξ δὲν ἦταν κοντὰ μου. Καί, ἀστάσο, ἕνα πουλὶ ἐτραγουδοῦσε σ' ἕνα γειτονικὸ δένδρο και ὁ οὐρανός, ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, ἦταν καταγάλανος...

»"Η Γιασμῖνα ἐσηκώθηκε ἀργὰ και ε

πῆγε νὰ κόψῃ ἕνα δερύκοκο γιά νὰ μοῦ τὸ προσφέρει. "Όταν ἐγύρισε και πάλι κοντὰ μου, μοῦ φάνηκε ὅτι τὰ μάτια της ἔν είχαν τὴν ἴδια λάμψη ὅπως πρὶν... "Αλλ' ἴσως ἔκανα λάθος...

Μὲ μεγάλη ἡμέρεια, σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιά μίαν ἄλλη, ἐσυνέχισε εἴπαιτα τὴν ἀφήγησί της:

— Δὲν ξαναείδα πιά τὸν Ζῶρξ, μοῦ είπε. Δὲν θέλησα νὰ τοῦ δώσω καμμιάν ἐξήγησι γιά τὴν διακοπὴ τῶν σχέσεών μας. Θὰ ἐσκέφθην ἀσφαλῶς ὅτι ἦμουν μιά γυναίκα ἀστατή και χωρίς καρδιά...

"Αλλως τε, αὐτὸ ἐπιθυμούσα... "Γιατί ἔτσι θὰ ὑπέφερε ὀλιγώτερο και θὰ με ξεχνούσε πιὸ γρήγορα...

»"Η ἀλήθεια εἶνε ὅτι, ὅπως γίνεται συχνὰ σὲ μᾶς, ὁ πατέρας μου με είχε μνηστεύσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς γεννήσεώς μου με τὸν ἐξέδελφό μου, χωρίς νὰ μοῦ εἶχη πῆ ποτέ τίποτε γι' αὐτό. Δὲν μπορούσε λοιπὸν χωρίς νὰ χάσῃ τὴν τιμὴ του νὰ συγκατατεθῇ στὸ γάμο μου με ἕναν άλλον. Καί εἰγῶ, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, δὲν μπορούσα νὰ στέρξω στὴν ἀτίμωσι τοῦ πατέρα μου. "Ετσι, ἐπανδρεύθηκα τὸν "Ομάρ...

— Είσαι τουλάχιστον εὐτυχισμένη, Γιασμῖνα; τὴν ἐρώτησα.

"Η ἐρώτησίς μου ἦταν κάπως ἀπότομη και ἐπροκάλεσε μιά βίαιη ἀντίδρασι στὴ Γιασμῖνα. "Αν ἦταν λυπημένη, δὲν ἐπρεπε βέβαια νὰ δείξῃ τὴν λύπη της σ' ἕναν ξένο.

— Πολὺ εὐτυχισμένη, ἀπάντησε. "Ο σύζυγός μου εἶνε νέος, ὠραίος, ἐξυπνος και με λατρεύει...

Τὸ σούρουπο είχε ἀρχίσει νὰ πέφτη τώρα.

Δὲν ἐβλεπα τὸ πρόσωπο της Γιασμῖνας.

"Αλλὰ, μέσα στὴν ψυχὴ μου, έννοιωθα ἕνα μῖσος σχεδὸν ἐναντίον αὐτῆς, τῆς γυναίκας, που μοῦ φαινόταν ἕνα πλάσμα ἐπιτόλαιο και ἐκείνῶ, ἀφοῦ μπορούσε νὰ μιλά με τὴν ἑλαφρότητα γιά τὴν θλιθερή αὐτὴ περιπέτεια τῆς ζωῆς της, που, μίαν ἄλλη ἴσως, θὰ τὴν ἐστέλεε στὸν τάφο.

Εἰσηκώθηκα νὰ φύγω ἀγανακτισμένος. Καθὼς ἦμουν ἐτοιμος νὰ δρασκελίσω τὴν πόρτα τοῦ κήπου, έννοιωσα δυὸ χέρια νὰ τυλίγονται γύρω ἀπὸ τὸν λαιμό μου και είδα τὴ Γιασμῖνα νὰ γέρνῃ ἐπάνω στὸ στήθος μου.

»Εκλαίγε με λυγμούς.

— Είσαι πάντοτε φίλος τοῦ Ζῶρξ; με ρώτησε με σδυμένη φωνή.

— Ναί, ἀ

Η ΖΗΛΕΙΑ

Οι περισσότεροι άνθρωποι, άνδρες και γυναίκες, πιστεύουν ότι η ζήλεια κι' ο έρωτας είναι αισθήματα συνυφασμένα. Στις μικρές ή μεγάλες αψομειώσεις της ζήλειας ακολουθούν μικρές ή μεγάλες σύζευξες ώσεις του έρωτος. Συμπέρασμα: "Οποιοι αγαπάει, ζηλεύει — ή όποιοι ζηλεύει, αγαπάει."

Δεν επιθυμώ εδώ ν' αποσπασώ τη ζήλεια από τον έρωτα, αλλά θα αναφέρω την περίπτωση ενός έρωτος που κλείνει μέσα του όλα τα στοιχεία ενός αισθηματος πηγαίου κι' αληθινού κι' όμως είναι ξένος προς κάθε αίσθημα ζήλειας.

Γεννήθηκε ανάμεσα σε δυο ανθρώπους, που είχαν την εξαιρετική ευτυχία να διαπιστώσουν ότι βρίσκονται σε απόλυτη αρμονία σκέψεων και ιδεών, παρ' όλον ότι οι συμβατικές συνθήκες της κοινωνίας έρχονται σε αρκετά έντονη αντίθεση προς το αίσθημά τους. Γιατί Έκείνη, αν και μία όμορφη γυναίκα, είναι ωστόσο αρκετά μεγαλύτερη του.

Είπε φίλοι μου και τους βλέπω σχεδόν κάθε μέρα. Χαίρομαι στην ευτυχία τους, την όποιαν βρίσκω απόλυτη και αναισθησία συχνά πως στάθηκαν Ικανοί να δημιουργήσουν μία ζωή στην τελειότερη έκφραση της ψυχικής και πνευματικής ισορροπίας.

Την απάντησι είχα την ευκαιρία να πάρω προχθές από τους ίδιους.

—Δεν ζηλεύω διόλου τον Τάκη, μου είπε εκείνη. Πιστεύω ακράδαντα πως εκείνο που βρίσκει σ' έμένα τον Ικανοποιεί απόλυτα. Ξέρω επίσης πως ο ψυχικός του κόσμος είναι απηλλαγμένος κι' από τις μικρότερες αδυναμίες που έχουν συνήθως οι άνδρες. Είμαι δέσβια πως ποτέ δεν θα ανταλλάξω την ευτυχία μας, που βασίζεται επάνω στην πλήρη ψυχική συνεννόηση, με κάτι άγνωστο. "Αλλά κι' αν ακόμη έρθει μία στιγμή που εξωτερικοί παράγοντες συντελέσουν στο να παρασυρθώ σε κάτι, αυτό το κάτι ξέρω καλά πως θάνε στιγμιαίο και παροδικό. Με λίγα λόγια, αγαπητή μου, έχω εμπιστοσύνη στον Τάκη."

—Στο πρόσωπο της "Αννας, έπρόσθεσε εκείνος, δρῆκα την ολοκληρωσι όλων εκείνων των αξιών που αποτελούν το "πιστεύω" της ζωής μου. Μία τέλεια ψυχική ομορφιά έρχεται να συμπληρώσει τη σωματική, κι' αυτή η αρμονία είναι για μένα πηγή χαράς με και θαυμασμό."

«Νοιώθω κοντά της πως είμαι απόλυτα εξησφαλισμένος από κάθε αρρώστεια της ψυχής ή των αισθήσεων κι' ακόμη πιστεύω στην αγάπη της πως πιστεύω στον Θεό.

«Μαζί της ατενίζω κατάματα το μέλλον κι' έχω την πεποίθησι πως θα φθάσω στο τέρμα μ' έναν τέτοιο σύντροφο, ξεκούραστος κι' ευτυχισμένος».

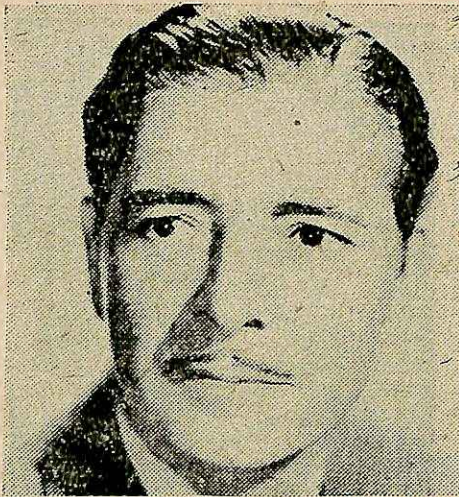
Συμπέρασμα: "Η ζήλεια σ' αυτό το ζευγάρι είναι άγνωστη, καιτοι τους ένώνει μία μεγάλη αγάπη, μία τέλεια αγάπη."

Να, λοιπόν, που μπορεί ν' αγαπιούνται αληθινά δυο νέοι χωρίς να ζηλεύονται. "Απαραίτητη, ωστόσο, προϋπόθεση για κάτι τέτοιο είναι η ύπαρξις μίας απόλυτης αρμονίας, όποτε κι' η αγάπη βρίσκεται στην τελειότερη έκφρασί της.

Δεν μπορούμε, λοιπόν, να δογματίζουμε και να λέμε: «όποιοι αγαπάει, ζηλεύει». Όλα είναι σχετικά στον κόσμο αυτόν.

Εγώ, προσωπικά, έχω τη γνώμη πως όταν εκτιμάς, όταν πιστεύεις σ' ένα πρόσωπο, όταν νοιώθεις ότι βρίσκεσαι σε πλήρη ψυχική, πνευματική και σωματική ισορροπία μαζί του, δεν είναι δυνατόν ποτέ ούτε καν να προσεγγίσεις τα όρια της ζήλειας. Και μόνον όταν ο σύνδεσμος δύο ανθρώπων περικλείει δλ' αυτά τα συναισθήματα, μπορεί να λεχθῇ ότι αυτοί οι άνθρωποι αγαπιούνται αληθινά.

EYA

ΡΟΝΑΛΝΤ ΚΟΛΜΑΝ

«Υπό την σκιάν της λαιμητόμου», «Χαμένος ορίζων», «Αιχμάλωτος της Ζέντας», «Αν ήμουν βασιλιάς». Ποιος είναι εκείνος που δεν είδε τον Ρόναντ Κόλμαν σε μίαν από τις τέσσαρες αυτές μεγάλες δημιουργίες του; Αναφέρουμε τις τέσσαρες τελευταίες, οι οποίες υπήρξαν πραγματικοί θρίαμβοι.

Ελάχιστοι όμως είναι εκείνοι που γνωρίζουν το ερωτικό δράμα του Ρόναντ Κόλμαν, και γι' αυτό θα αρκεσθούμε αντί παντός άλλου βιογραφικού σημειώματος, να αναφέρουμε εδώ το δράμα αυτό που τόσο απογοήτευσε τον Κόλμαν.

Πρό εβδόμαδων, στην βιογραφία του Ουίλλιαμ Πάουελ, αναφέραμε ότι μετά το γύρισμα της ταινίας «Ρόμπλο», οι τρεις πρωταγωνιστές της, Ρόναντ Κόλμαν, Ρίτσαρντ Μπαρτέλμς και Ουίλλιαμ Πάουελ, έγιναν αχώριστοι φίλοι και τόσο μαλάστα, ώστε τους έδωσαν «Οι τρεις σωματοφύλακες!»

Οι «τρεις σωματοφύλακες» εκύτταζαν αγέρωχα όλες τις καλλονές του Χόλλυγουντ, ζούσαν σαν αρκούδες στη φωλιά τους και κοροϊδευαν τους παντρεμένους συναδέλφους των. Ήσαν λοιπόν τόσο ψυχροί, τόσο μισογύνες, ώστε να θεωρούν τον γάμο ως μία πολύ άστεια κωμωδία; Ναί! Γιατί είχαν άλλοτε δοκιμάσει τις χαρές και ιδίως τις πίκρες του.

Ο Ρόννυ, ήταν ο πιο μελαγχολικός από όλους, ο Ντίκ, ο πιο τρελός και ο Μπίλλ έπινε τις περισσότερες σαμπάνιες.

Όλα τα πράγματα έχουν όμως ένα τέλος και έτσι ο Ντίκ, η καλύτερη ο Ρίτσαρντ Μπαρτέλμς, παντρεύθηκε το 1927 την Τζέσσινα Σαρζάντ. Ο Ρόννυ χαμογέλασε με περιφρόνησι γι' αυτό, αλλά δεν είπε τίποτε. Ο Μπίλλ όμως άρχισε να πίνει περισσότερες σαμπάνιες και στο τέλος είπε στον Ρόννυ:

— Τί ηρωϊσμός! Τί ατρόμητη καρδιά αυτός ο Μπαρτέλμς! Ετόλμισε να παντρευθῇ την πιο όμορφη γυναίκα του Χόλλυγουντ! Αυτός είναι ένας αληθινός «σωματοφύλακας» και έμεις, Ρόννυ!

Και ο Ντίκ Πάουελ άρχισε να γλυκοκινάει την Καρόλ Λομπάρντ, όταν δε εκείνη δρῆκε ευχάριστη και διασκεδαστική την συντροφιά του, ο δεύτερος «σωματοφύλακας» της προσέφερε την καρδιά του και την παντρεύθηκε προσκαλώντας όλο το Χόλλυγουντ στους γάμους του!

Ο Ρόννυ τότε έμεινε μόνος. Αποτραβήχθηκε στην βίλλα του και εκεί συλλογιζόταν τις εύθιμες ημέρες που περνούσε άλλοτε με τους επιόρκους φίλους του. Ο Ρόννυ, είχε κάποιο μυστικό που τον έβασάνιζε. Δεν ήταν ελεύθερος. Είχε παντρευθῇ στις 18 Σεπτεμβρίου του 1920 στην Άγγλια

μία όμορφη και διάσημη ήθοποιό, την Θέλμα Ραϊϋ!

Ο Ρόννυ ήταν τότε άγνωστος, έπαιξε για πρώτη φορά στο θέατρο και δεν είχε βρῆ ακόμη την ευκαιρία να δείξη το ταλέντο του. Δεν έδειχνε λοιπόν παρά μόνο την άρρενωπή όμορφιά του, η οποία, καθώς φαίνεται, συνεκίνησε από την πρώτη στιγμή την καρδιά της όμορφης πρωταγωνίστριας του θιάσου. Η Θέλμα τον έρωτεύθηκε και ο άσημος Ρόννυ δέχθηκε να γίνῃ νόμιμος σύζυγός της, γιατί και αυτός δεν έμεινε αδιάφορος μπροστά στο τόσο σαγηνευτικό θέληγρτά της.

Έζησαν μαζί, σαν δυο καλοί σύζυγοι τέσσερα, ολόκληρα χρόνια. Ο Ρόννυ είχε κάνει πια αρκετές προόδους στην σκηνη και το όνομά του ένεφανίζετο τώρα δίπλα στο πασίγνωστο όνομα της ωραίας γυναίκας του.

Να ήταν άραγε ευτυχισμένος; Γιατί είχε πάντοτε το μελαγχολικό εκείνο ύφος του αδικημένου. Η εξήγησις σε όλες αυτές τις απορίες δόθηκε ένα βράδυ στην Φλωρεντία, με ένα παταγωδες σκάνδαλο. Το 1924, ο Ρόναντ Κόλμαν έκανε με την Θέλμα Ραϊϋ μία μεγάλη τουρνέ στην Ιταλία. Εκεί ο Ρόναντ και η Θέλμα έμάλωσαν για πρώτη φορά. Ήσαν δυο διαφορετικοί χαρακτήρες που παρ' όλες τις αμοιβαίες υποσχέσεις τους δεν θακατόρθωναν να συμφωνήσουν ποτέ.

Η Θέλμα ήταν απαιτοδοξη, ιδιότροπη, άστατη, επιπόλαια και πολύ λίγο πιστή στην αγάπη της. Ο Ρόννυ γι' αυτόν, ήταν λιγλόλογος, ειλικρινής, σταθερός, πρόθυμος να θυσιάσῃ γι' το ιδανικό του. Το δράμα λοιπόν της ζωής του που επί τέσσερα ολόκληρα χρόνια κρυβόταν από όλο τον κόσμο, έβγαζε έξαφνα στην μοιραία λύσι του.

Ο Ρόννυ έφυγε ένα βράδυ από το θέατρο σαν άνθρωπος που έσπασε τις αλυσίδες του καταδίκου. Πῆγε άμέσως στο ξενοδοχείο, έδεσε τις βαλίτσες του και ζήτησε τον λογαριασμό και το ίδιο βράδυ έφευγε από την Φλωρεντία.

Ο Ρόννυ κατέβηκε με το έξπρες στην Νεάπολι και από εκεί πήρε το πρώτο υπερωκεάνειο γι' την Αμερική. Ήταν αποφασισμένος να λησμονήσῃ το παρελθόν και να ξαναφτιάξῃ την ζωή του.

Επειτα από πολλές δυσκολίες κατόρθωσε να δημιουργήσῃ μία ζηλευτή θέσι στο Χόλλυγουντ. Και τέλος μία είδησις που έδημοσιεύθη στις εφημερίδες της Αμερικής μία ημέρα του Νοεμβρίου του 1938, προεκάλεσε την γενική κατάπληξι:

«Ο Ρόναντ Κόλμαν, ο συμπαθής ήθοποιός, παντρεύθηκε για δεύτερη φορά και παντρεύθηκε μία ωραία μελαχροινή συνάδελφό του, την Μπενίτα Χιούμ! Ο γάμος έτελέσθη εν στενώ κύκλῳ!»

Ποιος το περίμενε; Πάντως, φαίνεται ότι το νέο αυτό ζεύγος του Χόλλυγουντ είναι σήμερα από τα πιο ευτυχισμένα του κόσμου.

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

ΠΝΕΥΜΑ

ΠΟΥ ΚΑΘΟΤΑΝΕ ΕΚΕΙΝΗ;

Μ α ρ η. — Χθές εγώ και ο Πέτρος καθήσαμε σ' έναν φρεσκοδοσμένο πάγκο...

Ε λ λ η. — Και βέβαια θα βαφτίκατε...

Μ α ρ η. — Έγώ όχι. Μόνο ο Πέτρος.

ΠΑΙΔΙΑ...

— Μαμά, είδα τον κ. Λεωνίδα να φιλά την αδελφή μου.

— Δεν πειράζει, παιδί μου, την Κυριακή θα αρραβωνιασθούν.

— Και τότε ο μπαμπάς πότε θα αρραβωνιασθῇ με την μπόννα μου;

Η ΤΙΜΗ

Μιά παλιά δραματική ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ήττα δεν είχε διόλου καταβάλει το θάρρος τους. Οι φωνές των πληγωμένων, η θέα των νεκρών, το γαλλικό αίμα που κυλούσε άφθονο, δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να μεγαλώνῃ την επιθυμία τους, την λύσσα τους γι' την νίκη, τον πόθο τους να κατορθώσουν να διαπεράσουν αυτές τις ανθρώπινες και σιδερένιες μάζες που επετίθεντο με έπιμονη, θέλοντας να διαλύσουν τη γαλλική στρατιά. Στα αδυνατισμένα τους στήθη, που έτρεμαν από το κρύο, χτυπούσαν δυνατά οι καρδιές τους έμψυχωμένες από την ιερή ελπίδα της τελικής νίκης τους εγαλβάνιζε σε κάθε καινούργια μάχη.

Στις έμπροσθοφυλάκες οι φρουροί άγρυπνοί σαν προεκτικοί υπό τας διαταγές του λοχαγού Πιέρ Λανιέ.

Ήταν ένας νέος αξιωματικός με μέλλον και ο οποίος είχε διακριθῇ ήδη γι' την αξιοσημείωτη τόλημή του το θάρρος του.

Η ταξιαρχία άναπαύοταν έπαγρυπνώντας. Εκείνος σκεφτόταν, όρθος κοντά στην άναμμένη φωτιά, όταν διαστικά δήματα άντήρησαν.

Υψωσε το κεφάλι και είδε παραξενεμένος να φθάνῃ ένας χωρικός λαχανιασμένος, συνοδευόμενος από έναν φρουρό.

— Τί συμβαίνει;

— Λοχαγέ μου, ένα σημείωμα για σάς. Έσχισε γρήγορα τον φάκελλο, έσκυψε κοντά στη φωτιά και ξαφνικά έσούφρωσε τα φρύδια του, ενώ ένα θλιβερό χαμόγελο ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό του.

Το σύντομο αυτό σημείωμα τον άναστάωσε.

«Είμαι στην Σεναί, όπου θα μείνω ως αύριο το πρωί. Αφού ίσχυρίζεσθε ότι με αγαπάτε και είμαι η μόνη που αγαπάτε, έλατε άμέσως. Μόνον ο Θεός ξέρει αν θα σάς ξαναϊδῷ ποτέ!... Έγώ σάς αγαπάω και θα σάς ξηγήσω όλα όσα συνέβησαν.

»Μάρθα Μουλέν.»

Η Μάρθα! Εκείνη που έπρόκειτο να παντρευθῇ, εκείνη της οποίας η άρνησις τον είχε άναγκάσει να πάῃ εκεί κάτω, στο Μεξικό, όπου παρ' όλιγο να μείνῃ για πάντα, εκείνη που δεν φοβήθηκε να παντρευθῇ τον στρατηγό Μπαφρού, τον προστατή του.

Τί σκληρή ειρωνεία! Φυσικά, είχε διαδοθῇ πως δεν μπόρεσε να άρνηθῇ αυτόν τον γάμο. Κόρη ενός μη χανικού, μεγαλοβιομηχάνου, τον όποιον μία πυρκαϊά κατέστρεψε και ο όποιος, μη έχοντας τη δύναμι ν' άντιμετωπίσῃ την αθλιότητα, άπειλούσε ότι θα αυτοκτονήσῃ, θυσιάσθηκε, παραδίδοντας στον γέρο στρατηγό την όμορφή και τα νεύατά της, εις άντάλλαγμα μίας περιουσίας και ενός δοσασμένου όνόματος.

Και αυτή η περιουσία έχρησίμευσε να σώσῃ τον μηχανικό, του όποιου ο έγωισμός δεν ένοιωσε ποτέ ποιά αταπαρνήσις ώδήγησε στην συγκατάθεσι την κόρη του.

Ναί, όλα αυτά τα είχαν πῇ, ωστόσο ο Πιέρ δεν τα είχε πιστέψει. Τά είχε θεωρήσει ως διαδόσεις που σκοπῷ είχαν να τον παρηγορήσουν και ενώ τρελλός από τον πόνο ζητούσε τη λησμονιά στο θάνατο, εκείνη άκτινοβολούσε, διασκεδαζε, ασφαλώς κάνοντας συντροφιά στα σαλόνια με τους κενούς και άχρηστους τύπους των κοσμικών κύκλων.

Και νά, που, έντελως ξαφνικά, έπρόβαλλε από το παρελθόν, ξαναζούσε εκεί, πολύ κοντά, τρεις ώρες μόλις, σ' αυτήν την πριγκηπική βίλλα, στην όχθη του Λουάρ.

Τον παρακαλούσε να πάῃ, διαβεβαιώ-

νοντάς τον ότι τον αγαπούσε, ότι η προσία της μπορούσε να εξηγηθῇ

«Α, αν μπορούσε να την ξαναϊδῇ, να της φωνάξῃ την άτιμία της!... Όστόσο μπορούσε να έγκαταλείψῃ την θέσι του της μάχης;

«Οχι, έπρόκειτο γι' την σωτηρία του στρατεύματος.

«Αν όμως θα σκοτωνόταν την έπομένη, θα σκοτωνόταν χωρίς να την έχῃ ξαναϊδῇ!...

«Έξ άλλου ήταν άπίθανον να έπιτεθῇ την νύχτα ο έχθρὸς και αυτός μπορούσε να γυρίσῃ τρεις ώρες άργότερα.

Ο κύβος έρρίφθη, ο έρως ένίκησε την λογική.

Απομακρύνθηκε, έσέλλωσε το άλογο που στεγαζόταν σ' ένα κοντινό ήμικατεστραμμένο σπίτι και έφυγε καλπάζοντας.

Μιά ώρα άργότερα έμπεῖκε από τη μικρή πόρτα του πάρκου, που ήταν μισάνοιχτη — έπίτηδες γι' αυτόν — και άμέσως έβγαλε μία κραυγή:

— Μάρθα!

— Πιέρ, Πιέρ, συγχώρησέ με! είπε η νέα τραδώντας τον προς τη βίλλα.

Μιά ώρα είχε περάσει. Ο Πιέρ ένθουσιασμένος, σαν να βρισκόταν σε έκσταση, άκουε την Μάρθα να μιλά και τα μάτια του τώρα είχαν μίαν έκφρασι γλυκύτητος, μία χαρούμενη λάμψι.

Την έσφιγγε επάνω του, έκαναν τους γλυκύτερους όρκους και έδιναν τις τρυφερότερες υποσχέσεις.

Ξαφνικά, άνασηκώθηκε κάτωχρος, έσούφρωσε τα φρύδια του και καθώς έκείνη τον έκύτταζε:

— Άκουσε! της είπε.

Υπόκωφοι θόρυβοι, οι όποιοι ωστόσο έφαινονταν να πλησιάζουν σιγά - σιγά, δονούσαν τη νυχτερινή ήσυχια.

— Είπε τα κανόνια, είναι ο έχθρὸς! έφώναξε ο Πιέρ.

Και χωρίς να λάβῃ ύπ' όψη του τη φίλη του, έτρεξε έξω. Επήδησε στο άλογο του και καλπάζοντας.

«Άλλοίμονο! Ήταν πολύ άργά!

Προτού να φθάσῃ στο στρατόπεδο, ο Πιέρ άναγκάσθηκε να σταματήσῃ μπροστά στους άνδρες του, που έμάχονταν όπισθοχωρώντας.

Η ταξιαρχία, καταληφθεΐσα έξ άπροόπουτο, ώπισθοχωρούσε εν άταξία. Οι έμ-

προσθοφυλάκες είχαν συλληφθῇ.

Ο Πιέρ Λανιέ συνελήφθη με την κατηγορία ότι έγκατέλειπε την θέσι του ένώπιον του έχθρου.

Όταν του έλυσαν τις χειροπέδες στο στρατοδικείο, τον έρώτησαν:

— Λοχαγέ Πιέρ Λανιέ, γνωρίζετε γι' αποιόν λόγο κατηγορείσθε; Έπρωδώσατε την πατρίδα, παρεδώσατε το στρατεύμα.

— Όρκίζομαι ότι όχι!

— Εν τούτοις, έγκαταλείπατε τη θέσι σας, όταν έλάβατε το μπιλλιέτο που σάς έφερε ένας χωρικός, ένας κατάσκοπος ασφαλώς. Τί έχετε να πῆτε γι' α να υπερασπίσετε τον εαυτόν σας;

Ο Πιέρ σκέφθηκε μία στιγμή, ενώ τα αίσθητά βλεμματικά των άνωτέρων του τον έκράφνωναν.

Εάν έλεγε τίνος ήταν το μπιλλιέτο, τί έπῃγε να κάμῃ στη Σεναί. Έχανε γι' πάντα τη Μάρθα.

Αν δεν έλεγε τίποτε, θα καταδικαζόταν σε θάνατο, άτιμασμένος.

Ο θάνατος δεν ήταν τίποτε, αλλά η άτιμία;

Μία σκληρή πάλη γινόταν μέσα του. Έπρεπε ένας από τους δυο να άτιμασθῇ. Η Μάρθα ή εκείνος;

—Γι' α τελευταία φορά, πῆε ην αλήθεια! επανέλαβε ο συνταγματάρχης που προήδρευε.

Ο Πιέρ έσηκώθηκε. Ενόμισαν πως θα μιλούσε. Ξανάπεσε όμως στο κάθισμά του.

— Δεν έχω τίποτε να πῶ! έπρόφερε σιγά.

Την ίδια στιγμή, ξεσπούσε σ' ένα άγριο κλάμα, ενώ το δικαστήριο τον κατεδίκαζε στην έχατῃ των ποινών.

Στη Σεναί, η Μάρθα πελιδνή, έπερίμενε με την ψυχῇ σφιγμένη από την άγνωση, την έπιστοφή του άνδρός της, ο όποιος είχε πάει στο Μπλουά, όπου συνεδρίαζε το στρατοδικείο.

Όταν έγύρισε, έτρεξε κοντά του.

— Κατεδικάσθη εις θάνατον!... είπε άπλά ο στρατηγός.

— Εις θάνατον!... «Ω, όχι, είναι άδύνατον! Στρατηγέ, σε ίκετεύω σώσε τον!

— Δεν μπορώ να κάμω τίποτε! Η έγκατάλειψις της θέσεώς του άπεδείχθη, η σύλληψις είναι δικαία. Έτσι τιμωρούνται εκείνοι που προδίδουν την πατρίδα!

— Σωστά!... Μα αυτό είναι τρέλλο.

Ο Πιέρ δεν είχε έννοχος, δεν έπρόδωσε!

— Τί θέλεις να πῆς;

— Ξέρω που ήταν ο Πιέρ.

Ενα σύννεφο έτέρρασε έμπρός από τα μάτια του στρατηγού και ένα κύμα αΐματος ανέβηκε στα μάγουλά του: Είχε μαντέψει, είχε καταλάβει.

Με δάιο τρόπο άρπαξε τη γυναίκα του από το μπράτσο.

— Δυστυχισμένη! είπε. Ήταν μαζί σου;

Συντετριμμένη από τον πόνο και τη ντροπή, εκείνη μουρμούρισε:

— Ναί! Έλεος!...

Εκείνος επανέκτησε την ψυχραιμία του.

— Πολύ καλά, είπε, στο έξης θα μου είσαι μία ξένη. Σου μένει το δικαίωμα να σώσῃς τον σύνενοχό σου άποκαλύπτοντας την αλήθεια. Μα πρέπει να ξέρῃς, πως αν άτιμασθῇ το όνομά μου, από σένα, θα αυτοκτονήσω!

— Ω, όχι, έλεος!... Αυτήσου με...

Είπε τρομερόν άφήσω να τον τουφεκίσουν ή να γίνῃ άφορμή του θανάτου σου.. Αυτήσου με!

— Διάλεξε!

Αυτή ήταν η μόνη απάντησις του στρατηγού, ο όποιος έβγῃκε ήρεμος και σοβαρός από το δωμάτιο.

Τότε, συντετριμμένη, σαν τρελή από τη φρίκη, έλιποθύμησε.

Μέσα στο κελλί του ο Πιέρ Λανιέ, όρθος, έπερίμενε να ξημερώσῃ, έτοιμος να χαιρετήσῃ σαν μία απόλυτρωσι την σύγῃ, η όποία θα ήταν και η τελευταία γι' αυτόν.

Μία μόνο σκέψις κυριαρχούσε μέσα στο μυαλό του. Θάχόταν εκείνη, γι' α την όποιαν θα πέθαινε σε λίγο, να του

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΛΟΓΟΣ

Εἶνε γνωστὸν, γνωστότατον, ὅτι στὸν κόσμον ὅλον ἡ τσέπη παίζει σήμερον τὸν πῖδ σπουδαῖον ρόλον. Κι' ἀποδείξει ὅτι γραμμὴ εἰς τὰς εἰδήσεις βλέπει καθημερινῶς γιὰ ... θύλακερ καὶ θωρηκτὰ τῆς...τσέπης. Κι' αὐτοί, πού φιλοπόλεμος μανία τοὺς διέτρε τον πόλεμον τὸν κάνουν καὶ πάλι γιὰ τὴν ... τ σ έ π η!

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

Τὰ ἐνέα τὰ πολεμικά, τῆς μόδας εἶνε τώρα κι' οἱ συμπολίται μας μ' αὐτὸ ... σκοτώνουν τὴν ὥρα! Ἐπιτελεῖα κάνουνε τοὺς καφεένδες ἄρτι, κι' ἀφῆσαν τὰ σταυρόλεξα καὶ ... λύνουνε τὸν χάρτη. Κι' αὐτοὶ ποὺ συνηθίσαν νὰ ζοῦν στὴν τεμπελιά, μ' αὐτὸ τὸ νέο σύστημα εὐρήκανε δουλειά. Κι' εὐρήκανε σὰ χρόνια μας καθέννας θὰ νομίσῃ ὁ πόλεμος τὴν τεμπελιά νὰ ... κ α τ α π ο λ ε μ ῆ σ η!

ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τὰ θηλυκὰ γδυθῆκανε προσφάτως πῖδ πολὺ κι' ὅπως πηγαίνουν, σίγουρα, θὰ τὰ πετάξουν ὅλα. Ἡ κάθε τὸν ἐμφάνισις τοὺς πέριξ πυρπολεῖ καὶ τύφλα νάχουν μπρὸς σ' αὐτὰ τὰ τάνκς τὰ ... φ λ ο γ ο β δ λ α!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

δῶση τὸ τελευταῖο φίλι; Τὸ φίλι, πού τὰ ἴχνη του θὰ διατηροῦσε στὴν αἰωνιότητα, τὸ φίλι πού, πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατό του, θὰ ἐπαίρνε τὴν ψυχὴ του; Ἐαφνικά, ἀνατρίχιασε. Ἐνας ὑπόκωφος θόρυβος ἀπὸ τύμπανον ἀντήχησε. Ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ τὸν ἀνοίξε. — Εἶμαι ἔτοιμος, εἶπε στὸν ἀξιωματικό.

Τρία λεπτά ἀργότερα, δρισκόταν στὴν αὐλὴ, ὅπου ἡ γκρίνα μέρα ἔκανε νὰ φαίνωνται σκοτεινότερες οἱ στολές τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποστάματος, πού εἶχε παραταχθῇ σὲ ἀπόστασι τριάντα μέτρων.

Ἐβάδισε εὐθυτενῶς πρὸς τὸν τοῖχο, μὲ τὸ μῆτωπο ψηλά, ἀφῆσε νὰ τοῦ ἐκλάσσουν τὶς ἐπωμίδες, χωρὶς νὰ χαμηλώσῃ τὸ θῆμα καὶ ὅταν ἐτελειώσε ἡ τυμπανοκρουσία, διέταξε μόνος του: — Οὐλάμος!... Ἐτοιμοί!

Καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀχάριστης Μάρθας ξανάβρε στὸ μυαλό του, ἐνῶ δυὸ χονδρὰ δάκρυα κυλοῦσαν στὸ πρόσωπό του.

— Ζήτω ἡ Γαλλία!... Πῦρ! Ἐνῶ ἐπεφτε διὰ τὴν ἀποφασιστικὴν Μάρθαν, μιά γυναῖκα ἀναμαλλιασμένη ἔτρεχε, φωνάζοντας: — Σταθῆτε! Ἐγὼ!... Ἦταν...

Πολὺ ἀργά. Ὁ Πιερ Λανιὲ ἦταν νεκρὸς, γιὰ τὴν τιμὴ της.

Ἐμεινε ἀναποφασιστὴ γιὰ μιά στιγμή καὶ κατόπιν σωριαστικῆ ἐπάνω στὸ πτώμα τοῦ ἀγαπημένου της...

ANRY ZERMAIN

ΔΙΚΑΙΑ ΑΓΑΙΤΗΣΙΣ

— Πατέρα, τώρα πού ἀγόρασες πιάνο γιὰ τὴν ἀδελφὴ μου πρέπει νὰ μοῦ πάρῃς κι' ἐμένα ἓνα αὐτοκίνητο μεγάλο. Ἐνα δυνάμειος σαράντα ἵππων.

ΒΑΒΟΥΛΩΝΙΑ

Κουβέντες τῆς Συμυρίας

Η ΒΟΥΝΙΑ

Ἡ Ζαμφώ, ἐτοιμάζεται νὰ πάῃ, στὸ χαμάμι μὲ τὴν γειτόνισσά της, τὴν Ὁρδοξία τοῦ Σου λούπη.

— Εἶσαι ἔτοιμη, Ζαμφώ;

— Τώρα, Ὁρδοξία μου, ἔρχομαι.

— Ἐλα, καὶ θὰ βραδυάσου, καλέ!

Ἡ Ζαμφώ, κατέβηκε μ' ἓνα μπουλάκι καὶ τραβήσανε γιὰ τὸ χαμάμι τοῦ συνοικισμοῦ.

— Ἡβοί, καὶ μὲν, μὲ τὴν διάσι σου, θαρροῦσε πῶς θὰ φύγῃ τὸ θαπὸρι πιά!

— Μὰ γιὰ συλλοίσου πόση ὥρα θέμε! Ὑστερα πρέπει ἀποῦντο μεσημέρ, νάμαι σπῖτι μου, πού θάρῃ ὁ ἀντρας μου καὶ τὰ παιδιὰ μου!

— Ἀμ' ἐγὼ δὲ θάμαι; Ἀργησα γιὰ τὴν ἡσυχία στὸ τζάκι τὰ λόπια, νὰ βροῦ με τὸ μεσημέρι ἓνα φαί μαγερεμένο.

Φθάσανε στὸ λουτρό. Πέρασανε μέσα στὸ ζεστὸ χαλδί, καὶ γδυθῆκανε σὲ μιά καμπινά, τυλιχτήκανε μὲ τὰ ποστειμάλια καὶ πέρασανε στὸ χαμάμι. Ἐκεῖ δόθηκαν τὴν Ἀθανασία τοῦ Τράκα μὲ δυὸ μικρά της.

— Καλὲ Ἀθανασία μου, ἐσύ 'σαι; — Ζαμφώ μου, τί κάνεις; — Φιλιά, ἀγκαλιάσματα καὶ κομπλιμέντα.

— Πῶς ἡπάχνεσθ; — Πῶς ἡσάφες! — Εἶσαι σὰ φεργάδα! — Καλέ, νὰ μὴν ἀδασκαθῇς! Σκὰ τ' αὐγὸ καὶ σὲ θάνατι. Ἐγὼ ἠτέλειωσα. Πῶς, γιὰτί ἔχω τὰ μωρὰ ματζί μου. Τῇ γειάς σας νάμαι!

— Εὐχαριστοῦμε, Ἀθανασία μου. Μὲ τοσοί γεγῆς σου!

Σὰν ἔμειναν μόνες, ἄρχισαν: — Καλέ, τὴν εἶδες; Σὰ τζαμουζὰ κα τάντησε!

— Τί κοιλίες καὶ τί κρεατοελιές στὸ σβέρκο τη!

— Ἀμὲ, τὰ ποδάρια τη, εἶδες πρίξιμο; Φουχί!

Ἡ Ζαμφώ ἀνοίξε τὸ μπόγο της κι' ἐβγάλε τὸ τάσι, τὸ σαποῦνι, τὸ λίφι, τὰ λουτρικά, τὰ σαφνοκοκκουτὰ.

— Ἀχου! Μὲ τὴν φούρια σου, καὶ μὲν Ὁρδοξία, μ' ἡκάνες κι' ἡξέχασα τὴ βουνιά. Πῶς θὰ τριφτῶ τώρα; Τὴν εἶχα παραγγελμένη σὲ μιά ραδικού, κι' ἦταν χάσκια βουνιά τοῦ βωδιοῦ μανιάτικη, τὴν ἡψα μὲ μέλι κι' ἄμα ἀλειφτῆς στὸ λουτρό, σοῦ γιαιοῦναι τὰ ρεματικά καὶ κάνει τὸ πετσί σου σὰν γάντι Ἡβοί, σκάσι!

— Τί νὰ κάνωμε τώρα; εἶπε ἡ Ὁρδοξία.

Ἐαφνικά, τὸ μάτι της ἔπεσε στὴ γωνιά τῆς γούρνας. Ἐνα πανὶ γεμάτο κίτρινη ἀλοιφή σὰν βουνιά μὲ μέλι.

— Ζαμφώ μου, εἶσαι τυχερή! φώναξε. Ἡ Ἀθανασία εἶχε φαίνεται ματζί τὴν βουνιά, κι' ἀφῆσε ὅση τῇ πέρεσπε. Ἐλα νὰ σὲ τρίψω.

— Ἀχ! Μπράβο! Γιατί εἶχα μὴν σκάσι!

Ἡ Ζαμφώ, γεμάτη σαποουνάδες στὸ κεφάλι, ἐπαλῆθηκε γιὰ νὰ τὴν ἀλείψῃ μὲ τὴν βουνιά. Ἡ ἄλλη πῆρε τὸ πανὶ καὶ τὴν ἔτριψε παντοῦ.

Ἐαφνικά ἡ Ζαμφώ ἐβάλε τὶς φωνές: — Καλέ, μὰ δὲ σοῦ φαίνεται πῶς

αὐτὸ δρωμῇ;

Ἡ Ὁρδοξία ἐκύτταξε τὸ πανί. — Ἐχεις δίκιο, παλῆ θάνατι. — Καλέ, τί παλῆ, ἀδεόφοβη! Εἶνε τοῦ μωροῦ τῇ τὸ βρακάκι, μωρή, καὶ μὲ μουντάρεφες!

Σηκώθηκε στὰ τσόκακα κι' ἄρχισε νὰ πλένεται καὶ νὰ σαπουνίζεται κατασυχισμένη.

— Ἀκούς ἐκεῖ, νὰ μὲ πασαλεῖψης δρώμε. Καλέ, στραβὴ ἦσουνε; Ἡ Ὁρδοξία λούστηκε κι' ἔφυγε γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀκούῃ νὰ δρίζῃ.

Ἡ Ζαμφώ δμως δὲν τῶβαλε κάτω. Σὰν ἔφυγε ἀπὸ τὸ λουτρό, πῆγε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα της κι' ἐφώνασε: — Ἐννοια σου πού θὰ μοῦ τὰ πῆς. Αὐτὸ πού μοῦκανες, θὰ μοῦ τὸ πλερώσῃς. Τέτοια δουνί, θὰ σοῦ ὑτείλῃ νὰ λουστῇς κι' ἐσύ, λωλοπανιέρα! Ἀκούς νὰ μὲ μουντάρεψῃ!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τὰ θάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΑΠΟΓΡΑΦΗ

Σουρπουτίτσα κέφι με- ἄλο ἦκανε, πόρτα κατι- σμένοι καθουρμη ἱσπὸρι καὶ λεμπιμπι ἱτρώαμε.

— Σουρπουτίτσα, ἀγ- καπῆς Καραμπέτ; εἶπα. — Τσοκ σεβέρμ, Σουρ- πουτίτσα εἶπε.

Ἀμα, ἓνας ἀνὴρ πρὸς μὲ τεφτέρια στὸ χέρι νὰ γράφῃ ἐμένα ἤτελε.

— Τί τὰ γράφῃς; — Ἀπογραφή! λέει.

— Τί τὰ πῇ ἀπογρα- φή - μαπογραφή, τζάν- νεμ;

— Ὀνομά σου; ἀρωτᾶ ἐμένα Καραμπέτ Μπεσμπουτσουκίον.

— Πατρίνα σου; — Μπασμαγανέ! Ἰζμυρλή εἶμαι.

— Μπαμπά σου; — Πεταμένος ἐνεταί.

— Ὀνομά του; — Τί τὰ τὸ κάνῃς, πεταμένος ἀντρω- πος; Ἰντινάκι λέανε.

— Μάνα σου ὀνομα; — Ἀ! Πολὺ μπελαλή ἀντρωπος εἶ- σαι. Μάνα μου τί τέλεις. Πεταμένος ἔ- νηκε, χρόνια εἶνε, Ἀγαμὴν λέανε.

— Ὑναίκα σου πῶς λένε; — Τί τὰ κάνῃς Ὑναίκα μου; Ἀντε, τράβα, Ὑναίκα μου ντουλιά ντὲν ἔχεις, μπρά, λακιντῇ.

Τυμωμένος ἔνηκε, ἐμένα ἱσπρώχνει, ἐγκῶ αἶμα μου ἀνέβηκε, μὲ καρέγλα κε- φάλι του ἦντωσα. Ἰσπασμένος ἐνεταί!

Σουρπουτίτσα τρομαγμένος ἐνεταί, ἱ- ξερός πέφτει, κόσμος ἔρκεται, πολίτσια τμήμα ἦρνανε, ἱμπρόστιμο τζεζὰ πλερώ- μένος κᾶνω.

Ἰστέ μποῦ, ἀπογκραφὴ ἔνηκε. ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΝΕΥΜΑ

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

— Ὁ ἀρραδωνιαστικός σου ξέρει τὴν ἡλικία σου; — Ναί... ἐν μέρει.

ΕΝΘΑΡΡΥΝΣΙΣ

Ὁ γιαντὸς πρὸς τὸν ἀνήσυχον οἰκοδε- σπότη: — Θάρρος, ἀγαπητέ, θάρρος, ἡ πεθερά σας... σάθηκε!

Τὸ

ΣΤΕΦΑΝΙ

τοῦ γάμου

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

Τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ἡ Μιρέϊ Ἀντρίε καὶ ὁ Γκαστόν Ρουλ, ἐπαντρεῖονταν. Γιὰ τὸν λογο- αὐτὸν ὁ Μωρίς Μπόρντ ἀποφά- σισε νὰ μὴ σηκωθῇ, νὰ μείνῃ στὸ κρεβάτι ὡς τὸ βράδυ, ὡς τὴν ἄλλη μέρα, ὅλη τοῦ τῆς ζωῆς αἰ ἦταν δυνατόν. Γιατί νὰ ση- κωθῇ, νὰ δῇ τοὺς ἀνθρώπους, νὰ κάμῃ κάτι. Δὲν εἶχε πιά ὁ- ρεζὶ γιὰ τίποτε. Ἀπὸ τὴν παι- δική του ἡλικία, ἐλάτρευε αὐ- τὴν τὴν μικροῦλα Μιρέϊ, ἡ ὁ- ποία σὲ λίγες ὥρες θὰ γινόταν γυναῖκα ἄλλου, θὰ ἐγνώ- ριζε τὴν εὐτυχία στὴν ἀγκαλιά ἑνὸς ἄλλου. Γι' αὐτὸν, αὐτὸ ἔ- σήμαινε ἐκμηδένισι τοῦ σύμπαν- τος.

Τὸν ἀγαποῦσε λοιπὸν τόσο πολὺ κι' αὐτὴ τὸν Γκαστόν Ρουλ; Ἐπρεπε νὰ τὸ πιστεύῃ. Ἀλλ' ὅποτε, αὐτὸ τὸ χοντρὸ παλ- ληκάρὶ ἄξιζε πολὺ ν' ἀγαπιέ- ται. Εἶχε μυθώδη πλοῦτη. Ἐ- λεγαν πῶς εἶχε στὸ Ρίο—Ἰα

νέιρο τεράστια ἐργοστάσια πού τοῦ ἀπέδιδαν καθὲ χρόνον πολ- λὰ ἑκατομμύρια. Κι' ἡ Μιρέϊ, πού δὲν εἶχε δεκάρα, χρειάζό- ταν πολλὰ χρήματα, οὐκ μόνον γιὰ τὸν ἑαυτὸ της, πού ἦταν ὁμορφὴ κι' ἀξίζε νὰ ζῇ μὴν ζωὴ πηγικήτισσας, ἀλλὰ ἰδίως γιὰ τοὺς γονεῖς της: Ὁ πατέ- ρας της ἦταν παραλυτικός, ἡ μητέρα της τυφλὴ κι' ἐπομένως ἀνίκανοι κι' οἱ δυὸ νὰ κερδί- σουν τὸ ψωμί τους. Ἡ Μιρέϊ, λοιπὸν, πού εἶχε αἰσθηματά, ἔπρεπε νὰ θυσιάσῃ γιὰ τὴν οἰκογένειά της. Αὐτὰ ἔλεγαν ὁ- λοὶ στὸν τόπο της, Ἀκόμη κι' ὁ Μωρίς τὸ σκεπτόταν καμμιὰ φορὰ, ὅταν μιά στιγμιαία πνοὴ αἰσιοδοξίας ἐθέρμαινε τὸ μυα- λὸ του. Μὰ μποροῦσε ὡστόσο αὐτὴ ἡ σκέψις νὰ τὸν παρηγο- ρήσῃ; Νὰ χάσῃ τὴν παιδική του φίλη, τὴν φίλη τῆς ἐφηβι- κῆς του ἡλικίας, τὸ ὑπέρροχον κορίτσι, πού τὸ εἶδε ν' ἀνοίγῃ σὰν τὸ λουλούδι, σιγά—σιγά, κάτω ἀπ' τὸ χᾶδι κάθε μέρας καὶ πού κάθε μέρα περνώτας ἀφῆνε ἐπάνω της καὶ μιά καὶ νουργία ὁμορφιά; Πόσο τὴν ἐ- λάτρευε! Γιατί νὰ εἶνε κι' αὐ- τὸς τόσο φτωχὸς καὶ νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ τὴν ζητήσῃ σὲ γά- μο!...

Ὡστόσο, τί ἐνοιῶθε ἡ Μιρέϊ γι' αὐτόν; Φιλία; Αὐτό, ναί, μεγάλη φιλία! Μὰ τίποτε ἄλ- λο. Κανέναν ἄλλο παλμὸ πού νὰ φανέρωνε τὸν ἀληθινὸ ἔρω- τα. Ἐκεῖνο πού τοῦ μεγάλωνε τὴν ἀπελπισία του, ἦταν πῶς αὐτὸς ὁ τόσο τυχερός, πού δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ σὲ μιά ζωὴ χωρὶς αὐτήν, θὰ ζοῦσε τόσο μακριὰ της. Κι' ἔλεγαν πῶς τὸ ζεύγος θὰ ἔφευγε γιὰ τὸ Ρίο—Ἰανέρο τὴν ἴδια μέρα τοῦ γάμου γιὰ νὰ ἐγκαταστα- θῇ ἐκεῖ. Χαμένη γιὰ πάντα ἡ ὁμορφὴ Μιρέϊ! Ἀ! γιὰτί νὰ τὸν ξεχάσῃ ἔτσι! Ὅλα τῆς συ- γχροῦσε ἴσως τὸ ὅτι πολὺ ἦταν

κε σ' αὐτὸν τὸν πλοῦστο Ρουλ γιὰ νὰ σώσῃ τὴν οἰκογένειά της. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ δείξῃ μὲ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπο, πῶς τὸν θυμόταν, πῶς τὸν ἀγαποῦσε λίγο, πῶς κι' ἐ- κεί κάτω θὰ τοῦ φύλαγε μιά μικρὴ θέσι στὴν καρδιά της, μέσα σ' αὐτὸν τὸν καινούργιον κόσμον, ὅπου τὸ πετρωμένο τὴν ἀνάγκαζε νὰ πάῃ νὰ ζήσῃ;

Ἐαναπλάγιασε, λοιπὸν, ἀφοῦ πῆρε μιάν ἰσχυρὴ δόσι χλωρὰλ κι' ἐκλείσε τὰ μάτια μὲ τὴν ἐλ- πίδα νὰ μὴν τὰ ξανανοίξῃ πο- τέ...

Κατὰ τίς πέντε τὸ ἀπόγευμα ἡ μητέρα τοῦ ἦρθε καὶ τὸν ἐ- κούνησε. —Ντύσου! Οἱ νεόνυφοι εἶν' ἐδῶ.

—Ποιοὶ νεόνυφοι; —Ἡ Μιρέϊ κι' ὁ Γκαστόν. Ἐλα γρήγορα. Βιάζονται. Πρέ- πει νὰ πάρουν τὸ θαπὸρι αὐριο τὸ πρωὶ καὶ νὰ κοιμηθοῦν ἀπὸ- ψε στὸ Μπόρντ. Ἡρᾶν μὰς ἀποχαιρετήσουν. Πολὺ εὐ- γενικό ἐκ μέρους τους. Ἐνῶ ἔ- σὺ δὲν θέλησες νὰ πᾶς στὸ γά- μο! Ἡ Μιρέϊ σ' ἐνόμιζε ἄρ- ρωστο. Νὰ δῆς τί ὁμορφὴ πού εἶνε! Κάμε γρήγορα, εἴμαστε στὸ σαλόνι.

Σηκώθηκε, ντύθηκε, μισοκοι- μισμένος ἀκόμη καὶ σαστισμέ- νος τελείως ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀ- προσδόκητὴ ἐπίσκεψιν. Διευθύ- νθηκε πρὸς τὸ σαλόνι κι' ἀνα- ρωτήθηκε ἂν θὰ μποροῦσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια τοῦ ὅταν θὰ ξανὰβλέπε τὴν Μιρέϊ.

Δὲν ἔπεσε. Μπορεσε νὰ τὴν χαιρετήσῃ, νὰ δώσῃ τὸ χέρι στὸν σύζυγόν καὶ νὰ πῇ μερικὰ συνηθισμένα λόγια.

Ἡ Μιρέϊ ἦταν ὡχρὴ καὶ μὴ λούσε λίγη. Ἐξήγησε ὡστόσο πῶς θὰ ἔφευγαν μὲ τὸν ἄνδρα τῆς τῆς ἐπομένης γιὰ τὴν Βρα- ζιλία, ἀλλὰ πῶς ἤθελεν προη- γουμένως ν' ἀποχαιρετήσουν τὴν κ. Μπόρντ καὶ τὸν Μωρίς.

Ἐπρεπε ἐπίσης ν' ἀποχαιρέ- τήσουν τὰ ἐξαδέλφια τους Κα- μπιρόλ, πού ἔμειναν δέκα χιλιοὶ

μετρα μακρύτερα. Ἐπειτα θὰ ἔπαιρναν τὸ δρόμον γιὰ τὸ Μπόρντ. Μὲ τὸ ὀκτακύλιον δρόμ' οὗς θὰ ἔφθαναν πρὶν νυ- χτῶσῃ.

—Ὁδηγεῖ μόνῃ της ἡ γυ- ναῖκά μου, εἶπε εὐτυχισμένος ὁ Γκαστόν (ναί, ἦδη ἔλεγε «ἡ γυναῖκά μου») καὶ τὰ καταφέρ- νει καλὰ, ξέρετε. Ἐχει μιά ψυ- χραιμία κι' ἓνα μάτι! Προτοῦ νὰ φύγουν ἡ Μιρέϊ ἐξήγησε τὴν ἀδεια νὰ πάῃ νὰ πουδραρισθῇ στὸ πλησιέστερον δωμάτιο, στὸ δωμάτιο τοῦ Μωρίς.

—Μὴν ἀνησυχῆτε. Ἐξέρω τὸ δρόμον, εἶπε στὴν κ. Μπόρντ, πού θέλησε νὰ τὴν συνοδεύσῃ.

Ἐπῆγε μόνῃ της καὶ ξανα- γύρισε μετὰ δύο λεπτά, ὅλο- ῖσιν, μὰ μὲ τὰ μάτια κόκ- κινὰ.

Ἐαναφύγε διασπικτῇ, ἐβάλε τὸν ἄνδρα της νὰ καθῆσθαι πίσω- ν της κι' ἔπῃρε τὸ βολάν.

Ὅταν ἐξαφανίστηκε τὸ αὐ- τοκίνητο, ὁ Μωρίς ξαναπῆγε στὸ δωμάτιόν του. Τὰ πόδια του ἐλύγισαν.

Ἐσήκωσε τὰ σκεπάσματα τοῦ κρεββατιοῦ του, γιὰ νὰ ξα- ναπλάγιασῃ.

Μὰ τότε... ὦ! αὐτὸ πού εἶ- δε τότε κάτω ἀπ' τὰ σκεπά- σματα... Ἐνα πράγμα ἄσπρο, στρογγυλόν: ἓνα στεφάνι ἀπὸ ἄνθη πορτοκαλίας, τὸ στεφάνι τῆς Μιρέϊ!

—Θεέ μου!, ψιθύρισε ἀνα- στενάσσοντας.

Μὲ τὴν πρόφασιν νὰ πουδρα- ρισθῇ, ἡ νύφη ἦρθε ν' ἀφήσῃ ἐκεῖ αὐτὸ τὸ ἄσπρο στεφάνι, τὸ ὁποῖον ἀσφάτως θὰ εἶχε προηγουμένως κρυψῇ στὴν τσάντα της. Τὸ ἐβάλε στὸ κρεβ- δάτι τοῦ Μωρίς, σὰν τελευταία προσφορά, γιὰ νὰ τοῦ πῇ ἐκεῖ- νου πού ποτὲ τὰ χεῖλη της δὲν τοῦ εἶχαν ὁμολογήσει.

Ὁ Μωρίς ἐγονάτισε, ἐφίλησε αὐτὸ τὸ στεφάνι κι' ἔχυσε ἐπά- νω του ἀφθονὰ καὶ θερμὰ δά- κρυα...

—Μ' ἀγαποῦσε!, εἶπε μέσα του. Μ' ἀγαπᾷ ἀκόμη καὶ θὰ μ' ἀγαπᾷ πάντα. Καὶ δὲν θὰ

τὴν ξαναῖδῃ ποτέ! Ἀνασκήθηκε, ἐσκέφθηκε μιά στιγμὴ, ἔπειτα εἶπε δυνατὰ: —ὦ! ναί, ναί, νὰ τὴν ξα- ναῖδῃ ἀκόμη τοῦλάχιστον γιὰ ἓνα δευτερόλεπτον καὶ θὰ τὴν λατρεύῃ πάντα. ὦ! Μιρέϊ, Μιρέϊ μου!...

Ἐπῆρε τὸ στεφάνι, τὸ πέρα- σε στὸ χέρι τοῦ κι' ἐφυγε σὰν τρελλὸς γιὰ τὸν δρόμον τοῦ Μπόρντ, ἀπ' ὅπου ἡ Μιρέϊ θὰ περνοῦσε μετὰ λίγη ὥρα.

★ Ἐκεῖ, κοντὰ σ' αὐτὸ τὸν πλά- τανον, στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ δρό- μου... ὅθι ἦταν καλὰ σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Εἶχε προσέξει πῶς τὸ βολάν τοῦ αὐτοκινήτου ἐρι- σκόταν δεξιά: ἐπομένως ἡ Μι- ρεῖ γιὰ τὴν ὁδηγούσα, θὰ τὸν ἐ- βλέπε εὐκόλως ἀπ' αὐτὸ τὸ μέ- ρος.

Ἐπερίμενε ἀνυπόμονος γιὰ κάμποση ὥρα. Ἐπειτα, ἀκού- σε ἓνα μακρινὸ θόρυβον, ἡχοῦ- νῃς, πού ὅσο πῆγαινε κι' ἐπῆλ- σιζε λίγη σκόνῃ, πολλὰ σκό- νη, στὴ μέση τῆς οἰκίας διέ- κρινε ἓνα μεγάλο αὐτοκίνητο. Ἡρθε ἡ στιγμὴ.

—Μιρέϊ! ἐφώνασε σηκώ- νοντας τὰ χέρια του.

Τὴν εἶδε. Κι' ἐκεῖνη τὸν εἶ- δε. Ἀνεγνώρισε τὸ στεφάνι.

Μερικὰ δευτερόλεπτα μετὰ, τὸ αὐτοκίνητο ἐγύρισε ἀπὸτομα δεξιά, ἐχτύπησε σ' ἓνα πλατά- νι κι' ἔπειτα σταμάτησε σπα- σμένο, ἀνάμεσα σ' ἓνα θόρυβον ἀπὸ σίδερα καὶ τζάμια πού θρυμματίζονταν.

Ὁ Μωρίς ἀνατρίχιασε. —Τὴν ἐσκότωσα! εἶπε.

Ἡ Μιρέϊ, πού τὸν εἶχε ἀ- ναγνωρίσει, βλέποντας τὸ στε- φάνι ἐδόκίμασε μιά δυνατὴ συγ- κίνησι. Δὲν ἐπερίμενε διόλου α

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΕΩΣ

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΦΡΑΓΚΙΚΟΥΣ ΠΥΡΓΟΥΣ

10ον

—Ναί, Ιππότη ντέ Μπρυγιέρ, σέ καλὸ σέ μονομαχία.
—Κί' ἂν ἀρνηθῶ νὰ χτυπηθῶ μαζί σου;
—Καὶ γιατί θ' ἀρνηθῆς;
—Ἐχω πολλοὺς καὶ σπουδαίους λόγους... Πρώτα—πρώτα οἱ Ιππότες δὲ συνηθίζουν νὰ μονομαχοῦν μετ' Ἑλλήνων... Τὸ αἷμα ἀνέθηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀλεξίου, τὰ μάτια του ἐστρίψαν ἀγρία.
—Κί' αὐτὴ ἡ ἀπόκρισίς σου θὰ ἦταν ἀρκετὸς λόγος γιὰ τὴν μονομαχία, ἀποκρίθηκε μετ' ὀφθαλμοδυναμίας.
—Θὰ μπορούσα νὰ παραβλέπω αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια, συνέχισε ὁ ντέ Μπρυγιέρ. Γιατί κι' ἐσύ εἶσαι ἀπὸ καλὴ γενιά, καὶ ἀπέδειξες πὼς εἶσαι γενναῖος... Ἀλλά, δὲν συλλογίζεσαι πὼς πρώτα—πρώτα ἡ συνειδήσίς μου δὲν μού ἐπιτρέπει νὰ χτυπήσω τὸν ἀνθρώπο ποὺ μού εὐώσσε τὴ ζωή;...
—Σὲ ἀπαλλάσσω ἀπὸ κάθε εὐγνωμοσύνη, ἐφώνασε ὁ Ἀλέξιος ἔξω φρενῶν...
—Τρίτος λόγος, καὶ ἴσως ὁ σπουδαιότερος... Σ' ἕνα μικρὸ μέρος σὰν τὸ Μυστρά, ἡ μονομαχία μας δὲν θὰ μείνῃ μυστική... Θὰ γνωσθοῦν κι' οἱ λόγοι. Δὲν συλλογίζεσαι πὼς αὐτὸ σημαίνει δυστυχία γιὰ τοὺς γυναικῆς; Γιὰ τὴν Ἀντέλα καὶ γιὰ τὴν Ρωζάνη;
—Αὐτὸς ὁ λόγος εἶνε σπουδαῖος, ἀποκρίθηκε ὁ Ἑλληνας. Μὰ, Γοδεφρείδε, ἀναγκάζομαι νὰ τὸν παραβλέπω. Δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω νὰ γκεριμιστῇ ἄδικα τὸ δνειρό μου... Ὄστε, καθώς βλέπεις, εἶνε ἀπαραιτήτο νὰ χτυπηθῶμε.
—Ἐδίστασε πάλιν κάμποιος ὦρα ὁ Ιππότης. Στὸ τέλος ἀποκρίθηκε ψυχραῖα:
—Λοιπὸν, πολὺ καλά. Εἶμαι στὴ διάθεσί σου ὅποτε θέλεις. Καὶ τώρα, ἐδῶ στὴν ἐρημιὰ ἂν προτιμᾷς;
—Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξιος... Μπορεῖ νὰ με σκοτώσῃ, κι' ἔχω μερικὲς προετοιμασίες νὰ κάμω πρὶν ξεκινήσω γιὰ τὸ αἰῶνα ταξίδι. Αὐριο ὅμως τὸ πρωῒ, στὴν ἴδια θέσι, ἐδῶ ἐπάνω στὸ λόφο, θὰ σέ περιμένω μετ' ὅσοι σπαθὶ στὸ χέρι.
—Σύμφωνος! ἀποκρίθηκε ὁ Ιππότης κι' ἀναστένανε ἀμέσως...
Καὶ δίχως ἄλλη λέξι, οἱ δύο ἄντρες ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ εἶνε οἱ πρὶν πιστοὶ φίλοι τοῦ κόσμου, χωρίστηκαν σοβαροί, μὲ θανάσιμους φόβους στὶς σκοτεινὲς ματιές τους.

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Εἶχε σουρμπουσίσει πιά δταν κατάρθωσε ἡ Ρωζάνη νὰ τελεῖται τὴν πολὺπλοκὴς ἐτοιμασίας τοῦ αὐριανοῦ ἀρραβώνος καὶ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν φιλενάδες της, ποὺ δὲ λείπε ἀπὸ τὴν ἡλικία της, νὰ τὴν εὐχηθοῦν, νὰ μάθουν τὴν ἐντύπωσίν της. Ἐπὶ τοῦ κεφαλίου της ἦν ἕνα ἀνάλαφρο ρόδινο πέπλο κι' ἐπράβησε κατὰ τὴν ἐκκλησία. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν ζητοῦσε ἡ ψυχὴ της τόσο βαθειὰ τὴν γαλήνη καὶ τὴν παρηγοῖαν.

Εἶχε σουρμπουσίσει πιά δταν κατάρθωσε ἡ Ρωζάνη νὰ τελεῖται τὴν πολὺπλοκὴς ἐτοιμασίας τοῦ αὐριανοῦ ἀρραβώνος καὶ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν φιλενάδες της, ποὺ δὲ λείπε ἀπὸ τὴν ἡλικία της, νὰ τὴν εὐχηθοῦν, νὰ μάθουν τὴν ἐντύπωσίν της. Ἐπὶ τοῦ κεφαλίου της ἦν ἕνα ἀνάλαφρο ρόδινο πέπλο κι' ἐπράβησε κατὰ τὴν ἐκκλησία. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν ζητοῦσε ἡ ψυχὴ της τόσο βαθειὰ τὴν γαλήνη καὶ τὴν παρηγοῖαν.

ριὰ τὴς θρησκείας. Τὸ δροσερὸν βραδυλὸν ἀεράκι, ἡ γαλήνη τῆς φύσεως, τῆς ἔφεραν πάλιν κάποιαν χαρὰ στὴν ψυχὴ της, ποὺ εἶχε κλείσει. Μὰ ἡ χαρὰ αὐτὴ ἦταν χλωμὴ, ξεθωριασμένη, δὲν ἐμοιάζε μετ' ὅσο παλαιότερα ποὺ ἐνοῦσε ἡ κοπέλλα πρὶν λίγῃ ὥρᾳ. Κάποιαν στιγμὴ, στὸ δρόμο, ἀκούσε καλπασμὸ ἀλόγου. Καὶ γυρίζοντας τὸ κεφάλι της, ἐπρόφθεσε καὶ εἶδε ἀπὸ μακριὰ δύο καθολογιστὲς. Μ' ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά, ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸν ἑνα. Ἦταν ὁ μικρὸς Ραούλ ντέ Καρεντάν, ποὺ ἐφευγε ἀπὸ τὸ Μυστρά. Πίσω του ἀκολουθοῦσε ὁ ὑπηρετὴς του μετ' ἄλλα φορτωμένα στὸ ζῖθο του.
—Αναστένανε ἡ παιδούλα, κι' ἡ λίγη χαρὰ ποὺ τὴν εἶχε φωτίσει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐσθυσεν πάλιν. Μετ' ὅσο σκυφτὸ, μετ' ὅσο θλιμμένο, μῆτε καὶ στὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ δάκρυα ἀνέβηκαν ἀπὸ τὰ μάτια της δταν γονάτισε μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας. Δροσερὴ, μὰ πνιγμένη ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἀκούστηκε σιγαλὴ ἡ νεανικὴ φωνὴ της:

—Γλυκεῖά μου Παναγία! Κάνε νὰ εἶνε ψέμματα ὅλα αὐτά... Κάνε νὰ μ' ἀγαπήσῃ ἡ ἀλήθεια ὁ Γοδεφρείδος!... Κάνε ἡ αὐριανὴ ἡμέρα νὰ εἶνε ἀρχὴ τῆς εὐτυχίας μου, καὶ νὰ μὴ θυγῶν ἀληθινῶς οἱ φόβοι ποὺ μού καίνε τὴν καρδιά... Δόσε μου γαλήνη... Βοήθησέ με νὰ μὴ μισῶ τὴν Ἀντέλα... Ὅχι, δὲν τὴν μισῶ... Δὲς, με δάκρυα στὰ μάτια, παρακαλῶ, καὶ γι' αὐτὴν... Δόσε της φῶτισι, Ἀγία Παρθένα. Κάνε νὰ νοιώσῃ τὴν εὐτυχία της κοντὰ στὸν ἄντρα της, καὶ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν καρδιά της τὸν δικό μου τὸν ἀγαπημένο... Κάνε το καὶ γιὰ τὴ δικὴ τῆς σωτηρία...
Σταμάτησε κι' ἐσκύβε τὸ κεφάλι, συνεισφέροντας βοῦθ τὴν προσευχὴ της... Δὲν ἐβρίσκετο πιά τὴν λόγια νῆ... Ἀς ἐδιόβαζε ὁ Θεὸς μέσα στὴν καρδιά της... Ἐξάφνου, τινάχτηκε ἡ κοπέλλα. Μέσα στὴν ἐκκλησίαν, ποὺ τῆς εἶχε φανῇ ὁλόκληρη ἐρημὸν τοῦ ὧρα, ἐνόμισε πὼς ἀκούσε σὰν ἕνα λυγρὸ... Ναι, δὲν εἶχε γελασθῇ. Τὴν ἀκούγε καὶ μιὰ φωνή, μιὰ γεροντικὴ γυναικεῖα φωνή, βασανισμένη... Δίχως νὰ τὸ θέλῃ, σιγὰ—σιγὰ ἐξεδιάλυνε καὶ τὰ λόγια:

—Παναγία μου, ἔλεγε ἡ γεροντικὴ φωνή... Δόσε της φῶτισι, ἐσύ ἡ Ἀγία Παρθένα... Μὴν τὴν ἀφήσῃς νὰ παραστρατήσῃ. Τὸ βλέπω ὅτι εἶνε ἔτοιμη γιὰ τὸ πρὶν θάνατο ἀμάρτημα, γιὰ τὴν μοιχεία... Μὰ μὴν ἀφήσῃς νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ κακό... Λυγρὸν καὶ τὴν Ἀντέλα, καὶ τὸ γιὸ μου, τὸν Τζάν, ποὺ εἶνε καλὸς κι' εἶχε ἐμπιστοσύνη στὴν πίστι τῆς γυναικὸς του...
Σηκώθηκε ἡ Ρωζάνη... Ἦν προσευχὴ ἔσθυσεν καὶ ἀπὸ τὴν ψυχὴ της, κι' ἀπὸ τὰ χεῖλιά της. Τὰ μάτια της σκοτεινίαν, καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐνόμισε πὼς θὰ σωοιζόταν, κατὰ τὸν λιθοστρωτὸ, ἀπὸ τὴν γαλήνη... Ὅχι, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Ἦν γεροντισσα, ποὺλκιχε καὶ παρακαλοῦσε γονατισμένη σὲ μιὰ σκοτεινὴ ἄκρῃ τῆς ἐκκλησίας (τώρα κατάρθωσε νὰ ξεδιάλυνῃ τὴν στεγνὴν τῆς σιλουέττα σκυφτῇ), δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν γρηῃ Μαρκησία Ἰσαβέλλα ντέ Καταβὰ. Τὰ λόγια ποὺλεγε ἡ

πονεμένη μῆνα ἀνυπόπτη ποὺ τὴν ἀκούει ἕνα αὐτιά, συλλογίστηκε ἡ Ρωζάνη, ἦταν ἡ πρὶν σκληρὴ ἐπισφράγις τῶν λόγων τοῦ Ἀλεξίου... Αὐτὸ ἦταν!... Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Ὁ Γοδεφρείδος ἀγαποῦσε ἀκόμα τὴν παλιὰ του ἀγάπη... Γιατί τότε τὴν ἀρραβωνιάζονταν αὐτὴν;... Ποιὸς ξέρει... Μὰ ἡ καρδιά του ἦταν δοσμένη στὴν Ἀντέλα...

Δάκρυα ἐκλύσαν καυτὰ στὰ μάγουλα τῆς κοπέλλας... Ἐκανε δύο δῆματα. Μὰ ὅσο καὶ νὰ προσπαθοῦσε νὰ περπατήσῃ ἐλαφρὰ, ἡ Ἰσαβέλλα ντέ Καταβὰ, σὰ νὰ ζύπνησε, ἐγύρισε ἀπὸτομα πρὸς αὐτὴν τὸ κεφάλι. Ἦν φωνὴ τῆς ἀκούστηκε τσακισμένη:
—Ἐσύ εἶσαι, μικρὴ μου Ρωζάνη!... Ἐλα νὰ βοηθήσῃς μιὰ δυστυχισμένη γεροντισσα νὰ σηκωθῇ...
Ἐτρεψε ἡ κοπέλλα καὶ ἀνασέκωσε τὴν μαρκησία, ποὺ φαίνονταν πρὶν γρηῃ καὶ πρὶν μαρμαρῆν ἀπὸ ἄλλες φορές... Ἀκούμπησε βορεῖα ἡ γεροντισσα στὸ μπρᾶ τσο τῆς παιδούλας καὶ οἱ δύο γυναῖκες δῆλκαν μαζί στὸ πρασινοῦ τοῦ ἐκκλησιασίου.

—Ἀσε με νὰ καθίσω... ἂν στιγμὴ ἐδῶ στὸ πεζούλι, εἶπε ἡ Ἰσαβέλλα... Κάθισεν καὶ σὺ, κόρη μου. Ἦν λυπητὴ τσακισμένη τὸν ἀνθρώπο, καὶ καθώς βλέπατο στὴν μορφὴ σου, εἶσαι καὶ σὺ θλιμμένη... Κρίμα, κὶ αὐριο γιορτάζονται οἱ ἀρραβῶνες σου, ἔ; Κάθε ἀρραβῶνας δὲν εἶνε καὶ χαρὰ... Τί λές, μικρὴ μου Ρωζάνη;
Καθὼς τὴν ἐβλεπε ἔτσι κίτρινη, τσακισμένη τὴν γρηῃ μῆνα, ἐνοῦσε ἡ μικρὴ μετ' ὅσο νὰ σβύνῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴ τῆς κάποια ἄμυθη ἀντιπάθεια, φόβος ἐξέδον, ποὺ αἰσθανόταν πάντα γιὰ τὴν ἀρχοντισσα αὐτὴν... Ἦν σιγαλὴ τῆς νύχτας, τὸ λιδαρωτὸ ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, τῆς ἐμαζέκωναν τὴν καρδιά. Θὰ ἦθελε νὰ κλάψῃ... Νὰ γεῖρῃ σ' αὐτὴ τὴν κοκκαλιάρικη ἀγκαλιά, καὶ νὰ κλάψῃ ὡρε. Ὡστόσο ὁ γρηῃ μαρκησία ἐξηκολούθησε:

—Δὲ μιλῶ, μικρὴ μου Ρωζάνη, μὰ ἐνοῖα σου, νοιώθω τὸν καὶμό σου. Νοιώθω γιατί ξέρω. Καὶ αὐριο, τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἄλλοι θὰ σέ νομίζουν τὴν πρὶν εὐτυχισμένη ἀρραβωνιαστικὰ τοῦ κόσμου, ἐγὼ θὰ διαβάω στὸ γλυκὸ σου προσωπάκι ἔλη σου τὴν ἀγωνία, ἔλη σου τὴν ἀμφιβολία γιὰ τὸ μέλλον.
Ἐδίστασε ἡ παιδούλα κάμποιος ὦρα ἀκόμα. Ὁρραβή, δὲν εἶχε ἀνηθισθῇ νὰ ἀνοίγῃ τὴν καρδιά της, εὐκολα. Στὸ τέλος ὅμως δὲν ἐβάσταξε. Μετ' ὅσο σιγαλὴ, γεμάτῃ ἀγωνία, ρώτησε:
—Μὰ τὸ ξέρετε καλὰ πὼς ἀγαπῶνται ἀκόμα;...
Τὴν ἐκτύπησε θλιμμένη ἡ Ἰσαβέλλα καὶ ἀποκρίθηκε κουνώντας τὸ κεφάλι:
—Δὲ χρειάζεται καὶ μεγάλη ἐξυπνάδα γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ κανεῖς...
—Καὶ ἐγὼ ἐνόμιζα πὼς εἶχε μονάχα συκοφαντίες, ἀναστένανε ἡ μικρὴ.
Τὰ μάτια τῆς γεροντισσας ἀστράψαν δόλομαρκα.

—Συκοφαντίες τίνος; ρώτησε σιγαλὴ, στηλώνοντας τὴν κοπέλλα μετ' ἀγωνία καὶ προσμένοντας δίχως ἀναπνοὴ τὴν ἀποκρίσιν της...
Ἐδίστασε πάλιν ἡ Ρωζάνη. Αὐτὴ ἡ ὑπερβολικὴ ἀγωνία τῆς μαρκησίας σὰν νὰ τὴν ἐτρόμαξε... Μὰ τώρα δὲν μπορούσε πιά νὰ ὑποχωρήσῃ. Εἶχε φανερώσει πὼς ἦξερε τὸ μυστικόν. Τί σημασία θὰ εἶχαν τὰ παρακάτω;

—Ὁ Ἀλέξιος Λέοντος, κάτι ἐπέταξε, ἀποκρίθηκε γρηγορὰ, μὰ δὲν ἀνέφερε τὸ ὄνομα τῆς Ἀντέλας...
—Ἀ, δὲν ἀνέφερε τὸ ὄνομα τῆς Ἀντέλας! ἐπανελάβε ἡ Ἰσαβέλλα καὶ στὴ φωνὴ της ἕνα ἐμπειρο αὐτὴ θὰ διέκρινε τὴν ἀπογοήτευσιν. Ὡστε ὁ κόσμος δὲν εἶχε θετικὰ ὑποψίες;... Μὰ τότε ἐσύ ποὺ τὰ ξέρεις τόσο σίγουρα, μικρὴ Ρωζάνη; Γιατί σὲ ἀκούσα ποὺ παρακαλοῦσε καὶ ἐκκαίγες...
Κοκκίνισε ὡς τ' αὐτιά ἡ παιδούλα. Ὡστε εἶχαν ἀκούσει καὶ ἄλλα αὐτιά τὴν ὁριστικὴν προσευχὴ της! Τὰ λόγια ποὺ τὴν ἔλεγε μόνο στὴν πονετικὴ Παναγία, ποὺ τὴν ἐκτύπησε τόσο γλυκὰ, εἶχαν φθάσει καὶ σὲ ξένα αὐτιά! Ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς χαλίστηκε... Εἶδε ἡ γεροντισσα τὸν δισταγμὸ τῆς καὶ ἐξακολούθησε μετ' ὅσο φωνὴ κα

ράξεναν γλυκεῖα στὰ στεγνὰ τῆς χεῖλη! —Δὲν ὠφελεῖ νὰ κρύβωμε τὸν πόνο μας, καλὴ μου κόρη. Ὁ κρυμμένος πόνος εἶνε δηλητήριο ποὺ μᾶς θανατώνει... Ἐπειτα, ἐγὼ εἶμαι μῆνα. Ἐχομε τὰ ἴδια δικαιώματα, μικρὴ μου Ρωζάνη, νὰ ξερωμε τὴν ἀλήθεια, ἐσύ σὰν ἀρραβωνιαστικὰ τοῦ Γοδεφρείδου, ἐγὼ σὰ μῆνα τοῦ Τζάν... Καὶ ἔπειτα, ἐγὼ εἶμαι ὁ μόνος ἀνθρώπος ποὺ θὰ μὴ μὴν ἔχω νὰ σέ βοηθήσω... Μὴν ξεχνᾷς πὼς ἡ ἀγάπη τῆς μάνας εἶνε ἀπέραντη σὰν τὴ θάλασσα καὶ πὼς βρίσκει πάντα κάποια λύσι δταν πρόκειται γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ παιδίου της.
Ἐχάιδεψε μετ' ὅσο κοκκαλιάρικα χέρι τῆς τὰ μαλλιά τῆς μικρῆς καὶ ἡ κοπέλλα ἐνοῦσε τὴν καρδιά της νὰ μαλακῶνῃ σ' αὐτὸ τὸ χᾶδι. Ὡστόσο, κάτι τὴν κρατοῦσε ἀκόμα... Κάτι τῆς ἔλεγε μέσα της νὰ μὴ φανερώσῃ τοῖς τῆς εἶχε μιλῆσει ἔξαστερα γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Γοδεφρείδου καὶ τῆς Ἀντέλας.

Νοιώθοντας τὴν ψυχικὴ τῆς πάλιν, ἡ μαρκησία Ἰσαβέλλα μεταχειρίστηκε τὰ μεγάλα μέσα. Καθὼς ἦταν καθισμένη στὸ πεζούλι τῆς ἐκκλησίας, ἐσκύψε τὸ κεφάλι της στὰ ρολοϊακὰ τῆς χεῖρα καὶ ἐσπώντας σὲ ἀναφυλλήτᾳ, ψιθύρισε σὰν νὰ μονολογοῦσε...

—Ἀχ, Ἀντέλα, Ἀντέλα... γιατί νὰ κάμῃς δυστυχισμένης τόσοσους ἀνθρώπους; Τὴν κακομοιρὴν αὐτὴ τὴν μικρὴ, τὸν ἄντρα σου ποὺ σὲ λατρεῖ, καὶ μῆνα, τὴ μῆνα σου ποὺ πῶν γιὰ ὅλους... Καὶ ἂν τὸν ἀγαποῦσε τοῦλάχιστον πραγματικὰ τὸν Γοδεφρείδο, θὰ σοῦ τὰ συγχωροῦσα ὅλα... Ἀλλὰ δὲν τὸν ἀγαπᾷς, καὶ ὁ Θεὸς θὰ σέ κρίνῃ ἀσύστητᾳ γιὰ τὸ κακό ποὺ κάνεις...
—Δὲν τὸν ἀγαπᾷς; φώναξε ἄβελᾳ ἡ Ρωζάνη...

Τὰ μάγουλά της εἶχαν ἀνάψει. Μιὰ περιεργὴν διέγερσιν τῆς ἀλλοίωσε τὴ φυσιογνωμία της...

—Βέβαια καὶ δὲν τὸν ἀγαπᾷς, ἀποκρίθηκε βαρυσανιδέναντας ἡ Ἰσαβέλλα. Τὸ ξέρω καλά. Ποτὲ δὲν τὸν ἀγαπᾷς. Ἀ, κορούλα μου, δὲν τὴν γνωρίζεις καλὰ ἐσύ τὴν Ἀντέλα. Ἦν φιλοδοξία της εἶνε νὰ ἔχῃ ὅλους τοὺς ἄντρες τὰ πόδια της. Τίποτε ἄλλο... Ἀν τὴν ρωτοῦσε ὁ Θεός, κανένα κορίτσι δὲν θὰ παντρευόταν, θὰ τοὺς ἤθελε ὅλους γιὰ τὸν ἑαυτὸν της... Τί νομίζεις, μικρὴ μου Ρωζάνη; Πάντα ἡ ψυχὴ δὲν συμβαδίζει μετ' ἡν μορφὴ... Κάτι ἀπὸ τὸ ἀγγελοῦ τῆς πρόσωπο, ἡ νύφη μου κρύβει ψυχὴν διαδόλου... Ἀλλὰ αὐτὰ ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν θὰ τὰ πῶ σ' ἄλλον ἀνθρώπο... Μόνον σὲ σένα, γιατί πνεῖς καὶ σὺ...

Ἐκλαίει μετ' ὅσο δάκρυα λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ γρηῃ μαρκησία ντέ Καταβὰ.

Μέσα στὴν καρδιά τῆς Ρωζάνης, τὸ μῖσος γιὰ τὴν Ἀντέλα, ποὺ ἦταν ὑποσυνείδητο ὡς τώρα, ἐφούντωσε μετ' ὅσο... Καθὼς ἐσφίξε τις μικρὲς γροθιές της, ἐνοῦσε ἕνα σύγκρου. Τὸ μῖσος, πρωτόγνωρο αἰσθησιμὸν γιὰ τὴν ἀγνὴν καρδιά της, τὴν ἀρραβωνιάζε. Γρηγορὰ, χαλίστηκε, χωρὶς νὰ ἀκούῃ πιά τὴν μυστικὴν φωνὴν ποὺ τὴν προειδοποιοῦσε νὰ σωπάσῃ, ψιθύρισε:

—Ὡστε δὲν γελάστηκε ὁ Ραούλ... Ναι, ὁ Ραούλ ντέ Καρεντάν τὰ ξέρει ὅλα. Ἐρεῖ πὼς ὁ Γοδεφρείδος ὅλα τὰ χρὴναι τῆς αἰχμαλωσίας τὴν Ἀντέλα εἶχε στὴν σκέψιν του...

Ἐξέσπασε σὲ λυγμούς καὶ περίμενε πὼς ἡ γεροντισσα θὰ τῆς ἐχάιδευσεν ὡπαλᾶ... σὰν πρὶν, τὰ μαλλιά, νὰ τὴν παρηγορήσῃ... Ὡταν ὅμως σὲ λίγῃ ἐρήκωσε τὸ κεφάλι της, ἐτρόμαξε. Τὸ γλυκὸ πρόσωπο τῆς Ἰσαβέλλας εἶχε μιὰ παράξενη ἐκφρασί, τὰ μικρὰ γυαλιστέρᾳ τῆς μάτιας κίτρινα σὰν περγαμνῆς, ἀνεδοκατέβαιναν καὶ ἐδείχναν μιὰν ἀλλοτρίαν ταραχὴ. Παρετήρησε ὡστόσο ἡ γεροντισσα τὴν ἐκπληξὴ τῆς μικρῆς καὶ προσπαθώντας νὰ τῆς χαμογελάσῃ φιλικὰ, εἶπε:

—Δὲν μού κάνει ἐντύπωσις ὅτι τὴν ξέρει ὁ κόσμος τὴν ντροπὴν τοῦ σπιτιοῦ μας. Εἶχα ὅμως μιὰν ἀμφιβολία. Τώρα ποὺ μού λές ὅτι ὁ μικρὸς Ραούλ τὰ ξέρει θετικὰ καὶ ἔχει τὸ θάρρος νὰ τὰ λέῃ ἔτσι ἔξαστερα, μού ραγίζει τὴν καρδιά. Ἐ

πιβεβαιώνονται καὶ οἱ δικές μου σὲ ὁποῖες...

—Μὰ ἐσεῖς δὲν τὸ ξέρετε θετικὰ; ρώτησε ἡ Ρωζάνη καὶ ἐνοῦσε μιὰ τρομάρα στὴ σκέψιν πὼς αὐτὴ ἴσως εἶχε φανερώσει ἕνα φοβερὸ μυστικόν.

—Αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ μαθαίνουν τελευταῖοι οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ἀποκρίθηκε ἡ Ἰσαβέλλα φιλοσοφικά. Νὰ, ὁ Τζάν δὲν πιστεύει τίποτε, δὲ θέλει νὰ ἀκούσῃ τίποτε.

—Δὲν πιστεύω νὰ τοῦ τὸ πῆτε; ἐφώνασε μετ' ὅσο ἡ κοπέλλα.

—Ἐνοῖα σου, ἀποκρίθηκε μετ' ὅσο ροῦμενο χαμόγελο ἡ γεροντισσα. Δὲν ἀσπρίσαν ἄδικα τὰ μαλλιά μου, μικρὴ μου Ρωζάνη. Ξέρω τὸν κόσμο. Ξέρω τί μπορεῖ νὰ κάνῃ κακό καὶ τί καλόν... Καὶ φαντάζεσαι, βέβαια, πὼς δὲν εἶμαι ἱκανὴ νὰ κάνω τὸ κακό;

Χαμογελοῦσε ἀβῶα καὶ ἐδείξε τὰ οὖλα τῆς, ὅπου ἐλείπαν τὰ περισσότερα δόντια.

Χαλίστηκε ἡ Ρωζάνη δὲν ἤξερε τί νὰ ἀποκριθῇ. Καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἐξηκολούθησε:

—Ἦν μεγάλη τέχνη τῆς μάνας εἶνε νὰ κάνῃ τὸ καλὸ χωρὶς νὰ φαίνεται... Ἐνοῖα σου, καλὴ μου κόρη, τώρα ποὺ ξέρω, θὰ προσπαθῶ νὰ τὰ διορθώσω ὅλα. Καὶ ἐνὰ σου λέω, πὼς αὐριο θὰ γίνῃ ὁ ἀρραβῶνας σου μετ' ὅσο Γοδεφρείδο...

Τὴν ἐκτύπησε μετ' ὅσο πολὺπλοκο συναίσθημα ἡ Ρωζάνη. Στὸ τέλος ψιθύρισε:

—Τί μ' ὠφελεῖ νὰ γίνῃ ὁ ἀρραβῶνας μου, ἂν ἡ καρδιά του εἶνε δοσμένη σὲ ἄλλαν γυναῖκα;...

—Ἦν καρδιά του ἀπὸ αὐριο θὰ εἶνε δική σου, ἀποκρίθηκε ἡ γεροντισσα. Θὰ μού τὸ θυμῶνῃς... Μόνον κύτταξε μὴν κάμῃς τὴν κουταμάρα νὰ τοῦ δείξῃς πὼς ὑποπτεύεσαι τίποτε... Στὸ λέω: Ἐνὰ τέτοιο πράγμα κάνει ἔξω φρενῶν τοὺς ἀνθρώπους... Νὰ φωνῇ φυσικὰ, γελαστῇ, εὐτυχισμένη, καὶ ἡ εὐτυχία δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ σοῦ γίνῃ ἀληθινή... Τώρα ὅμως εἶνε ἀργὰ, μικρούλα μου. Πήγαινε ἐσύ πίσω στὸ παλάτι καὶ ἀφῆσέ με ἐμένα νὰ προσευχηθῶ ἀκόμα λίγο, νὰ μού δώσῃ ἡ Παναγία φῶτισιν.

Ἐπράβησε, δτήτῃ, ἀλύγιστη, καὶ δταν ἐχάθηκε στὴν σκοτεινὴ ἐκκλησίαν, ἡ Ρωζάνη ἀντήριξε. Ἐτύλιξε τὸ πέπλο γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι της, καὶ πῆρε τρέχοντας σχεδὸν τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Μὰ ὅσο καὶ νάτρεχε, δὲν μπορούσε νὰ ἀποφύγῃ κάποιο συναίσθημα ἐνοήσεως, καὶ ποῖαν ἀόριστὴν τύχη καὶ ἕναν μυστικὸν φόβο ποὺ εἶχαν φωνάξῃ στὴν καρδιά της. Δὲν μπορούσε νὰ ξεδιάλυνῃ τί ἀκριβῶς εἶνε κανεῖ, τί εἶχε ἀποκαλύψει αὐτὴ... Ὡστε καὶ ἦταν σὲ θέσι νὰ ζυγίσῃ τὰ συναισθηματὰ της, ἂν εἶχε μιλῆσει ἀπὸ πρὶν... Μὰ ἐνὰ μοναχὸν ἐνοῦσε πολὺ πρὶν θὰ ἐδίενεν ἕνα χρόνον τῆς ζωῆς της, γιὰ νὰ μὴν εἶχε συναντηθῇ μετ' ἡ γρηῃ ντέ Καταβὰ, καὶ νὰ μὴν εἶχε μιλῆσει...

ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

Εἶχε πιά νυχτώσει ὁλότελα δταν διήλθε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ἡ Ἰσαβέλλα ντέ Καταβὰ. Γονατιστὴν μπροστὰ στὸ εἰκόνημα τῆς Παναγίας εἶχε προσευχηθῇ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σχέδιόν της... Τώρα ὅμως, παρὰ νὰ πᾶρῃ τὸν δρόμο τοῦ σπιτιοῦ της, ἐπράβησε κατὰ τὸ ὕψωμα. Εἶχε τυλίξῃ τὸν προσώπὸ τῆς καὶ μετ' ἡ μαύρη τῆς σάρκα.

Ὅποιοι θὰ τὴν ἐβλεπε, ψηλὴ, μαύρη σιλουέττα, δὲ θὰ μπορούσε νὰ ξεδιάλυνῃ ἂν ἦταν καμιά ἀγία ἀναφορεμένη ποὺ ἐτρέχε νὰ σώσῃ κάποια ψυχὴ, ἡ καμὴ μὴ στρίγγλα ποὺ ἐπῆγαινε τρεχάτῃ νὰ κάμῃ τὸ κακό.

Καθὼς τόσο ἐκτύπησε πίσω τῆς ἡ γεροντισσα, λές καὶ φοβόταν μὴν τὴν ἀκολουθοῦσε κανεῖς. Ἀλλὰ οἱ δρόμοι στὸ Μυστρά ἦταν ἐρημοί, ὅπως πάντα δταν σκοτεινίαν. Τὸ πολὺ—πολὺ καμιά παρέα γλεντιέδων ἡ κανεῖς ἀτραπιαστὴ ποὺ ἐπῆγαινε στὴ θέσι τοῦ ἔτσι, κανεῖς μὰ δὲν τὴν εἶδε δταν ἀφῆσε τὸ κοινημένο μέρος τῆς πολιτείας καὶ πῆρε ἕνα μονοπάτι πρὸς τὸ ἄλτο. Ἐτρεψε ὡρὰ μετ' ὅσο καταπληκτικὴ ταχύτητα γιὰ τὴν ἡλικία της. Σταμάτησε μοναχὰ δταν στὴ ρίζα τοῦ βουνοῦ ἀντίκρισε κάποιο φωτᾶκι. Ἦταν μιὰ σπηλιὰ μέσα στὸν βράχο.

ΠΟΙΑ ΝΑ ΗΤΑΝ...

Ὁ Βεζύρης Ἰμπν—Μαλὲκ γυρίζει στὸ χαρμί του μετ' ὅσο σκυθρωπὸ. Ἦν πρὶν νὰ ἀπὸ τῆς συζύγου του καθεταί δίπλα του, ἐπάνω στὰ μαλακὰ μαξιλάρια καὶ τὸν ἐρωτᾷ:
—Γιατί ὁ κύριός μου εἶνε ἔτσι μελαγχολικός;

Ὁ Βεζύρης δὲν ἀπαντᾷ. Τὸ πρόσωπό του σκοτεινιάζει ἀκόμη περισσότερο, σὰν συνειρφισμένος οὐρανός.

—Δὲν ἀγαπᾷς λοιπὸν πιά τὴν γυναικούλα σου, σ' ἵ ν τ ι; ἐπιμένει ἡ νέα χαϊδεύοντας τὸν ἐλαφρὰ τὰ πικρὰ ἄσπρα γένεια. Γιατί δὲν θέλεις νὰ μού πῆς τὴν αἰτία τῆς τῶσής σου θλίψεως;

Ὁ Βεζύρης δέχεται ἀτάραχος τὰ χάδια τῆς νεαρῆς γυναικῆς. Ἐκείνη τοῦ ἐπανάλαμψε:

—Πές μου, λοιπὸν, τὴν αἰτία τῆς θλίψεώς σου;

—Ὁ καλὴς μου εἶπε ὅτι ὅλες οἱ γυναῖκες μου μετ' ὅσο προδίδουν, μωγγρίζουν ὁ βεζύρης. Ὅτι ἔχουν ἐραστὰς!

—Ὡ, τί φρικτό!

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ -ΚΟΘΟΡΝΟΙ

—Δικαστηριακό ρεπορτάζ υπό Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ—

«Ας διψεται εκείνος που έσκαρφόθηκε αυτή τη νέα πληγή Φαραώ, αυτά τα παπούτσια—πολυκατοικίες, τα παπούτσια με τα πολλαπλά πατώματα, τα παπούτσια—κοθόρνο, που μετέβαλαν όλες τις ατίθειες σε 'Ηλέκτρες', 'Αντιγόνες και 'Μήδειες της αρχαίας τραγωδίας. Τι σου έφταιγαν, ω άξιότιμος κυρία Μόδα, οι δασιομάρτυρες αυτοί, που κατ' ευφημισμόν καλούνται σύζυγοι για να προσθέσης στα τόσα άλλα δεινά των και τη νέα τούτη συμφορά; Και για να μη πηγαίνω με μακριά, τί σου έφταιγαν, ω έξοχωτάτη, ο Γιακουμής ο Σφαέλλος και ο Περικλής ο Μαρινάκος, που εδικάσθηκαν προχθές συν γυναιξί και τέκνοις στο μονομελές αυτόφωρο;

Αυτοί ήσαν φίλοι, αυτοί ήσαν συνάδελφοι: Σύμφωνα αμοιβαίας φιλίας και μη επιθέσεως τους έδωσαν από πολλών ετών. Και όμως, να, που η εξοχότης σου, ως διπλωμάτης αδέλφισ, έπειρες μεταξύ τους τα φοβερά σου ζιζάνια και τους έφερες σε έμπόλεμον κατάσταση.

Ομορφα και καλά έκαθονταν στο καφεενάκι τους—έκελ στο συνοικισμό 'Αναλήψεως—και συζητούσαν τα συμβαίνοντα εις Εύρωπας. Φυσικά διαφώνουν ως καλοί νεοέλληνες, η διάστασις όμως ποτέ δεν άγγιζε τα όρια του καυγά. Να, όμως, που, σε κάποιο σημείο της φοβεράς συζητήσεως, έρριξε την ύπουλη νάρκη της η Α.Ε. η Μόδα!...

ΟΙ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΕΣ

—Συζητούσαμε, κύριε πρό-

έδρε— απολογείται ο Περι- κλής— για τη στούκα.

—Για ποιά πράγμα συζη- τούσατε;

—Για τη στούκα, κύριε πρόεδρε. 'Ο αεροπόρος δηλα- δη που πέφτει ψηλοκρεμαστός άπάνω στα θωρακισμένα και γίνεται χάσι κόσμου...

—Λοιπόν;

—Τό λοιπόν, έγω είπα μιιά κουβέντα. Λέω «ή στούκα θέλει κότσια», δηλαδή ο αεροπόρος που θα πάη να κάνει τέτοις κορδελάκι στον όχτρο πρέπει να πιάνη πουλιά στον αέρα, έφ' όσον θουτάρς έσύ αλλά κι' ο άλλος δεν τρώει βρούδες. Σου κοπανά μιιά με τό μυδράλ- λιο και σε κλαίει η μανά σου, που λέει ένας λόγος.

—Αυτά δεν ενδιαφέρουν! Παρακάτω!...

—Με τό μπαρδόν, κύριε πρόεδρε, τα παρακάτω έχουνε να πούνε με τα παραπάνω και η αίτία του καυγά...

—Τσακωθήκατε για τους α- εροπόρους;

—'Οχι! για τις πολυκατο- κίες!

«'Ο πρόεδρος έβγαλε τό μαν- τήλι του κι' σκούπισε τό κά- θιστρο πρόσωπό του. Σημείον, ότι είχε περιέλθει σε απόγνω- σι μ' αυτή την περιπλεγμέ- νη ιστορία του συνοικισμού 'Αναλήψεως. Και πώς να μην τά χάνη μ' αυτούς τους δυό έ- πιτελικούς του απόκεντρον κα- φενείον που άρχισαν να καυ- γαδίζουν για τη «στούκα» και κατέληξαν να πιστούν στα χέρια για τα παπούτσια—κό- θορνοι;

«'Ο Περικλής ύπεσθίριζε δι- γιά να επιτύχη μιιά αεροπορι- κή κατακόρυφος πτήσις— όρα

και «στούκα» — πρέπει ο πι- λότος να εινε «αήτος μονάχος». 'Ο Γιακουμής, αντιθέτως, έπέ- μενε ότι όλα εξαρτώνται από την άντοχην και τον όπλισμόν του αεροπλάνου.

—Και οι αεροπόροι; —Βράστους αυτούς! Αυτοί κάθονται στην πολυθρόνα τους οι έρίφθρες, πατούν κάτι κουμ- πιά, να, όπως στην Πάουερ πατάρς τό κουμπί για να κάνει στάσι, και κοροϊδεύουν την ύ- φηλιο!

«'Ο Περικλής εκάγχασε είνω- νικάς.

—Μωρέ, δεν τώξερε ο Χί- τλερ να σε πάρη για να άρμη- νέψης τον φόν Μπάρουχ;.

—'Οχι, νάπαιρνε καλύτερα έσένα... που έλεγες προχτες πώς τη μεραρχία την άνακαλύ- ψανε οι Γερμανοί.

—Μημ! μιλάει κι' ο φω- στήρας... Ξέχασες που έβαζες στοίχημα πώς τους άλεξιπτω- τιστές τους έβρηκε ο Μαρκόνης.

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΛΕΞΙΣ

Καθώς βλέπετε, η φιλονεικία εξέλισσετο όμαλώς — δηλαδή έλληνοπρεπώς. Και ως συν- νήθως, όλα θα έτελειώναν κα- λά μ' ένα «έχε με παρατημέ- νο» που συνήθιζε να λήη στις κρίσιμες ώρες ο Περικλής, αν ο Γιακουμής, που είχε φαίνεται ίδη πρό όλίγων ήμερών την κομωδία του Ψαθά, δεν άπεκά- λει εαφνικά τον φίλο του «στρα- δόζυλο».

Η φράσις έθωρρήθη δεινή β- βρη κι' ο Περικλής δεν την ά- φησε άναπάντητον.

—Θα πη τώρα έμένα ο Γι- ακουμής στραβοδύλο! 'Ο Για- κουμής, που και τό σπίτι του τό ίδιο τον τρέμει και τον φυ- λάγεται όπως ο διάβολος τό λιβάδι.

—Πώς;

—'Αμ, γειτόνιοι δά είμαστε, και τις μαθαίνουμε τις τζανα- πετίεις σου. 'Εκείνη η κακο- μοίρα η γυναίκα σου τρέμει και τον Ισκιό σου ακόμα.

—Περικλή! πρόσεξε τα λό- για σου! Δεν μπορείς να με θίγης έμένα.

—Μπαρδόν, κύριε μιλόρδε.

—'Οχι, σου είπα και στο ξαναλέω: Μασηγμένες κουβέντες έγώ δεν τις σηκώνω!

—Τί μασηγμένες κι' άμάση- τες μωρέ; Ξέχασες δηλαδή τα παπούτσια;

—Ποιά παπούτσια;

—Τώρα μάλιστα! Μας κά- νει και την παλαδή.

—Ποιά παπούτσια, μωρέ;

—'Αμ, ποιά άλλα; Αυτά ντε που ήθελε να ψωνίση η γυ- ναίκα σου.

Ο ΤΖΑΝΑΜΠΕΤΗΣ Ο ΑΝ- ΔΡΑΣ ΤΗΣ

—'Η γυναίκα μου;

—Βουί, κύριε 'Ιάκωβε, η γυναίκα σου. Και σ' έτρεμε η κακομοίρα! Και που να σου ζητήση λεφτά. Και πήγε με τη γυναίκα μου στα μαγαζιά. Και της λέει η δική μου: «Δεν παίρ- νεις κι' έσύ, Παμφίλη μου, πα- τούτσια που γενήκανε πιά φέ- τες—φέτες τα προπερινά σου κι' είνε υτροπής πιά στον κό- σμο και στη γειτονιά;» Κι' ά- παντά η γυναίκα σου: «Πώς να πάρω, που εκείνος ο τζα- ναμπέτης ο άνδρας μου μ' ά- φησε όλες—όλες τρακόσες δραχμές και δε με φτάνουν τα

λεφτά». Κι' η δική μου η γυ- ναίκα, κύριε 'Ιακώβε, τη λυπή- θεκε η ψυχή της που λέει ο λό- γος: Και θυάζει και τις δίνει διακόσιες πενήντα δραχμές κι' έτσι πήρε κι' αυτή η δόλια πα- πούτσια. Δανεικά της τάδωσε, κύριε Γιακουμή, κι' έχουν πε- ράσει δέκα μέρες και δεν τα είδαμε ακόμα τα δανεικά κι' άγύριστα, κύριε 'Ιάκωβε!...

«Αεροπορική κατακόρυφο πτήσι έάν έκανε ο φουκαράς ο Γιακουμής, δεν θα ήταν περισ- σότερο ζαλισμένος άπ' όσο την ώρα που άκουε τα φοβερά ά- ποκαλυπτήρια του Περικλή. 'Ο- λα αυτά που ήσαν άγνωστα. Θυμότανε δέβαινα ότι είχε δώ- σει πριν άπό μέρες στη γυναί- κα του 300 δραχμές για να πάρη παπούτσια, άλλα θυμό- τανε επίσης ότι τόσο μόνο του είχε ζητήσει αυτή η ίδια. Τι είχε συμβή;

«Έξαλλος, άλλόφρων, έτρεξε στο σπίτι του εις άναζήτησιν τής λύσεως του μυστηρίου.

—Πού είνε τα παπούτσια που πήρες, μωρή; 'Ηταν η πρώτη πολεμική κραυγή που έ- ξέβαλε μούλις εισώρησε στο σπίτι του.

«'Η Παμφίλη κατελήφθη εξ ά- προόπτου. Και άρχισε να τρέ- μη. Και κατ'άλλαβε ότι κάτι λάκκον είχε η φάβα. 'Αλλά κα- τάλαβε συγχρόνως ότι αν δεν υπήκουε αθώρρει, τα πράγμα- τα θα έξετραχύνοντο περισσό- τερο. Και χωρίς άργοπορίες, άνοιξε τό κομδ και παρουσίασε τα κοσμοϊστορικά παπούτσια. Και τί να δη ο ταλαίπωρος ο Γιακουμής;

«Ένα ζεύγος παπουτσιών, που δεν ήταν παπούτσια. Με τακούνια επτάωροφα και παρ- δαλού χρώματος, με μιιά πα- τούσα ύψους δέκα πόντων, με κάτι χασμάτα και τρύπες, άπ' τις όποιες θά έβγαιναν τα δά- χτυλα σαν στόμια μυδραλλιοδύ- λων, με κάτι λουράκια περίερ- γα, που αντικαθιστούσαν τη φτέρνα, με κάτι μιστριώδη τέλος κορδελλάκια ασπρόμαυ- ρα, που έμοιαζαν κι' έγώ δεν ξέρω με τί.

ΒΡΟΝΤΟΧΤΥΠΗΜΑΤΑ

«Έ, τί τον θες εκείνη την β- βρη τον Γιακουμή! Τέτοιο ρεζι- λίκι, δεν ήταν δυνατόν να τό άφήση να περάση έτσι. 'Εσή- κωσε τό χέρι του και άρχισε να βροντοχτυπά την μονόερναν σύ- ζυγό του.

—Μωρή, τέτοια παπούτσια σουπα να πάρης έγώ; Μωρή, πεντακόσες πενήντα δραχμές έδωσες γι' αυτά τα μπιχιλιπί- δια; Μωρή, κρυφά από μένα πιάς και κάνεις τις δουλιές σου, μωρή; Δανεικά πήγες και σηκώσες;

«Κλαίουσα και όδυρομένη, θηνούσα και σπαράσσουσα, η Παμφίλη άπελογήθη. Δεν τό ή- θελε που πήρε αυτά τα παπού- τσια. Παρεσύρθη από την Μα- ριγώ, τη γυναίκα του Περικλή. 'Εκείνη την παρότρυνε, εκείνη την έπίεσε, εκείνη την έξώθη- σε, εκείνη την έπεισε και στο τέλος της έδάνεισε και τα λε- φτά.

«Κατάλαβε τί είχε συμβή; 'Η Μαριγώ άναιρέυετο ένα ζευ- γάρι παπούτσια κοθόρνο. 'Η- ταν τό πάθος της. 'Απ' τον

(Τό τέλος στη σελίδα 38)

ΤΑ ΔΕΙΝΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΔΕΙΝΑ...

ΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

και οι δραματικές έκκενώσεις τών πόλεων ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩ- ΠΟΦΥΓΗΣ — Η ΠΡΩΤΗ ΙΣΤΟΡΙ- ΚΗ ΕΚΚΕΝΩΣΙΣ — ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΦΙΔΙ ΚΑΙ... ΤΟ ΓΛΥΚΙΣΜΑ ΤΟΥ ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ Η ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΠΕΡΙΘΑΛΨΙΣ ΤΩΝ.

«ΟΥΔΕΝ ΚΑΙΝΟΝ ΥΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ»

Δεν υπάρχει τίποτε τό νέον υπό τον ήλιον... Τό μέτρον της έκκενώσεως των πόλεων, που θα τό νομίζουν πολλοί ως συνέπεια του μοντέρνου πολέμου, ήταν γνωστό και στην αρχαιότητα.

Βέβαια, στην αρχαία Έλλάδα, κανέ να αεροπλάνο δεν έπήγαινε ν' άπλώση τόν τρομό επάνω από ήσυχες πόλεις, κανένα κανόνι μεγάλης όλης δεν έτάραζε με τις βροντές του τον ύπνο των παιδιών...

«Ασφαλώς ο άρχαίος έλληνικός πολι- τισμός άγνούσε τό άριστούργημα αυτό της τεχνικής, που είνε τό βομβαρδιστικό αεροπλάνο και, φυσικά, οι ειρηνικοί κά- τοικοι της έλληνικής χερσονήσου δεν διέ- τρεχαν τον κίνδυνο να πέσουν επάνω τους θανατηφόρα πουλιά...

«Μαλαταύτα, ένοιωθαν την ανάγκη να θέσουν έν ασφαλεία τις γυναίκες τους, τους γέροντες των και τα παιδιά τους, μό- λης έβλέπαν ότι πλησιάζει ο έχθρος στην πόλι τους. Και προέβαιναν στην έκκένωσι.

Με τό μέτρον αυτό έασφάλιζαν από την δουλεία ή από τον θάνατο τους ανθρώπους των, σε περίπτωση που θα καταλαμβάνετο η πόλις από τον έχθρό, ενώ συγχρόνως διευκόλυναν τον άνεφοδισμό της πόλεως κατά την διάρκεια των έχθροπραξιών.

«'Ο 'Ηρόδοτος διηγείται τό πώς, την επομένη της μάχης των Θερμοπυλών, οι γυναίκες, τα παιδιά και οι γέροντες έ- γκατέλειψαν τας 'Αθήνας... σαν να ήσαν σημερινοί Παρισίνοί.

Η ΠΡΩΤΗ ΕΚΚΕΝΩΣΙΣ ΠΟΛΕΩΣ

Και να, πώς ο «Πατέρας της 'Ιστορί- ας» περιγράφει την πρώτη ασφαλώς, έκκέ- νωσι, που άναφέρεται στην 'Ιστορία.

«'Ηταν τό 480 π. Χ. 'Ο 'Θεμιστοκλής

έκυβερνούσε τας 'Αθήνας. Μετά την μά- χη των Θερμοπυλών, τα στρατεύματα του Ξέρσου, Βασιλέως των Περσών, έπλησίαζαν στην πόλι. 'Ο Θεμιστοκλής καταγινόνταν στις προετοιμασίες της ναυμαχίας της Σαλαμίνος, κατά την όποία κατέστρεψε τον στόλο του Βασιλέως των Περσών.

«Αδέσμιος όμως για την έκβασι του ά- γώνος, έδωσε διαταγή στους 'Αθηναίους ν' άδηγήσουν έξω της πόλεως τις γυναί- κες τους, τα παιδιά τους, τους γέρον- τας γονείς τους και τους δούλους.

«Όσον άφορά τις γυναίκες, τους γέρον- τας και τα παιδιά, η απόφασίς του στη- ριζόταν στην έπιθυμία να εξασφαλίση την ασφάλειά τους. 'Ως προς τους δούλους, δεν ήθελε να τους άφήση μέσα στην πόλι για να μην ένωθούν με τον έχθρό και τον βοηθήσουν εναντίον των κυρίων τους. 'Αλλά να, πώς εκφράζεται ο 'Ηρόδοτος:

«Τη αίτήσει των 'Αθηναίων, ο έλληνη- κός στόλος, που ήταν ήγκυροβολημένος στο 'Αρτεμίσιον, ήρθε και άραξε μπροστά

μέρα. Τα παιδιά είχαν δικαίωμα να κό- βουν στα περιδόλια όσα ήθελαν σόκα, στα φύλια και έληρες. 'Επίσης η πόλις προ- σέφερε τους δασκάλους της για να μη διακοπή η εκπαίδευσις των παιδιών.

ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

«Έτσι βλέπουμε ότι οι 'Αθηναίοι του Θεμιστοκλέους και οι σύμμαχοί τους έκα- μαν ό,τι γίνεται και σήμερα. Μιά μόνη διαφορά υπάρχει: Σήμερα η εκκένωσις γί- νεται με διασύν, χωρίς να ύπάρχη η ά- νάγκη του χρησμού μιιάς έξορας, ούτε των ιδιοτροπιών ενός φιδιού. 'Αλλά τα γεγο- νότα δεν άλλαξαν σε τίποτε. 'Η τραγική εικόνα της όμοδικής εξέδου των γυναικο- παιδών παρσμένει πάντοτε η ίδια...

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

★ 'Η θέλησις άξίζει περισσότερο από τό χρυσάφι.

★ 'Ο άνθρωπος έπιθυμεί όσα δεν έχει και δεν ξέρει να μεταχειρισθ όσα έχει.

★ Τα χρέη της καρδιάς πληρώνονται μόνον όταν έχουν έγγύψι την τιμή.

★ 'Αποφύγετε τους έπαίνους εκείνος που τους άξίζει.

★ Οι φτωχοί γνωρίζουν τους φίλους τους καλύτερα από τους πλουσίους.

★ 'Η έμπιστοσύνη έρχεται άργά και φεύγει με μιιάς.

★ 'Αξιόηπιτος είνε όχι εκείνος που έλπίζει τα άδύνατα, αλλά εκείνος που δεν έλπίζει τίποτε.

★ 'Η συκοφαντία είνε η δύναμις των δειλών.

Α.Ο.Δ.Ο.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΙΑΝΟ

Ενας 'Ιταλός όφθαλμολόγος ισχυρίζε- ται ότι ένας καλός πιανίστας πρέ- πει να έχη πρώτης τάξεως όρασι, γιατί κατά την διάρκεια της έργασίας του τα μάτια εργάζονται πολύ περισσότε- ρο από τα χέρια. Και να πώς τό άπο- δεικνύει:

Για να παιχτή τό περίφημο «Μότο Περ- φένιτο» του Βάγνερ, τα μάτια του πιανί- στα πρέπει να διαβάσουν ακριβώς τέσσα- ρες χιλιάδες πεντακόσια ένα μουσικά ση- μεία, σε διάστημα μικρότερο των τεσσά- ρων λεπτών, δηλαδή δεκαεννέα σημεία τό δευτερόλεπτο.

Για να παιχτή τό δεύτερο μέρος ενός κομματιού του Σοπέν τα μάτια του πιανί- στα περνούν τρεις χιλιάδες έννιςκόσια πενήντα σημεία σε δύομισι λεπτά, δηλαδή τριανταέξι στο δευτερόλεπτο. Κατά συνέ- πειαν, συμπεραίνει ο 'Ιταλός... ότι, ναι, ναι, καλός πιανίστας είνε μόνον εκείνος που έχει γερά μάτια.

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Αρχισε πάλι να γίνεται της μόδας τό τούλι στο γαρνίρισμα των γυναικεί- ων φορεμάτων. 'Αλλοτε όμως τό λε- πτό αυτό ύφασμα τό χρησιμοποιούσαν για την κατασκευή όλόκληρης τουαλέτ- τας. Τα τούλινα φορέματα, κολλαστά κατά τό πλείστον, όπως βλέπουμε σε πα- λίες εικόνες, έδιναν κάποια μεγαλοπρέ- πεια στις όμορφες κυρίες αυτής της επο- χής. 'Αλλά η μόδα αυτή καταργήθηκε πο- λύ γρήγορα, γιατί είχε προκαλέσει άπει- ρα δυστυχήματα.

Τα τούλινα φορέματα έπιάναν εύκολα φωτιά από τα κερά και τα τζάκια που αντικαθιστούσαν τα άγνωστα ακόμη τότε ηλεκτρικά και τα καλοριφέρ. Τα δυστυ- χήματα που είχαν προξενηθ όπ' αυτήν την αίτία ήταν άπειρα. Τό μεγαλύτερο άπ' όλα συνέβηκε στα 1863, στο Σαντιά- γο της Χιλής, όπου μέσα στη Μητρόπολι, κατά τη διάρκεια μιιάς τελετής, έκάηκαν δυό χιλιάδες γυναίκες. 'Όλες με τούλινα φορέματα.

19

ΕΣΘΗΡ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΚΟΡΗ ΤΩ ΙΣΡΑΗΛ

Δραματικό ρομάντσο βγαλμένο

από τις βιβλικές παραδόσεις

Υπό

ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

Ζυγού σας; Προσπαθήστε λιγέκι, ζήστε και συνέλθετε...

Της μιλούσε με καλωσύνη, γλυκά, τρυφερά. Τα μάτια του είχαν χάσει την προηγούμενη αγριότητα τους και η μορφή του δεν έδειχνε πια θυμό, όπως όταν την πρωταντίκρυσε. Τό λιοντάρι που βρυχόταν λίγο πριν, μαλακωμένο τώρα προσπαθούσε να της ξαναδώσει ζωή και τό θάρρος να ήρεμηση.

Ανοιξε τα μάτια εκείνη και τον προσέβλεψε με ευγνωμοσύνη. Και έπειτα αναίονταν, όπως πάντοτε την καρδιά της, η οποία δεν έκρυβε τίποτα το σκοτεινό και ύπιοτο, με ασθενική φωνή του απήντησε:

— Μεγαλειότατε! Δεν αποθαύμασα παρά με φόβο, την θεία μεγαλειότητα, την αποτυπωμένη στο μέτωπό σας! Κρίνετε πόση φρίκη έρριξε στην ταραγμένη ψυχή μου αυτό το μέτωπο, το ερεβισμένο έναντίον μου...

— Έπανά τον ιερό αυτόν θρόνο, τον όποιον περιβάλλει ο κεραυνός, έχοντας ότι είδατε έτοιμος να με μεταβάλει σε σκάνη. Αλλοίμονο! Ποιά θρασεΐα καρδιά θα μπορούσε να υπομένει, χωρίς να ριγίση, τις αστραπές που πετούσαν από τα μάτια σας;

— Ό, ήλιε! Ό λαμπάδα του άθανάτου φωτός! Ψιθύρισε ο Άσσουήρος, εκπληκτός για τον εαυτό του. Ταράσσονται έγω ό ίδιος και χωρίς παλμούς δεν μπορού να ιδώ τον πόνο και την κατάντηξή της!

Ο άνθρωπος εκείνος που δεν έπιστευε ότι η θεραπεία της ψυχής του είχε πραγματοποιήσει τόσο, ώστε να αισθάνεται μία τέτοια αδυναμία για την γυναίκα του, τόσο ενδιαφέρον γι' αυτήν, και τόσην τρυφερότητα, κάθε φορά που την συναντούσε, ξαναχάιδεψε τα κατάφυχα χέρια της.

— Ήσυχάστε, βασίλισσα, εξηκολούθησε, κατανικήστε τον τρόπο που σας λυώνει. Κυρίαρχη βασίλισσα της καρδιάς του Άσσουήρου, δοκιμάστε μονάχα την θερμότητα φίλα. Θα ήμουν πρόθυμος να σας χάριζω και τό ήμισυ του βασίλειού μου.

Βαθεία συγκινημένη εκεί έπιασε τό στήθη της, σαν γιγ να τό έμποδίσω να σπάσουν.

— Ό, είνε ποτέ δυνατόν, ψιθύρισε, ένας βασιλιάς, που τον τρέμει ή γη, και έμπρός στον όποιον λυγίζει τό πάν, να ρίχνω στή δούλη του μια τόσο ήρεμη ματιά και να μου προσφέρει στήν καρδιά του μία κυρίαρχη δύναμη;

— Πιστέψτε με, άγαπητή Έσθήρ — της απήντησε λημονώντας ότι ήταν βασίλισσα, για να μιλήσει ως άνθρωπος και να αποκαλύψει τον εαυτό του και τό αίσθημά του — πιστέψτε με ότι αυτό τό σκήπτρο, αυτή ή αυτοκρατορία, και αυτά τό βαθεία σέβη που έμπνέει ο τρόμος, στήν πομπώδη τους λάμψη, άνακατώνουν λίγη απογοήτευση και συχνά κουράζουν τον θλιβερό κάτοχό τους. Δεν βρίσκει παρά μόνο σε σας, δεν ξέρω ποιά χάρι, ή όποια πάντα με θέλγει και δεν με κουράζει ποτέ. Τί λέω; Καθισμένος κοντά σας έπάνω στο θρόνο, φοβόμαι λιγότερο την όργη των έχθρικών άστρων και πιστεύω ότι τό μάτια σας δανείζουν τό διάδημά μου μία λάμψη που τό κάνει σεβαστό και σ' αυτούς τους θεούς. Τολμήστε, λοιπόν, να μου απαντήσετε και μη μου κρύβετε ποιά σπουδαία άφορμή ώδήγησε

έδω τό δήματά σας. Μιλήστε! Της έπιθυμία σας ή εκπλήρωση είνε βεβαία, άν ή εκπλήρωσις αυτή εξαρτάται από χέρι θνητό.

Μιλούσε με καλωσύνη, με συγκίνηση, με ευγνωμοσύνη προς την νέα εκείνη, με την όποιαν προσπαθούσε να γιατρέψει την πληγή της ψυχής της. Είχε άφήσει να μιλή ή καρδιά και ή δικαιοσύνη του, και αυτό έμεγάλωσε την ευγνωμοσύνη της νεαρής βασίλισσας, αλλά και τις έλπίδες και τό θάρρος της.

— Ό, αγαθότης, ή όποια με σκλατώνει όσον και με τιμώ! απήντησε. Για μία δισαπτική ύπόθεσι πρέπει να σας ίκετεύω και ή δυστυχία ή ή εύτυχία μου εξαρτάται, Μεγαλειότατε, από την θέλησή σας. Μιά λέξις από τό στόμα σας, βάζοντας τέλος στίς θλίψεις μου, μπορεί να κάμη την Έσθήρ την πιο εύτυχισμένη βασίλισσα...

— Ά, πόσο περίεργο με κάνετε...

— Μεγαλειότατε, άν βρήκα χάρι μπρός στά μάτια σας, και είσατε ευνοϊκός στίς ευχές μου, ευδοκίσητε, πρό παντός να μωρήση ή Έσθήρ να δεχθή στό τραπέζι της τον κυρίαρχο μονάρχη. Είνε να γίνη δεκτός σ' αυτή την εξαιρετική τιμή και ή Άμάν. Θα ταλμούσα, έμπρός σ' αυτόν ν' αποκαλύψω τό μεγάλο μου μυστικό και για να έξηγηθώ, θα είχα άνάγκη της παρουσίας του.

— Σε ποιόν ανησυχία με ρίχνετε, ό Έσθήρ! της απήντησε ο Άσσουήρος. Έν πάση περιπτώσει, άς γίνη όπως εύχθεσθε. Αναζητήσατε έσείς τον Άμάν και δώσατέ του να ένοση ότι, άφού είνε προσκεκλημένος της βασίλισσας, είνε ύποχρεωμένος να παρευρεθώ.

Δείχνοντας ό Άσσουήρος ότι ή συνέντευξις είχε τελειώσει, την ώδήγησε έως την πόρτα. Και φιλώντας τό μέτωπό της, της έδειξε με τό χαμόγελό του την καλωσύνη του και της έδωσε έτσι την έλπίδα που έπεριέμενε ένας ολόκληρος άπελπισμένος λαός.

Η βασίλισσα ξαναγύρισε στό διαμέρισμα της, όπου την έπεριέμενε μία σκιά, ή όποια ίσχυρίσθηκε ότι ήθελε να της μιλήσει χωρίς να είνε μπροστά άλλος κανείς και οι γυναίκες της άκολουθίες της — ή Έλίζα — με τις δυο φίλες της — κλεισθήκανε στό διαμέρισμα που ώρίσθηκε γι' αυτές, για να έκδηλώσουν την χαρά και τις έλπίδες τους που γεννήθηκαν από όσα είδαν και όσα άκουσαν μέσα στό γραφείο του βασιλιά.

— Πώς σας φαίνεται, άδελφές μου — είπε ή Έλίζα — ή κατάσταση στήν όποια βρισκόμαστε; Η Έσθήρ; Ό Άμάν; Ποιός θα ύπεριβύχσει; Είδατε ποιός φλογερός θυμός άναβε τήν σοβαρή μορφή του βασιλιά; Από τις αστραπές του είχαν θαμωθή τό μάτια του και ή φωνή του μωφάνηκε σαν ένας τρομερός κεραυνός. Αλλώς πώς έσβυσε αυτός ό τρομερός θυμός σε μία μονάχα στιγμή;

— Τό βρυχώμενο λιοντάρι έγαλύνεψε σε μία στιγμή, γιατί ό Θεός έχυσε στήν καρδιά του τό πνεύμα αυτό της γλυκύτητας.

Παρά όλα αυτά, ή Έλίζα δεν είχε άπαλ λαγή έντελώς από τόσους φόβους της. Ένας είδωλολάτρης, ό Άσσουήρος, θα δέχονταν να άνεχθή εκείνους που άρνούτο τό είδωλά του και να δυσανεστήση τον Άμάν, άνακαλώντας τον νόμο του;

— Ά, πόσο φοβόμαι, άδελφές μου, τό θλιβερά σύννεφο που σκιάζουν τό μάτια του βασιλιά! έψιθύρισε. Τόσο έχει τυφλωθή από την πίστι προς τους θεούς του! — Ολόκληρο τό παλάτι είνε γεμάτο από αγάλματα τους...

— Άς μιλούμε σιγώτερα, άδελφές μου, είπε ή άλλη. Άν κάποιος άπιστός άκούε τό λόγια μας και έπείγανει να μάς προσδώσει...

— Πώς; απήντησε ή Έλίζα. Κόρη του Άβραάμ, ένας θανάσιμος φόβος φαίνεται από τώρα να σας κάνει να λαχναίζετε.

— Ίσως ό Άσσουήρος, φλογισμένος από θυμό, να διατάξει να μάς σφάξουν, άν δεν κλωνίω τό γόνατα έμπρός σ' ένα άφωνο είδωλο, και να συντρίψω τή δασίλισσά μας, άν μάθη μαζί με την καταγωγή της ότι την δαρνεί ακόμη και...

Δεν έπρόλαβε να τελειώσει τή φράση που θα άπεκάλυπτε τό τρομερό μυστικό

στούς κατασκόπους που είχαν τευτωμένον τ' αυτά τους σε όλους τους τοίχους γι' αυτό ή Έλίζα έτρεξε να της κλείσει με τή χούφτα τό στόμα της.

— Δυστυχισμένη! ψιθύρισε. Πώς έτόλμησες ν' άφήσης ν' άνέβη στή μνήμη σου κάτι που φέρνει τον θάνατο, την καταστροφή, την απόγνωση;

Οι τρεις γυναίκες έστάθηκαν και έκυτ τάζονταν άφωνες, ενώ τό κορμί τους ριγούσαν φρικιόνες. Έπειδή ένόμισαν πως την ίδια στιγμή άκουσαν στό διπλανό δωμάτιο κάποιον ύποπτο θόρυβο.

Ένας κατάσκοπος, πραγματικά, άπομακρυνθήκε με προσοχή και σε λίγο ξαναφάνηκε πηγαίνοντας προς τό διαμερίσμα του Άμάν...

ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΕΦΙΑΛΤΕΣ...

Τον ίδιον καιρό ό Άμάν ήσυχόετο να προετοιμάσει τις λεπτομέρειες της σφαγής των Ιουδαίων και να τιμωρήση τον Μαρδοχαίο, που έτόλμησε να άσεδήση προς την τρομερή του προσωπικότητα, αυτός ό καταδικασμένος, όπως όλοι, σε θάνατο.

Ο Σκύθης εκείνος, τύπος άποτρόπαιος και χαμερτής, ήταν από τους αγριότερους ηγεμονιάκους από όσους παρουσιάσθηκαν ποτέ στά άνάκτορα των Περσών — ή ένόρκισις της ανθρώπινης κακίας και τό μέτρο που έλαβε και τό σχέδια που έκαμε ήσαν τέτοια, ώστε ή φρίκη τους να μεταδοθή και στους άπογόνους των προγεγραμμένων Ιουδαίων, οι όποιοι και έως τον Μεσαίωνα ακόμη κατασκευάζαν όμοιώματά του και τό έκαιγαν.

Σε μερικές μάχιας Ισραηλιτικές και νόπτες — και σήμερα ακόμη — όταν ό ιερωγών στή Συναγωγή, διαβάζοντας τό βιβλίο της Έσθήρ, φάσση στό όνομά του, όλοι οι νέοι, έφωδισμένοι με βαρεία άντικείμενα χτυπούν τό δάπεδο και προξενούν δαιμονιάδη θόρυβον. Τό έναντίον του μίσος δεν έσβύσθηκε παρ' όλη την πάροδο τούτων αιώνων.

Οι γυναίκες που έπαρνε πείθαιναν όλες κατά τρόπον μυστηριώδη και άνεξηγητον, αλλ' ή τελευταία του, ή Ζερέλ, έκλείσθηκε μαζί του ένα άπόγευμα στήν κάμαρά του και τό μίλησε.

Τί του είπε, κανείς δεν έμαθε. Άλλά ύστερα από αυτήν τους τήν έξηγήσι, έβεβαίωσε τις φίλες της ότι δεν έπρόκειτο να πεθάνη όπως οι άλλες, και πραγματικά δεν έπέθανε. Ζούσε ήσυχη με τό παιδιά της και όλα τό παιδιά του Άμάν που είχε κάμει με τις άλλες γυναίκες του, τό δέκα λυκόπουλα, που από μικρά ακόμη, έδειχναν πως ήσαν παιδιά του πατέρα τους.

Από την ίδια μέρα που συνέλαβε τον Μαρδοχαίο, τον έβαλε στή δασανιστήρια, αλλά σύντομα άναγκάσθηκε να αλλάξει άπόφασι και να διατάξη να τον κρεμάσουν. Και αυτό, γιατί δεν είχε πλέον καιρό και ύπήρχε φόβος να του ξεφύγη τό θυμά του.

Η νευρίκωσις του Άσσουήρου, οι ανησυχίες και οι θυμοί του, τον εκύριεσαν πάλλι, σχεδόν άμέσως μόλις τον άφησε ή Έσθήρ και την νύχτα ό ύπασιμαγμένος Υδάσπης, έγυρνε από τις τραηγμένες κραυγές που άφηνε έξ ατίας ενός τρομακτικού όνειρου.

Έτρεξε ανήσυχος. Από τό άσυνάρτητα λόγια του έφάνηκε πως διατελούσε ακόμη υπό τό κράτος δασανιστικού έφιάλτου.

Παραπονόταν για κάποιο κίνδυνο που άπειλούσε τις ήμέρες του, μιλούσε για έναν έχθρο, άγριον άρπαγα και κατ' έπανάληψιν έπρόφερε τό όνομα της Έσθήρ.

Τον καθυσταλάσαν, αλλ' εκείνος δεν μωρούσε να συνέλθη και να άποκοιμηθή. Και για να περάση την ώρα του και να θυμήθι τους παληούς του ήρωίσμους, τό καρτερώνετο και την δόξα του, έήτησε να του φέρουν τό έπίσημο βιβλίο, όπου έξιστορούντο τό σοβαρότερα γεγονότα της δασαλείας του. Πέντε χέρια έγραφαν καθημερινώς όλα τα έπεισόδια της ζωής του, κάθε ύπηρεσίαν και κάθε άτύχημα, και έφυλάσσοντο εκεί όλα αυτά τό μνημεία μιας αιώνας άγάπης και έκδικήσεως. Με προσεκτικό αυτό ό Άσσουήρος άκουγε τις σύντομες περιλήψεις των όσων συνέδρασαν από τότε που άνέβηκε στον

θρόνο του Κίρρε, ενώ ύπηρετες είχαν τρέξει να φέρουν άμέσως εκεί τους καλύτερους, από τους πιο όνομαστούς μάντιες της Χαλδαίας, για να του έξηγήσουν τό όνειρο.

Όταν έφθασαν στά πρόσφατα γεγονότα και τό έδιόδασαν τον τρόπο με τον όποιον έσώθηκε από την τελευταία συνωμοσία των ευνούχων, ό Άσσουήρος έφάνηκε ότι δοκίμαζε την πιο ζωηρή κατάπληξι. Δεν του είχαν πη τίποτα για την ύπηρεσία που του προσέφερε ό άγνωστος Μαρδοχαίος, τούλάχιστον αυτός δεν τό θυμόταν. Είτε οι άνθρωποι του τό παρέλειψαν ή ό ίδιος παραγμένος από τις άπειλητικές διαδόσεις, δεν είχε προσέξει σε κείνη την σοβαρή λεπτομέρεια, ό βασιληάς δεν είχε φροντίσει να έκφράση τις ευχαριστίες του στόν άγνωστο, στόν όποιον

— Έτσι λοιπόν! Χωρίς αυτήν την πληροφρία του πιστού ύπικού μου, άνέκραξε ό Άσσουήρος, δυο προδότες θα δολοφονούσαν τον βασιλέα τους; Πηγαίνετε όλοι! Αφήστε με μόνον! Άς μείνη μόνος ό Άσάφ...

Οι σύμβουλοί του άπεσύρθηκαν και ό Υδάσπης, έτρεξε να βρή τον Άμάν, στόν όποιον άνεκοίνωσε τό όσα συνέδρασαν.

— Κύριε, του είπε, έγω τον όποιον με έτίμουσε χίλιες φορές με τις εύεργασίες σου θυμάμαι πάντα πως σου ώρκίσθηκα, να σου έκθέτω πάντοτε κάθε τί που έρχεται στό φώς, από τό μυστήρια που κρύβουν αυτά τό άπέραντα άνάκτορα τό τόσο πολυθρόνα, όσο φαίνονται ήσυχά.

Τού διηγήθηκε τό έφιαλτικό όνειρο του βασιλιά, την άπροσδόκητη διαταγή που έδωσε να του διαδοθούν τό Πρακτικά και τό ένδιαφέρον που έδειξε για τον άνθρωπο, ό όποιος τον έσωσε, γνωστοποιώντας την συνωμοσία των δυο κακούργων ύπηρετών.

Και αυτός που ήξερε την σύλληψι του Μαρδοχαίου, έτρεξε να του συστήση να διασθή να τον κρεμάση, πριν έκδηλωθή τό ένδιαφέρον του αυτοκράτορος.

— Και θα διασθώ! βρυχήθηκε ό Άμάν. Ο έλαίνος αυτός Ιουδαίος θα κρεμάσθι τό γρηγορότερο.

Πήγε μόνος του και διέταξε να έτοιμασθή ή άγχώνη και να κρεμασθή ό Μαρδοχαίος, πριν από τό ξημερώματα, στήν αλλη του φορούριου. Από τό παραθύρι της ή Έσθήρ θα μπορούσε να τον ιδή και τό κρέμασμα του θα ήταν μία άνταρξιαστική προειδοποίηση για την τύχη που την περίμενε και αυτήν την ίδιαν, άν δεν δέχταν να τον δοθήσση στους σκοπούς του.

Ό Άσάφ έν τώ μεταξύ προσπαθούσε να στρέψη την συζήτησι σε άλλο θέμα, αλλ' ό Άσσουήρος έπέμενε να ξαναγυρίζη στό ζήτημα της συνωμοσίας και της σωτηρίας του.

— Ό Άσάφ έν τώ μεταξύ προσπαθούσε να στρέψη την συζήτησι σε άλλο θέμα, αλλ' ό Άσσουήρος έπέμενε να ξαναγυρίζη στό ζήτημα της συνωμοσίας και της σωτηρίας του.

— Πρέπει να τό όμολογήσω, έλεγε. Θύμωσα τότε έναντίον του άπίστου ζευγαριού των άθλων ύπηρετών και ώχρίασα δυο φορές τώρα που μου διάβαζαν την περικοπή, έπειδή λησμονήσα τό καθήκον μου. Άλλ' αυτός ό πρόθυμος ύπικός, ό όποιος μου έδειξε τό χέρια τό ύψωμένα έναντίον μου, από τον όποιον μαζι με μένα έσώθηκε και ή Περσία ποιά τιμή και ποιά άμοιδή έπήρε για την πίστι του;

— Δεν διατάξατε τίποτα, Μεγαλειότατε...

Σαν για να δικαιολογήη για εκείνη του την παραλήψι, ό Άσσουήρος απήντησε: — Όταν είνε άπασχολημένος κανείς από ταραχώδεις φροντίδες, περιπλέκεται άδίστακτα σε νέες ύποθέσεις: Τό μέλλον τον ανησυχεί, τό παρόν τον άπασχολεί, αλλά ταχύτερα από άστραπή του διαφεύγει τό παρελθόν. Αυτός ό άνθρωπος που έδειξε τόσον ζήλο για μένα, να ζή τάχα ακόμα;

— Βλέπει πάντα τό άστέρι που σας φωτίζει.

— Και γιατί τάχα δεν έζήτησε την άμοιδή του; Ποιά μακρινή χώρα τον κρύβει από την ευεργεσία μου;

— Καθισμένος, συνήθως, στίς άνακτορικές πόρτες, σέρνει εκεί, Μεγαλειότατε, την άτυχη ζωή του, χωρίς να παραπονήται έναντίον σας ή έναντίον του πετρώμενου.

— Πώς λέγεται;

— Μαρδοχαίος!

— Και ή χώρα του;

Την φορά αυτήν ό Άσάφ έδίστασε ν' άπαντήση. Άλλ' όταν είδε να είνε καρφωμένο έπάνω του έκπληκτο τό βλέμμα του βασιλιά, που δεν μπορούσε να έξηγήση γιατί δεν άπαντούσε, έσπευσε να πη: ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

Γιά όσες είναι ακόμη ανύπαντρες

Η βέρα...

ΕΝΑΣ ΩΡΑΙΟΣ ΘΥΓΑΤΡΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΗΣ — ΟΙ «ΛΟΓΟΣΤΕΜΕΝΟΙ» ΚΑΙ ΟΙ «ΣΗΜΑΔΕΜΕΝΟΙ» — Η ΒΕΡΑ, ΣΥΜΒΟΛΟΝ ... ΧΩΡΙΣΜΟΥ—ΚΑΙ ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ... ΔΑΚΤΥΛΙΟΜΑΝΤΕΙΑΣ.

Έχει και η βέρα την ιστορία της...

Ο συμβολικός αυτός δακτύλιος κρίκος, που επισφραγίζει κάθε ωραίο έρωτικό δνείρο και σταθεροποιεί μίαν άρρηκτη ένωση, ανάγει την ύπαρξή του στα προχριστιανικά χρόνια, όταν ακόμη ο γάμος δεν έθεωρείτο διόλου μυστήριο, αλλά μία κοινή... αγορασμένη...

Ωστόσο, παρ' όλων ότων η βέρα από τα παλιά αυτά χρόνια δεν είχε παρά την έννοια «έγγυησης» που έδινε ο γαμμός στη νύφη, ότι τα παιδιά που θα γεννούνταν αυτή θα έθεωρούντο δικά του και θα είχαν κληρονομικά δικαιώματα, δεν έστερείτο και της συμβολικής έννοιας και αξίας που της δόθηκε σήμερα...

ΕΝΑΣ ΩΡΑΙΟΣ ΘΥΓΑΤΡΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΒΕΡΑΣ

Πραγματικά, σύμφωνα μ' έναν παλιό θρύλο που βρέθηκε χαραγμένος επάνω σε περιγυρισμένη ρωμαϊκή εποχής, η καταγωγή της βέρας αποδίδεται στο παρακάτω συγκινητικό περιστατικό...

Κάποτε, ένας νεαρός Ρωμαίος, θέλησε να κάνει ένα ωραίο δώρο στην αγαπημένη του, το οποίο να εκφράζει όλη την βαθειά αγάπη και πίστι του γι' αυτήν. Άλλα, αφού επί πολύ έβασάνισε το μυαλό του, δεν κατάφερε να βρει αυτό που ζητούσε. Αναγκάστηκε τότε να καταφύγει σ' έναν σοφό της εποχής του και να του εκμυστηρευθεί τον καύμο του. Αυτός, αφού τον άκουσε με συμπόνια, έδωσε μέσα από ένα μυστικό κουτί έναν χαλκίνο κρίκο, και του τον έδωσε:

— Πάρε αυτόν τον κρίκο, του είπε, και χάρισέ τον στην καλή σου. Και πές της να τον περάσει στο τέταρτο δάχτυλο του αριστερού χεριού της. Θα την ευχαριστήσει τόσο πολύ με το δώρο σου αυτό που θα σου μείνει για πάντα πιστή.

—Μά, είναι τόσο φτωχικό, και δίχως έννοια το δώρο αυτό... παρέτήρησε απογοητευμένος ο νεαρός έρωτευμένος.

—Πόσο επίπονος είναι, είσαι, νέε μου, τον απεστόμασε χαμογελώντας ο σοφός γέρος. Δεν σκέπτεσαι λοιπόν πως ο κρίκος αυτός είναι ένας κύκλος, πως ο κύκλος δεν έχει τέλος και πως με το άφημα αυτό δώρο σου θα αποδείξεις στην καλή σου ότι η αγάπη σου γι' αυτήν δεν θα έχει ποτέ τέλος... Και ακόμη, δεν ξέρεις πως από το δάχτυλο, στο οποίο σου είπα να της τον φέρσεις τον κρίκο, ξεκινά μία φλέβα που φτάνει ως την καρδιά; Έτσι, η αγαπημένη σου θα καταλά-

δη πως η αγάπη και η καρδιά είναι συνδεδεμένες αναπόσπαστα και πως ο κρίκος αυτός που της χαρίζεις δεν είναι παρά ένα θάνατο σύμβολο αιώνιας πίστωσης.

Ο έρωτευμένος Ρωμαίος κατενθουσιασμένος, έδωκε το πρωτότυπο δώρο που του συνέστησε ο σοφός. Και μ' αυτό —όπως καταλήγει ο θρύλος— κατέκτησε για πάντα την καρδιά της αγαπημένης του!...

ΟΙ «ΛΟΓΟΣΤΕΜΕΝΟΙ» ΚΑΙ ΟΙ ΕΝΟΧΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ

Έτσι, ο δακτύλιος καθιερώθηκε σιγά — σιγά απ' τα αρχαία χρόνια ως σύμβολο αμοιβαίου έρωτος και συζυγικής πίστωσης.

Το έθιμο του δακτυλίου αρραβώνος σιγά—σιγά διαδόθηκε σ' όλον τον κόσμο και καθιερώθηκε ως απαραίτητον σύμβολον αμοιβαίας πίστωσης από την χριστιανική θρησκεία.

Ο ελληνικός λαός δίνει έξαιρετική σημασία στο δαχτυλίδι του αρραβώνος και του γάμου. Και θεωρεί την «δακτυλιδώση» ιερά. Δύο νέοι, που συνδέονται και αγαπιούνται, δεν αρκεί να δώσουν αμοιβαίαν υπόσχεση γάμου για να θεωρούνται αρραβωνιασμένοι. Πρέπει την ίδια στιγμή, εις επιβεβαίωσιν της υποσχέσεως των αυτής, να «φορέσουν» τα δαχτυλίδια.

Όσοι παραλείψουν ή αποφύγουν να το κάνουν αυτό θεωρούνται «λογοστεμένοι», αλλά όχι και αρραβωνιασμένοι. Και οι «λογοστεμένοι» δεν χαιρούν καμμία εκτίμησής, γιατί πιστεύεται ότι δεν τους συνδέει κανένα ειλικρινές αίσθημα, αλλά ότι έδωσαν μόνο τον λόγο τους για να έχουν περισσότερη ελευθερία στις ενοχές σχέσεις τους...

ΧΩΡΙΣ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ, ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΟΥΤΕ ΦΙΛΙ!

Το δαχτυλίδι θεωρείται απ' τον λαό μας ως ιερά επισφράγιση κάθε αισθηματικού δεσμού. Γι' αυτό και τα κορίτσια του λαού μας, δεν δέχονται να συνδεθούν μ' έναν νέο —έστω και μ' αυτόν που αγαπούν ειλικρινά— αν αυτός δεν τους υποσχεθεί πρώτα ότι θα «τους περάσει» δαχτυλίδι.

Χαρακτηριστικώτατο της ανωτέρω αντίληψης είναι και το παρακάτω δημοτικό τραγούδι, όπου η νέα κοπέλλα αρνείται να δώσει έστω κι' ένα φιλή στο έρωτευμένο παλληκάρι, αν δεν της υποσχεθεί προηγουμένως αρραβώνα με δαχτυλίδι...

«Απ' άκρη σ' άκρη στο χορό θα τραγουδήσω και θα πω: Όποια γυρίση και με δώ,

εκείνη έμένα μ' αγαπά. Γύρισε μία μελαχροινή, έβλεπε έμένα μ' αγαπά. —Μελαχροινή, δός μου φιλή, —Μ' έχει ή μάνα μ' άκριβή φιλή δεν δίνω κι' είμαι φίλη αν δεν φορέσω δαχτυλίδι.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ «ΑΡΡΑΒΩΝΑ» ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΜΑΣ

Το δαχτυλίδι αποτελεί το θελκτικό όνειρο κάθε ανύπαντρου κοριτσιού. Γιατί, αυτό θα του επιτρέψει να ιδεί όλες τις λαχτάρες και τους πόθους του να ικανοποιούνται και να κάνει δικό του για πάντα το αγόρι που λατρεύει. Η σεμνή κοπέλλα του ελληνικού χωριού δεν τολμά να ανταμώσει τον καλό της αν δεν της στείλει αυτός τον «αρραβώνα». Γνέθει μέρα και νύχτα στον άργαλειό της το διασίδι της — το νήμα του ύφαντού — ενώ αναπαύει το τρυφερό ειδύλλιο της και τραγουδά την ιστορία του έρωτός της:

—Διασίδι, καλοδιασίδο, γνεμμένο στο νυχτερί, διασίδι, δντας σ' έγνεβα, τον συγχανειρεύου, διασίδι δντας σ' εδίζομου ηρθεν από τα ξένα διασίδι δντας σ' ετύλιγα στην εκκλησία τον είδα.

Μά κάποτε ο καλός της της στέλνει τον δακτύλιον «αρραβώνα» ζητώντας, να επιστημοποιήσουν τις σχέσεις των. Και η κόρη, τρελλή από χαρά, αποτελείώνει το γεμάτο έρωτικόν καύμο τραγουδι της:

—Διασίδι δντας σ' εδίζομου μούστειλεν αρραβώνα! Παιζ' άργαλειέ μου, δρόντησε... Πέτα χρυσή σαίτα! Τρίψτε, καυμένα χτένια μου, βαστάτε τον ήχο μου, να βγούν τα φάδια γρήγορα, να ράψω τα προυκιά μου γιατί ο καλός μου διάζεται, διάζεται να με πάρη.

Η ΒΕΡΑ, ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΛΟΝ... ΧΩΡΙΣΜΟΥ

Άλλά, αν το δαχτυλίδι είναι ιερό σύμβολο ενώσεως, συχνά αποτελεί και δραματικόν σύμβολον χωρισμού. Όταν ένας από τους δυο αρραβωνιασμένους στείλει πίσω την βέρα του στον άλλον, αυτό σημαίνει ανέκκλητην απόφασιν χωρισμού...

Και ο τρόπος αυτός του χωρισμού είναι ο πιο προσβλητικός και άτιμωτικός γι' αυτόν στον όποιον επιστρέφεται η βέρα. Γιατί υποτίθεται ότι διέπραξε μία τόσο αίσχρη πράξη, ώστε κάθε ειρηνικός χωρισμός ν' αποκλείεται. Τον «εαρραβωνιάζομενο» κατ' αυτόν τον τρόπο, ο λαός μας αποκαλεί «σημαδεμένο» ή «χαρισμένο», και αποφεύγει να του επιστητεύσει τα κορίτσια του... Και πολύ δικαίως.

Την περίπτωση αυτή του εαρραβωνιάσματος μας την δίνει με ζωηρότατα χρώματα το παρακάτω ελληνικό τραγούδι, στο όποιον η άπατημένη κόρη είναι τόσο πολύ αγανακτισμένη από την προδοσία του μνηστήρος της ώστε άγωνιά

πε ή ακόλουθη. Παίρνουν τις βέρες δυο νεοπαντρώων που δεν απέκτησαν ακόμη παιδιά και τις περνούν σε μία λεπτή κλωστή. Κατόπιν, χαράσσουν επάνω σ' ένα στρογγυλό χαρτόνι τα γράμματα του αλφαβήτου κυκλικά και το τοποθετούν σ' ένα τραπέζι. Επάνω απ' αυτό αιώρουν τότε την κλωστή με τις βέρες, ενώ εκστομίζουν μεγαλοφώνως ένα έρωτημα. Οι βέρες, αφού αιώρηθουν, σταματούν επάνω σ' όποια γράμματα, τα όποια όταν συναρμολογηθούν, β' αποτελέσουν την απάντησιν στο έρωτημα που έθεσαν οι ενδιαφερόμενοι.

Ένας άλλος τρόπος δακτυλιομαντείας που εξυπηρετεί τους έρωτευμένους αποκλειστικά είναι και ο έξης: Οι δυο νέοι που αγαπιούνται παίρνουν ο ένας από τον άλλον από μία τρίχα της κεφαλής του, κρεμούν απ' αυτήν την βέρα νεοί παντρου ζευγαριού και την αιώρουν επάνω από ένα ποτήρι κυκλικά, ψιθυρίζοντας ο καθέας στο κενόν:

—Θά μου μείνη πιστός; Στο μεταξύ συμφωνούν μεταξύ των ποιά πλευρά του ποτηριού θα σημαίνει το «ναί» και ποιά το «όχι».

Ετσι, μόλις η αιώρησις της βέρας στα ματσησ και άγγιξη αυτή το δεξί ή αριστερό μέρος του χείλους του ποτηριού, έχουν την πολυπόθητη απάντησιν.

Μία από τις γνωστότερες μεθόδους δακτυλιομαντείας είναι η ακόλουθη. Παίρνουν τις βέρες δυο νεοπαντρώων που δεν απέκτησαν ακόμη παιδιά και τις περνούν σε μία λεπτή κλωστή. Κατόπιν, χαράσσουν επάνω σ' ένα στρογγυλό χαρτόνι τα γράμματα του αλφαβήτου κυκλικά και το τοποθετούν σ' ένα τραπέζι. Επάνω απ' αυτό αιώρουν τότε την κλωστή με τις βέρες, ενώ εκστομίζουν μεγαλοφώνως ένα έρωτημα. Οι βέρες, αφού αιώρηθουν, σταματούν επάνω σ' όποια γράμματα, τα όποια όταν συναρμολογηθούν, β' αποτελέσουν την απάντησιν στο έρωτημα που έθεσαν οι ενδιαφερόμενοι.

Ενας άλλος τρόπος δακτυλιομαντείας που εξυπηρετεί τους έρωτευμένους αποκλειστικά είναι και ο έξης: Οι δυο νέοι που αγαπιούνται παίρνουν ο ένας από τον άλλον από μία τρίχα της κεφαλής του, κρεμούν απ' αυτήν την βέρα νεοί παντρου ζευγαριού και την αιώρουν επάνω από ένα ποτήρι κυκλικά, ψιθυρίζοντας ο καθέας στο κενόν:

—Θά μου μείνη πιστός; Στο μεταξύ συμφωνούν μεταξύ των ποιά πλευρά του ποτηριού θα σημαίνει το «ναί» και ποιά το «όχι».

Ετσι, μόλις η αιώρησις της βέρας στα ματσησ και άγγιξη αυτή το δεξί ή αριστερό μέρος του χείλους του ποτηριού, έχουν την πολυπόθητη απάντησιν.

MIX XANN.

Μέσα στον κοινό ΛΑΚΚΟ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΚΡΑΝ-ΓΚΙΝΙΟΛ

Το τουφεκίδι δεν είχε σταματήσει διόλου ως τα μεσάνυχτα. Ο νεκροθάφτης του χωριού δεν μπορούσε να κλείσει μάτι. Καθισμένος στο παρθέρο της καλύβας του, έκυταζε προς το χωριό, θλαστή μώντας όχι τόν Θεό του Πολέμου, που έπαιρνε τόσους άντρες από τα σπίτια τους αλλά τους πολεμιστάς, που, κυριευμένοι από τη λύσσα της αλληλεξόντωσεως, δεν άφηναν τον κόσμο να κοιμηθί με την ήσυχια του.

Ωστόσο η Μιλένα, η κόρη του, κοιμόταν άταραχη στην άλλη άκρη του δωματίου. Τιποτε δεν μπορούσε να συγκινήσει την όμορφη και σκληρόκαρδη κοπέλλα. Σε ώριμες στιγμές, η θηριωδία της και η αναληγσία της έτρόμαζαν τον πατέρα της, τον κυνικό νεκροθάφτη.

Η διαρκής παραμονή της ανάμεσα στους νεκρούς, η άδιάκοπη έπαφής της μ' έναν κόσμο που προκαλεί το φόβο στους άλλους ανθρώπους, είχαν στενώσει κάθε τρυφερό αίσθημα μέσα στην καρδιά της. Τα χείλη της Μιλένας ήταν κατακόκκινα. Τα μάτια της πετούσαν φλόγες, η επιδερμής της ήταν πάντοτε θερμή, η καρδιά της όμως ήταν κρύα, παγερή σαν τις πλάκες των τάφων.

Τέλος, οι τουφεκίες σταμάτησαν. Ο νεκροθάφτης έπεσε να κοιμηθί. Του ήταν όμως γραφτό να μη μπορέσει να ήσυχάσει εκείνη τη νύχτα. Πριν προφθάσει να κλείσει τα μάτια του, άκούσθηκε έξω από την καλύβα ο κρότος και τα τριζιμάτα που έκαναν οι τροχοί φορτωμένων κάρρων. Κάποιος έχτυπησε με δύναμη την πόρτα, φωνάζοντας:

—Εί! Σηκωθείτε, π' ανάθεμά σας! Ποιος διάβολος βροντά την πόρτα τέτοια ώρα! Έβρου χήθη ο νεκροθάφτης μισανόγοντας το παράθυρο.

—Εγώ ο δήμαρχος του χωριού! Σηκώστε άμεσα δυο κάρρα σκοτωμένους. Είχαμε πάλι φασαρίες με τους Ούκρανούς έπαναστάτες. Δεν άκουσες το τουφεκίδι;

—Και τί θές τώρα από μένα; έγραύλιζε ο νεκροθάφτης. —Οχι βέβαια να τους αναστήσεις, διάβολε! Πρέπει να τους θάψεις.

—Δεν μπορώ τέτοια άδρα! Είμαι άρρωστος! Θέλω να ήσυχάσω άπόψε! Άφού τους γι' αύριο το πρωί!

—Δεν κάνει να μείνουν όλη τη νύχτα άταφοί!, έδήλωσε ο δήμαρχος. —Αφού είν' έτσι θα ξυπνήσω τη Μιλένα, είπε ο νεκροθάφτης. Μ' έχει βοηθήσει πολλές

φορές ως τώρα στη δουλειά μου. Άρκετά κοιμήθηκε άπόψε.

Και ο νεκροθάφτης έξυπνησε την κόρη του με δυνατά τραγούματα και της είπε τί έπρεπε να κάνει. Έκείνη άρχισε να τον βρίζη, έπειδή την είχε ανησυχήσει. Μόλις όμως ο δήμαρχος υποσχέθηκε να της χάριση μία γούνα για τον κόπο της, η Μιλένα έπήδησε χαρούμενη από το κρεβάτι της, έντυθηκε άμέσως, πήρε ένα φτυάρι από μία γωνία και έιπε στον δήμαρχο να διατάξει να μεταφέρουν τους νεκρούς στο κοιμητήριο. Αυτή εν τώ μεταξύ θα τους άνοιγε έναν μεγάλο κοινο λάκκο.

Και η Μιλένα άνοίγει τώρα τον τάφο στο νεκροταφείο. Είναι νύχτα. Παράξενη σιωπή θασιλεί τριγύρω. Και μόνο κάποι έλαφρά φτερουγίσματα άκουούνται στον άέρα. Η Μιλένα όμως δεν αισθάνεται τον πρσσο μικρό φόβο. Το περιβάλλον αυτό το έχει συνηθίσει από μικρό κοριτσάκι. Κυττάζει τους νεκρούς, τα αίματωμένα και τρυπημένα κορμιά, που περιμένουν, και η καρδιά της δεν σκίρτά.

Άπεναντίας; η Μιλένα είχε χαρούμενη έπειδή θα πάρη μία καινούργια ρούνα.

Κι' ενώ σκάβει, τραγουδά με τη θερμή φωνή της, το «τραγουδί του νεκροθάφτη», που το έχει μάθει από τον πατέρα της.

Μία δλόκληρη άδρα σχεδόν σκάβει τώρα η Μιλένα. Ο λάκος, τέλος, είναι έτοιμος.

Η Μιλένα άρπάζει έναν έναν τους νεκρούς και τους πετά μέσα, μ' έναν σύντομο, είρωνικό επίκρηδειο.

Έχει φθάσει στον τελευταίο. Το δεξί του πόδι είναι θρυμματισμένο. Καθώς τον πλησιάζει η Μιλένα άκούει έναν άναστεναγμό. Τεντάνει το αυτί της και σκύβει επάνω από τον νεκρό πολεμιστή. Όχι, δεν είναι νεκρός! Βογγά και σαλεύει! Περιέργο, ο τελευταίος της φουρνιάς να μην έχη πεθάνει!

Ίσως υπάρχει ακόμη και ένας σωθής, σκέπτεται η Μιλένα.

Γονατίζει κοντά του και του τρίβει με λίγο χιόνι το πρόσωπο, για να τον δροσίση κάπως. Και ξαφνικά, μία πνιγή κραυγή ξεφεύγει από τα χείλη της.

—Εσύ είσαι, Ίγκορ; —Ναί, Μιλένα, εγώ είμαι! άπαντά ο πολεμιστής. Σώσε με για την αγάπη του Χριστού!

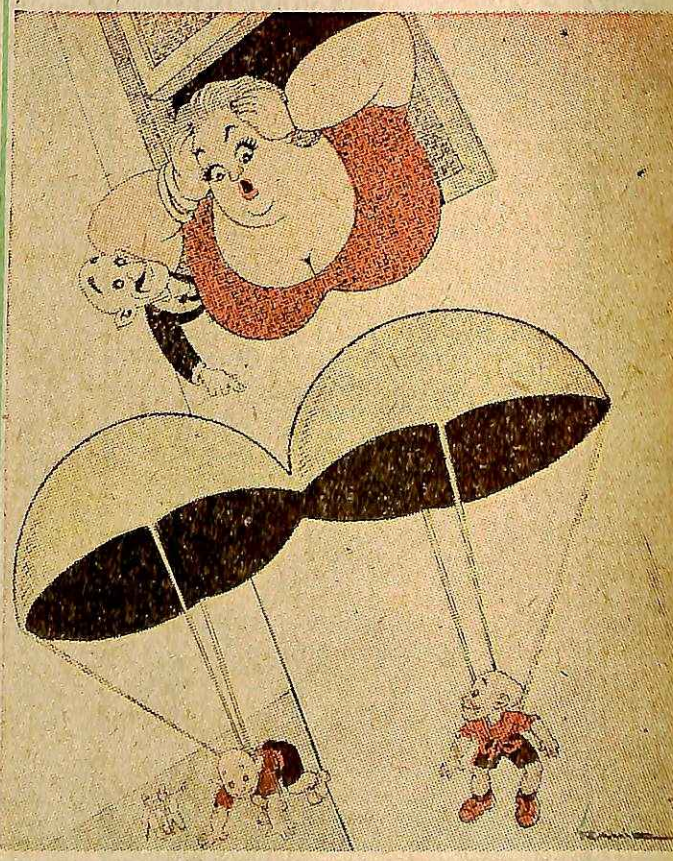
Έκείνη όμως κουνά το κεφάλι, σπρώχνει τον νέο και σηκώνεται. —Ο Θεός σ' έστειλε, έπρόφερε άργά. Μ' έπρόδωσες, μ' έγέλασες, τώρα όμως μου ανήκεις! Παρακάλεσε το Θεό να σε λυπηθί, αν θέλεις! Από μένα, όμως, μην περιμένεις έλεος!

Η Μιλένα ήταν άταραχη, κι' αυτή άκριβώς η άταραξία της την κάνει να φαίνεται τρομερώτερη.

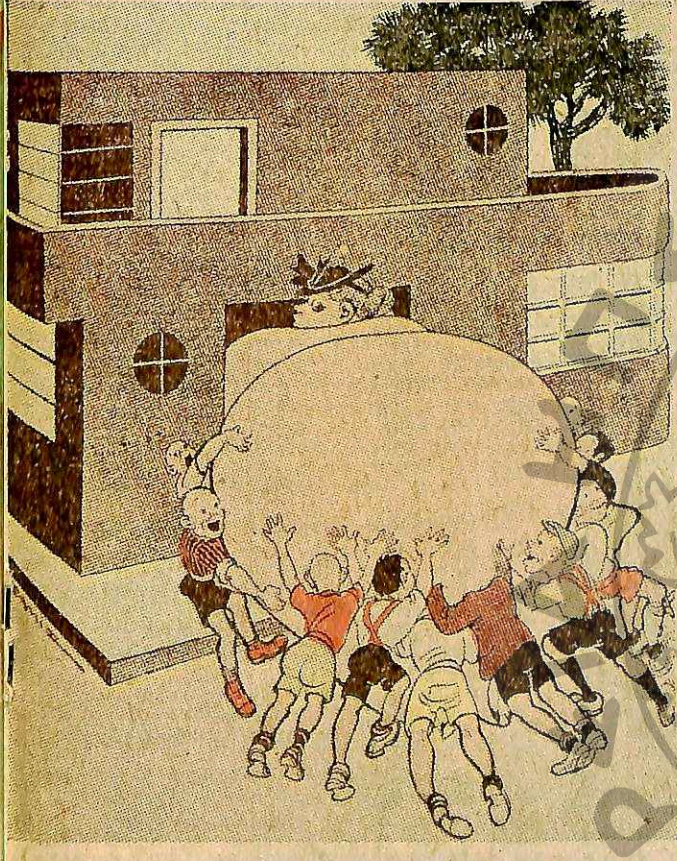
—Μιλένα, λησμώνησες λοιπόν τη Μιλένα, είπε ο νεκροθάφτης. Μ' έχει βοηθήσει πολλές

(Το τέλος στη σελίδα 36)

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

Η Χοντρή κυρία, το σουτιέν της και οι άσκήσεις άλεξή πτωτισμού...

Η Χοντρή κυρία μπαίνει στο μοντέρνο έξοχικό σπιτάκι της (Από το τουρκικό περιοδικό «Καρικατюр»)

10ον

Ένα τραίνο έφευγε για τὸ Κλερμόν στὴς ἐνῶς. Ἡ ὥρα ἦτο τώρα ἐπτά. Εἶχε λοιπὸν καιρὸ.

— Ἄν δὲν ἔκαμα λάθος, ἔσκεπτόταν, ἡ τύχη μου εἶνε ἐξοφλισμένη. Ἡ κατοχή αὐτοῦ τοῦ μυστικοῦ ἀξίζει ἀσφαλῶς πολὺς χιλιάδες φράγκων. Καὶ κάτι μοῦ λείπει ἀπὸ τὴν ἀργύρω νὰ ἀνακαλύψω ἐκεῖνο ποὺ ζητῶ...

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ἀφοῦ ἐταξίδευσε δλόκληρη τὴ νύκτα, εἶχε φθάσει στὸ Γιλλάρ καὶ ἔμεινε στὸ ξενοδοχεῖο τῶν «Τριῶν Βασιλέων», ποὺ βρισκόταν ἐμπρὸς στὴν ἐκκλησία.

Ἀφοῦ ἔφαγε, ἐκάλεσε τὸν ξενοδόχο στὸ τραπέζι του.

Ὁ ξενοδόχος αὐτὸς ἐλεγόταν Λεγκρί. Ὁ Πατόχης διέταξε νὰ φέρουν μιά φιάλη οἶνου καί, ἀφοῦ ἐγέμισε δύο ποτήρια μπρὸς του, τὸν ἐρώτησε:

— Μήπως θυμάσαι μιά νέα δνόματι 'Ελιάννα Ροντάρ, ποὺ ἔμεινε ἄλλοτε στὸ Γιλλάρ...

— Καὶ βέβαια τὴν θυμοῦμαι, ἀπήντησε ὁ ξενοδόχος. Δὲν εἶνε πολλὸς καιρὸς ποὺ ἔφυγε ἀπ' ἐδῶ. Ἐμεινε μαζί με τὸ μικρὸ 'Ιάκωβο...

— Ὁ μάρμπρα Ροντάρ κατήγετο ἀπ' τὸ Γιλλάρ;

— Ὁχι... Ἐξῆσε ὅμως ἀρκετὰ χρόνια, μαζί με τὴν κόρη του, τὴν 'Ελιάννα καὶ τὸν 'Ιάκωβο...

— Μήπως μπορεῖτε νὰ θυμηθεῖτε ποῖο ἔτος ἦλθε ἐδῶ;

— Σταθῆτε!... Δὲν εἶνε εὐκόλο νὰ τὸ θυμῶ... Κατὰ τὸ 1863 νομίζω...

— Ἐπὶ βέβαιος γι' αὐτό;

— Ἀπολύτως βέβαιος, γιὰ τὸ χρόνον αὐτὸ ἐπανδρευθήκα...

— Καὶ ὁ 'Ιάκωβος ἦταν πολὺ μικρὸς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ;

— Ὁχι καὶ πολὺ μικρὸς... Γιὰ τὴν θυμοῦμαι ὅτι ἔτρεχε. Θὰ ἦταν τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν...

— Ἐπὶ βέβαιος; ἐπανελάβε καὶ πάλιν ὁ Πατόχης.

— Ἄν δὲν ἦμουν βέβαιος, δὲν θὰ σὰς τὰ ἔλεγα, ἀπήντησε ὁ ξενοδόχος. Δικαίωμα σὰς εἶνε νὰ με πιστεύετε ἢ ὄχι. Ἀλλ' ὥστε, δὲν ξέρω γιὰ τὸ ἐρωτᾶτε...

— Ἀ! Καὶ ὅμως αὐτὴ τὴ στιγμή κανένας ἐνὰ μεγάλο καλὸ, κύριε Λεγκρί. Πρόκειται νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ ταυτότης τοῦ παιδιοῦ.

— Καὶ σὲ τί θὰ χρησιμεύσῃ αὐτό;

— Θὰ χρησιμεύσῃ ἀπλούστατα στὸ ὅτι θὰ μπορέσῃ νὰ γίνῃ κάτοχος μιάς μεγάλης περιουσίας. Καταλαβαίνετε τώρα;

— Ἀ! Τότε διαφέρει τὸ πράγμα, ἔκαμε ὁ ξενοδόχος.

Καί, ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή, ἀπήντησε με μεγαλύτερη προθυμία στὴς ἐρωτήσεις τοῦ Πατόχη.

— Θὰ ξέρετε βέβαια, εἶπε ὁ μεσίτης, ὅτι ὁ 'Ιάκωβος δὲν ἦταν παιδί τοῦ Ροντάρ.

— Ναί, καί, εἶπε ὁ ξενοδόχος. Στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ ἔλεγε. Κατόπιν ὅμως ἀναγκάσθηκε νὰ τὸ ἀμολογήσῃ... Νομίζω ὅτι τὸ εἶχε υἱοθετήσῃ.

— Μήπως ἐμάθατε πῶς ἔγινε αὐτὴ ἡ υἱοθεσία;

— Ὁ Ροντάρ ἦταν ὀλιγώλογος. Τὸ μόνον ποὺ εἶπε εἶνε ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ

εἶχε βρεθῇ μέσα στὸ σπάργανό του, στὴν ἀκρὴ ἐνὸς δρόμου...

— Σὲ ποῖο μέρος;

— Μὰ... νομίζω... κοντὰ στὰ σύνορα...

πρὸς τὸ μέρος τοῦ Νανσού.

— Ὁ μάρμπρα Ροντάρ εἶχε πλάσει μιά ψεύτικη ἱστορία, ἐσκέφθηκε ὁ Πατόχης. Θὰ ἴδουμε ὅμως!

Καὶ βέβαιος ὅτι δὲν μπορούσε νὰ ἀποσπᾷ τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὸν ξενοδόχο, ἔφυγε τὸ ἴδιο βράδυ γιὰ τὸ Παρίσι.

Μέσα στὸ τραίνο ποὺ τὸν ἐπανεφέρει ἐσκεπτόταν.

Ἡ 'Ελιάννα μοῦ εἶπε ὅτι ὁ 'Ιάκωβος εὐρέθηκε στὰ 1863. Ἀλλ' ὁ Λεγκρί, ποὺ δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ πῇ ψεῖμα, θυμάται πολὺ καλὰ ὅτι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν. Θὰ ἐγεννηθῇ καὶ λοιπὸν κατὰ τὸ 1859. Ἡ χρονολογία αὐτὴ συμπίπτει μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ τέκνου τῆς Μαργαρίτας.

Καὶ ἐνὸς ἐπληθύνει πρὸς τὸ Παρίσι, ὁ παμπόνηρος Πατόχης κατέστρωεν τὸ σκέδιό του.

Ἐπρεπε μετὰ κάθε θυσία νὰ ἐξακριβωθῇ τί ἐκρυβόταν πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν.

Τὸ κέρδος ποὺ προσδοκοῦσε ἦταν τόσο μεγάλο, ὥστε ὁ Πατόχης εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ κάμῃ τὰ πάντα γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Εἶχεν ἔλθει ἡ ἐποχὴ τῆς ἐαρινῆς παλάτης.

Ἡ αἰθούσα τῆς Μαντζουράνας ἦταν πάντοτε γεμάτη ἀπὸ κόσμο.

Κάθε μέρα, ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐγίνετο πὺδ μεγάλη καὶ ὁ κύκλος τῆς πελατείας τῆς ἐμεγάλωνε διαρκῶς.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ 'Ελιάννα, κουρασμένη ἀπὸ τὴν ἐργασία τῆς, εἶχε ἀποσυρθῇ σ' ἓνα παράθυρον τοῦ δωματίου τῆς καὶ ἄφησε τὸ μυαλό τῆς νὰ τρέχῃ εἰς τὰς ἀμνημονίες τῆς παιδικῆς ἡλικίας τῆς.

Ἀλλὰ, ξαφνικά, ἀνεσκήρτησε.

Εἶχε διακρίνει τὸν θόρυβον ἐνὸς ἀμαξιοῦ, ποὺ εἶχε σταματήσει ἐμπρὸς στὴν πόρτα τοῦ καταστήματός τῆς.

Ποῖος λοιπὸν μπορούσε νὰ εἶνε αὐτὴ τὴν ὥρα;

Καμμιὰ καθυστερημένη πελάτης μήπως;

Ἡ 'Ελιάννα εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς καὶ ἦταν ἔτοιμη νὰ κατεβῇ στὸ κατὰ στήμμά τῆς, ὅταν ἡ πόρτα τοῦ δωματίου τῆς ἀνοίξε μετὰ ὀρμῆς.

Στὸ κατὰφλι ἐστεκόταν ἓνας ψηλὸς νέος, μετὰ στρατιωτικὴν ἀντιλήψιν, ποὺ εἶχε σταματήσει ἐμπρὸς στὴν πόρτα ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ.

— Ὁ 'Ιάκωβος! φώναξε ἡ νέα, τρέχοντας νὰ ριχθῇ στὴν ἀγκαλιά του.

— 'Ελιάννα! Ἀγαπημένη μου ἀδελφούλα!

Ἀ!

Ἡ συγκίνησις τῆς νέας ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε λίγο εἰλεψε νὰ λιποθυμήσῃ.

Ἐστεικε τώρα ἀκίνητη, μετὰ τὰ μάτια ἀνοιγμένα διάπλατα καὶ τὸ πρόσωπο ὡχρὸ, ἐνὸς μέσῃ στὰ στήθη τῆς, ὅταν τῆς ἦταν τελείως τῆς ἐπαλλε μετὰ ὀρμῆς, ποὺ τῆς ἦταν τελείως ἀγνωστὴ ἕως τότε.

— 'Ιάκωβε! ἔκαμε με σβυσμένη φωνή. Εἶνε ἀλήθεια λοιπὸν; ἦλθες;

— Ἀλλὰ δὲν τὸ βλέπεις, 'Ελιάννα!

Ἡ νέα τὸν ἐκύτταξε σαστισμένη, σὰν νὰ μὴ μπορούσε νὰ πιστεύσῃ στὰ μάτια τῆς.

Καί, ξαφνικά, ἐσπασσε σὲ λυγμούς.

— Γιὰ τὴν κλαίει, ἀδελφούλα; ρώτησε ὁ νεαρὸς ὑπαξιωματικός.

— Ἀλλὰ... μήπως ξέρω, 'Ιάκωβε; Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη...

— Μήπως ἔχεις καμμιὰ λύπη;

— Ὁχι, 'Ιάκωβε, ἀλλὰ καὶ ἂν εἶχα θὰ τὴν ἐξεχνόμουν, μάλιστα θὰ σὲ ἀντίκριζα...

Μοῦ ἔλειπε τόσο, ὅλο αὐτὸ τὸν καιρὸ! Ἀλλὰ, σὲ παράκαλῶ, ἂς μὴ μιλοῦμε...

Ἀφῆσέ με νὰ σὲ βλέπω... Ὁ ἐρχομός σου ἦταν τόσο ἀπροσδόκητος, ποὺ μοῦ

φαίνεται ἀκόμη σὰν ψεῖμα...

Καί, πραγματικά, ἡ νέα ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ στὴν ἴδια ἔκστασι μπροστὰ του, ὅπως καὶ τὴν πρώτη στιγμὴ...

Ὁ 'Ιάκωβος εἶχε γίνῃ τώρα ψηλότερος, οἱ ὦμοι του εἶχαν εὐρυνθῇ καὶ ἡ φυσιογνωμία του εἶχε πάρει μιά ἀνδροπρεπὴ ἔκφρασι.

Ὅταν εἶχαν χωρισθῇ, ἦταν παιδί ἀκόμη. Τώρα ἐφαίνετο σὰν ἄλλος ἄνθρωπος.

Ἐνα λεπτὸ μυστικὰ ἐσκέπτετο τὸ ἐπάνω χεῖλος του. Καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ ἀποφασιστικότητα.

— Τί ὥραίος ποὺ εἶνε! ἐσκεπτόταν ἡ 'Ελιάννα. Ἐτοί τὸν ἐφανταζόμουν πάντα. Ἀλλὰ καὶ ὁ 'Ιάκωβος τὴν ἐξήταζε μετὰ μεγάλη προσοχὴ ἐπίσης.

Δὲν τὴν εὕρισκε πὺδ ὥραία, γιὰ τὴν ἡ 'Ελιάννα εἶχε πάντοτε μιά φυσικὴ καλλονή, ποὺ συνήρπαζε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ.

Ἀλλ' ἦταν τώρα περισσότερο κομψὴ καὶ λεπτή.

Σὲ μιά στιγμὴ, ὁ 'Ιάκωβος τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὰ χεῖρα καὶ τὴν ἔφερε σ' ἓνα καναπέ, ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ δωματίου.

Ἐπείτα κάθησε καὶ αὐτὸς πλάι τῆς.

— 'Ελιάννα, εἶπε, μοῦ φαίνεται ὅτι σὲ βλέπω γιὰ πρώτη φορὰ. Εἶνε ἀλήθεια λοιπὸν ὅτι με ἀγαπᾷς ὅπως πρώτα;

— Ναί, ἀπήντησε ἡ 'Ελιάννα.

Ἀλλ' ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεπε ὅταν ἔδωκε αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν καὶ τὸ πρόσωπό τῆς ἔγινε ξαφνικά κατακόκκινον.

ἦταν ἀλήθεια λοιπὸν ὅτι ἀγαποῦσε τὸν 'Ιάκωβο μετὰ τὴν ἴδια ἀγάπην ὅπως καὶ πρῖν;

Ἡ ἀγάπη τῆς δὲν ἦταν βέβαια πὺδ μεγάλη. Ἀλλὰ ἦταν ἐντελὲς διαφορετικῇ.

Εἶχε κατὰ τὴν ἀγάπην αὐτὴ, ποὺ δὲν ἐτολμοῦσε οὔτε ἡ ἴδια νὰ τὸ ἀμολογήσῃ στὸν ἑαυτὸ τῆς.

Καὶ ὁ 'Ιάκωβος εἶχε παραχθῇ ἐπίσης.

Ἐβλεπε ὅτι ἦταν προτιμότερο νὰ ἀποφύγῃ αὐτὸ τὸ θέμα καὶ ὅμως μιά ἀκατανίκητη δύναμις τὸν ἐσπρωχνε πάντα πρὸς αὐτό.

Ἐσυνέχισε στὸν ἴδιο τρυφερὸ τόνο:

— Εἶνε ἀλήθεια λοιπὸν, 'Ελιάννα, ὅτι ἡ καρδιά σου δὲν ἐσυλλογίσθηκε κανέναν ἄλλον ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ χωρισθήκαμε;

— Ἀλλὰ, 'Ιάκωβε, πῶς θὰ μπορούσε νὰ συμβαίῃ διαφορετικὰ; Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν ὅτι δὲν ὑπάρχει θέσις γιὰ κανένα ἄλλον; Τὴν εἶχες καταλάβει ὅλο κληρὸν.

— Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος! ἔκαμε ὁ νέος. Ἐξέρετε, 'Ελιάννα, ἀλλὰς πολὺ κατὰ τὸ διάστημα ποὺ μὰς ἐπέρασε. Ὅταν ἔφυγα ἀπὸ κοντὰ σου, ἦμουν παιδί ἀκόμα...

— Τώρα νομίζω ὅτι ἔγινα ἄνδρας...

Ἐκεῖ κάτω, στὸ Τονκίν, σὲ ἀναπολοῦσα διαρκῶς...

Ὁ στρατιώτης, ὅταν δὲν πολεμᾷ, ἀνεκρίθη...

Καὶ ἡ σκέψις μου ἐγύριζε τότε πάντα κοντὰ σου...

Μὲ ἐσκεπτόμουν, 'Ιάκωβε, εἶπε ἡ 'Ελιάννα, κατεβάζοντας τὰ μάτια.

Τὸ γυναικεῖο ἐνστικτὸ τῆς τὴν ἔκανε νὰ ἀντιληφθῇ ὅλα ὅσα ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ καὶ ὁ νέος. Καὶ μιά φυσικὴ συστολή τὴν ἔκανε νὰ βέλῃ νὰ ἀπομακρύνῃ ὅσο μπορούσε περισσότερο αὐτὴ τὴν στιγμὴ.

Ἀλλὰ δὲν εὕρισκε μέσα τῆς τὴ δύναμιν νὰ τὸ κάμῃ...

— Ἀλλὰ τί ἄλλο θὰ μπορούσε νὰ συλλογισθῇ ἐκτὸς ἀπὸ σένα, 'Ελιάννα; ἀπήντησε ὁ νέος. Ἡ σκέψις σου ἦταν ἐκείνη ποὺ με ἔκανε νὰ ἀψηφῶ τοὺς κινδύνους καὶ νὰ μὴ συλλογίζωμαι τοὺς κόπους καὶ τὰς ταλαιπωρίες. Ἦθελα νὰ γίνω ἁγίος σου...

Ἐσυλλογίζομουν ὅλα ὅσα ἔχεις κάμει γιὰ μένα καὶ ἔτρεμα στὴν ἰδέα ὅτι δὲν θὰ μπορούσα ποτὲ νὰ σοῦ ἐκφράσω, ὅπως θὰ ἤθελα, τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἀφυσίωσιν μου...

Ἦθελα νὰ σὲ κάμω νὰ ἀντιληφθῇς ὅτι ὅλη σου αὐτὴ ἡ καλωσύνη ἀπέναντί μου δὲν ἐπῆγε χατὴ ἡ καλωσύνη αὐτὴς με ἔκαναν πολὺ μὲν...

Οἱ σκέψεις αὐτὲς με ἔκαναν πολὺ μὲν... Ὁ ἄλλος σὰν μικρὸ παιδί...

Κατόπιν ἀρχισα σὺ τὸ Παρίσι, ἡ τρελὴ ἔμαθα ὅτι ἦλθες σὺ τὸ Παρίσι, ἡ τρελὴ ἔμαθα ὅτι ἦλθες σὺ τὸ Παρίσι, ἡ τρελὴ ἔμαθα ὅτι ἦλθες σὺ τὸ Παρίσι...

Ἦθελα νὰ σοῦ ἐκφράσω, ὅπως θὰ ἤθελα, τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἀφυσίωσιν μου...

Ἦθελα νὰ σὲ κάμω νὰ ἀντιληφθῇς ὅτι ὅλη σου αὐτὴ ἡ καλωσύνη ἀπέναντί μου δὲν ἐπῆγε χατὴ ἡ καλωσύνη αὐτὴς με ἔκαναν πολὺ μὲν...

Οἱ σκέψεις αὐτὲς με ἔκαναν πολὺ μὲν... Ὁ ἄλλος σὰν μικρὸ παιδί...

Κατόπιν ἀρχισα σὺ τὸ Παρίσι, ἡ τρελὴ ἔμαθα ὅτι ἦλθες σὺ τὸ Παρίσι, ἡ τρελὴ ἔμαθα ὅτι ἦλθες σὺ τὸ Παρίσι...

Ἦθελα νὰ σοῦ ἐκφράσω, ὅπως θὰ ἤθελα, τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἀφυσίωσιν μου...

Ἦθελα νὰ σὲ κάμω νὰ ἀντιληφθῇς ὅτι ὅλη σου αὐτὴ ἡ καλωσύνη ἀπέναντί μου δὲν ἐπῆγε χατὴ ἡ καλωσύνη αὐτὴς με ἔκαναν πολὺ μὲν...

Οἱ σκέψεις αὐτὲς με ἔκαναν πολὺ μὲν... Ὁ ἄλλος σὰν μικρὸ παιδί...

Κατόπιν ἀρχισα σὺ τὸ Παρίσι, ἡ τρελὴ ἔμαθα ὅτι ἦλθες σὺ τὸ Παρίσι, ἡ τρελὴ ἔμαθα ὅτι ἦλθες σὺ τὸ Παρίσι...

Ἦθελα νὰ σοῦ ἐκφράσω, ὅπως θὰ ἤθελα, τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἀφυσίωσιν μου...

Ἦθελα νὰ σὲ κάμω νὰ ἀντιληφθῇς ὅτι ὅλη σου αὐτὴ ἡ καλωσύνη ἀπέναντί μου δὲν ἐπῆγε χατὴ ἡ καλωσύνη αὐτὴς με ἔκαναν πολὺ μὲν...

Οἱ σκέψεις αὐτὲς με ἔκαναν πολὺ μὲν... Ὁ ἄλλος σὰν μικρὸ παιδί...

Κατόπιν ἀρχισα σὺ τὸ Παρίσι, ἡ τρελὴ ἔμαθα ὅτι ἦλθες σὺ τὸ Παρίσι, ἡ τρελὴ ἔμαθα ὅτι ἦλθες σὺ τὸ Παρίσι...

Ἦθελα νὰ σοῦ ἐκφράσω, ὅπως θὰ ἤθελα, τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἀφυσίωσιν μου...

Ἦθελα νὰ σὲ κάμω νὰ ἀντιληφθῇς ὅτι ὅλη σου αὐτὴ ἡ καλωσύνη ἀπέναντί μου δὲν ἐπῆγε χατὴ ἡ καλωσύνη αὐτὴς με ἔκαναν πολὺ μὲν...

Οἱ σκέψεις αὐτὲς με ἔκαναν πολὺ μὲν... Ὁ ἄλλος σὰν μικρὸ παιδί...

Κατόπιν ἀρχισα σὺ τὸ Παρίσι, ἡ τρελὴ ἔμαθα ὅτι ἦλθες σὺ τὸ Παρίσι, ἡ τρελὴ ἔμαθα ὅτι ἦλθες σὺ τὸ Παρίσι...

Ἦθελα νὰ σοῦ ἐκφράσω, ὅπως θὰ ἤθελα, τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἀφυσίωσιν μου...

Ἦθελα νὰ σὲ κάμω νὰ ἀντιληφθῇς ὅτι ὅλη σου αὐτὴ ἡ καλωσύνη ἀπέναντί μου δὲν ἐπῆγε χατὴ ἡ καλωσύνη αὐτὴς με ἔκαναν πολὺ μὲν...

Οἱ σκέψεις αὐτὲς με ἔκαναν πολὺ μὲν... Ὁ ἄλλος σὰν μικρὸ παιδί...

νέα, ὅπως ἦσαν ἐσὺ... Καὶ τότε με κατελάμβανε λύπη καὶ ἀποθάρρυνσις.

Ἡ 'Ελιάννα, ἂν μπορούσε νὰ φαντασθῇς τὸ καθημερινὸ μερτύριό μου...

— Ἀλλὰ, 'Ιάκωβε! ἐψήφισε ἡ νέα. Πῶς μπορούσε νὰ φαντασθῇς ἓνα τέτοιο πράγμα;

— Ἐνὸμίζα, 'Ελιάννα ὅτι ἂν ἀγαποῦσε κανένας ἄλλον δὲν θὰ εἶχα πιά τίποτε νὰ κάμω σ' αὐτὸ τὸν κόσμο.

Ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεπε τώρα καὶ τὰ λόγια ἔβγαζαν μετὰ κόπο ἀπὸ τὸ στόμα της.

— Ὅταν ἐσυλλογίζομουν, ἐξακολούθησε, ὅτι θὰ μπορούσε νὰ ἀγαπήσῃ ἓνα ἄλλον, ἐνοίωθα μιά ἀπερίγραπτη ζήλοσιν...

Ἦθελα νὰ με καταλαβῇ... Καὶ μέσα στὴς τραγικὰς αὐτὰς ὥρες ποὺ ἔζησα, ἐκατάλαβα σιγὰ - σιγὰ ὅτι δὲν εἶχα ποῦσα πιά ὅπως ἄλλοτε...

— 'Ιάκωβε! ἔκαμε ἡ νέα, κλείνοντας τὰ μάτια ἀπὸ συγκίνησιν καὶ παραχθῇ.

— Ὁχι, 'Ελιάννα! ἐφώναζε ἐκεῖνος μετὰ φωνῇ, ποὺ εἶχε γίνῃ τώρα σταθερὴ καὶ θαρραλέα. Δὲν πρέπει νὰ διατάσῃ νὰ στῇ πρὸς τὸν νοῦν...

Ἡ ἀγάπη ποὺ νοιώθω γιὰ σένα τώρα δὲν εἶνε ἀγάπη ἀδελφῶν πρὸς ἀδελφῇ...

Εἶνε κατὰ περισσότερο, κατὰ μεγαλύτερον, κατὰ ὑψηλότερον... Εἶνε ἡ ἀγάπη ἐκείνη ποὺ κάνει τὸν ἄνδρα νὰ θελῇ μιά γυναῖκα ἀποκλειστικὰ δική του...

ποῦ τὸν κάνει νὰ μὴ μπορῇ νὰ ἀνεχθῇ τὴν παρουσίαν κανενὸς ἄλλου κοντὰ τῆς...

Εἶνε ἡ ἀγάπη ἐκείνη ποὺ νοιώθει ἓνας ἄνδρας πρὸς τὴν γυναῖκα, μετὰ τὴν ὁποία θέλει νὰ ἐνώσῃ γιὰ πάντα τὴν ζωὴν του...

Ἡ 'Ελιάννα ἐπείριμε αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησιν.

Καὶ ὅμως τὰ λόγια αὐτὰ τῆς εἶχαν φέρει μιά συγκίνησιν τόσο δυνατὴ, ποὺ μετὰ μεγάλη δυσκολία κατάρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά της...

Τέλος, ἐψήφισε:

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης σὲ ἀγαπῶ, 'Ιάκωβε! Σὲ ἀγαπῶ ἀπὸ πολλὸν καιρὸ... ἀπὸ τὸν καιρὸ ἀκόμη ποὺ ἦμαστε παιδιά...

— Ἀλλὰ, ἔκαμε ὁ νέος, γιὰ τὸν μὲν εἶπες ποτὲ τίποτε 'Ελιάννα;

Ἡ νέα κατέβασε τὸ κεφάλι.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ

διεκδικηται τών...

ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΝ

Η καταπληκτική δράση της αεροπορίας των υποδρυών και των αλεξιπτωτιστών στο σημερινό πόλεμο έκαμε πολλούς ερευνητές, περιέργους και...άργασχόλους ακόμη, ν' ανατρέξουν σε διάφορες πηγές, μη αποκλεισμένους και των παραδόσεων και θρύλων, για ν' αποδείξουν, ότι οι εφευρέσεις των πράγματι τρομερών αυτών δυνάμεων, κακώς αποδίδονται σ' εκείνους που έως σήμερα φέρονται ως πραγματικοί εφευρέται.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΕΝΑΣ... ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ

Οι Πορτογάλοι αϊφνης, ισχυρίζονται ότι ο πραγματικός πρώτος εφευρέτης των αεροπλάνων έζησε στη χώρα των: Την εφεύρεσε του αεροπλάνου την...οιδούουν σ' ένα Βραζιλιάνο καλόγριο ονομαζόμενο Λορέντο Μπερτολάνο Γκουσμέο, που το 1709 υπέβαλε στον βασιλιά 'Ιωάννη τον Ε' της Πορτογαλίας τα σχέδια μιας πετομηχανής, που έκριθσαν τόσο λογικά, ώστε, διαταγή του βασιλέως, ετέθησαν στην διάθεση του μοναχού όλα τα υλικά που χρειαζόνταν για την κατασκευή της μηχανής του. 'Ο Γκουσμέο έδοξίμασε, επιτυχώς το αεροπλάνο του εις Λισαβώνα την 9ην Αυγούστου 1709. 'Ο 'Ιωάννης δ' Ε' του έχορήγησε ως αμοιβή 50.000 φράγκα και τον διώρισε καθηγητή του Πανεπιστημίου της Κόιμπρας. 'Επενέθη όμως η 'Ιερά 'Εξέτασις που έθεωρούσε την πτήση του ανθρώπου ως επινόηση σατανική. 'Ο καλόγηρος ρίχτηκε στις φυλάκες, από τις οποίες δεν αφέθη ελεύθερος παρά μόνον αφού έδωσε την υπόσχεση να μην ασχοληθή πια με τα...αεροπλάνα.

ΜΙΑ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΤΑ ΒΙΝΤΣΙ

Τό ότι ο δημιουργός της «Τζοκόντας» ο μεγάλος ζωγράφος της 'Αναγεννήσεως Λεονάρντο Ντά Βίντσι ήταν επίσης και διάσημος αρχιτέκτονας και μηχανικός, εινε βέβαια γνωστό σ' όλους. Να, όμως που μια τελευταία Ιταλική είδησις μάς πληροφορεί, ότι ο Ντά Βίντσι υπήρξε και ο πρώτος που ασχολήθηκε με την ιδέα του υποδρυχίου. Στα έγγραφα του, αναφέρει ή σχετική είδησις, βρέθηκαν προσφάτως και χειρόγραφα σχετιζόμενα με την περι-

γραφή ενός πλοίου δυνάμενου να καταδύει.

«Αν ο Λεονάρντο Ντά Βίντσι δεν έφερε στην δημοσιότητα την εφεύρεσί του, τό έκαμε διότι πραγματικά ήταν σοφός άνθρωπος. 'Ιδού, λ.χ., τί έγραφε: «Αν δεν δημοσιεύω και ούτε καν αποκαλύπτω το σχέδιό μου, τό κάνω ως έκ της κακίας των ανθρώπων, που θα χρησιμοποιήσουν την εφεύρεσί μου για να δολοφονούν στα θαλάσσια βάθη, ανόητους ανύποπτα πλοία και βουλιάζοντάς τα με τό πλήρωμά των». 'Ο Λεονάρντο Ντά Βίντσι υπήρξε προφήτης του υποδρυχιακού πολέμου.

ΖΩΓΡΑΦΟΣ Ο ΠΡΩΤΟΣ... ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΙΣΤΗΣ

«Αλλά και την πρώτη ιδέα του αλεξιπτώτου, στον Λεονάρντο Ντά Βίντσι, την αποδίδουν επίσης οι 'Ιταλοί Μελετώντας τον τρόπο, με τον οποίον ένας άνθρωπος θα μπορούσε να κατέβη στή έδαφος από ύψος εκατό και πλέον μέτρων, ο μέγας καλλιτέχνης υπεστήριξε ότι ήταν δυνατόν να κατασκευασθή μηχανήματα που θα συγκρατούσε στον αέρα τον πύπτοντα, ούτως ώστε να πέφτη ήρεμότερα και με τό πάδια προς τό κάτω. 'Ο πρώτος όμως που έκαμε πειράματα αλεξιπτώτου, ήταν ο Πάολο Γκουίντζι, ζωγράφος 'Ιταλός επίσης, επινοήσας μηχανήματα, που καθιστούσε την πτώση ολιγότερο απότομη. Με τό μηχανήματα αυτό έπήδησε από τό καθέρι κδ νωδ της Λυών από ύψος 112 μέτρων, αλλά κατά την προσγειώσι έσπασε τό δεξιό του πόδι. Αυτό όμως δεν τον απέθάρυνε και εξακολούθησε τις μελέτες του. ΣΟΝΑΘ

ΘΑ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΑΤΕ;

ΣΑΡΚΟΒΟΡΑ ΟΥΤΑ

Πρό πολλού είχαν παρατηρηθή διάφορα φυτά που προσελκύουν τα έντομα. Μόλις τα έγγιγνι το έντομο, τα φυτά κλείουν και από τό έντομο δεν απομένει παρά μία σκόνη, που έπεται τό φυτό την βγάξει ως περιττή. Τα φυτά του είδους αυτού ωνομάσθησαν «σαρκοβόρα». 'Ωστόσο, πολλοί έπιστήμονες αμφισβητούσαν ότι μπορεί να υπάρχουν φυτά σαρκοβόρα. 'Η απόψις των έπιστημόνων αυτών εινε ότι την τροφή τους τα φυτά την αντλούν από τό χώμα και τόν αέρα, και ότι δεν μπορούν να χωνεύουν κρέας, για τόν απλούστατο λόγο ότι δεν έχουν πεπτικόν σωλήνα. Ση μερα όμως ή χημεία ανέκάλυψε στά άνθη ώρισμένων από τα λεγόμενα σαρκοβόρα φυτά ένα γαστρικόν υγρόν. Κατόπιν τούτου, θεωρείται πλέον ως έκτός αμφιβολίας τό ότι τα φυτά αυτά πράγματι τρώνε τα έντομα που πιάνουν και ότι εινε αληθινά σαρκοβόρα.

ΜΑΘΕΤΕ ΟΤΙ...

- ★ 'Εχει εξακριβωθή επιστημονικώς, ότι κάθε χρόνο αναδύονται από τη θάλασσα περί τις πέντε χιλιάδες καινούργια νησιά.
- ★ Στην Κίνα τα αυγά πουλούνται με τό μέτρο. Και για εύκολία «πλέκουν» τα αυγά τό ένα κοντά στο άλλο, σε μία στενόμακρη ψάθα.
- ★ Στο Κάνσας «Ηνωμένων Πολιτειών υπάρχει ένα μνημείο μοναδικό στον κόσμο, που θυμίζει την πρώτη γραφομηχανή. Αυτό τό μνημείο έστίθηκε με έρσων όλων τών δακτυλογράφων της 'Αμερικής.
- ★ Εινε γεγονός ότι ο κροκόδειλος κλαίει όταν τρώη τα θύματά του. Τούτο όμως δεν γίνεται από οίκτο ή μετάνοια, αλλά έπειδή όταν μασάη οι μύς των σιαγόνων του πιέζουν τούς δακρυγόνους αδένες κι' έτσι τα δάκρυα τρέχουν άφθονα και συνεχώς, χωρίς ο κροκόδειλος να έχη τό παραμικρό συναισθημα γι' αυτό.
- ★ Με τις πιο ευαίσθητες ζυγαριές που έχουν εφευρεθή έως τώρα μπορούμε να ζυγίσουμε μόρια βάρους ενός

τετάρτου του εκατομμυριοστού του χιλιοστογράμμου.

★ Τό μάτι ενός υγιούς ανθρώπου σε απόστασι 25 εκατοστωμέτρων διακρίνει δύο γραμμές που απέχουν ή μία απ' την άλλη ένα τεσσαρακοστό του χιλιοστωμέτρου. Με τό μικροσκόπιο μπορούμε να ξεχωρίσαμε τις ίδιες γραμμές σε απόστασι ενός δεκάκις χιλιοστού του χιλιοστωμέτρου. Και με τό υπερμικροσκόπιο διακρίνομε μόρια που έχουν διάμετρο πέντε εκατομμυριοστών του χιλιοστωμέτρου.

★ Τό χρόνο μπορούμε να τόν μετρήσωμε ακόμη και όταν ανάμεσα άπό δύο διαδοχικά χτυπήματα μεσολαβή διάστημα ενός πεντακοσιοστού του δευτερολέπτου. Με την βοήθεια όμως τών ηλεκτρικών κυμάτων μπορούν να μετρηθούν και τα εκατοντάκις εκατομμυριοστά του δευτερολέπτου.

★ Στο Μεξικό φυτρώνουν κάκτοι ύψους 4 έως 7 μέτρων και πάχους 2 έως 3 μέτρων, με βάρος κατά μέσον όρον 11 στατήρων.

Ο ΑΤΥΧΟΣ

χιουμοριστικό

ΕΠΙΚΑΙΡΟ

Ο Ζάν Καστέλ ήξερε πώς ήταν άτυχος και τό έπηρε απόφασι. Γραμματεύς γραφείου έν καιρώ ειρήνης, πολυβολητής τώρα, στόν πόλεμο, είχε άπειρα δείγματα του κατατρεγμού της τύχης του. Αϊφνης, ή εποχή της έτησίας άδείας του έπρεπε πάντοτε σε μέρες που δεν του χρειαζόνταν. Ποτέ του δεν κατόρθωνε να πάρη άδεια μέσα στο χρόνο για να παρευρεθή σε μίαν έπίσημη γιορτή, σε βαφτίσια, σε γάμο ή σε κηδεία συγγενούς του. Ποτέ του δεν άγδρσσε ένα λαχείο και να κερδίση κάτι. 'Επί τέλους, ήρθε ο πόλεμος.

Ο Ζάν Καστέλ έπεστρατεύθη, όπως όλος ο κόσμος. 'Επηρε τό στρατιωτικό του διδλίκριο, έπρομηθεύθηκε μερικά ζευγάρια γυαλιά για νάχη ρεζέρβα, έφόρεσε τή στολή του, κι' έφυγε. Φεύγοντας, είχε την έλπίδα πώς άφηνε πίσω του την κακοτυχία του. Γρήγορα όμως άντελήθη πώς είχε άπατηθή. Ποτέ δεν κατόρθωνε να φθάση έγκαιρως την ώρα της διανομής του συσσιτίου του και σπανίως κατόφερνε να πιή δλόκληρο τό πρωινό του, γιατί κάποιος θα τύχαινε να περάση δίπλα του, να τόν ακουλήτη και να του άναποδογυρίση την καραβάνα.

Πάντα μιά κακοτυχία έθαζε τό άχυρύνιο στρώμα του Καστέλ στή γωνιά του θαλάμου, όπου είχε ρεύμα. 'Αν χανόνταν ποτέ καμμία κουβέρτα ή καμμία χλαίνη, ήταν πάντα του Καστέλ. Και πάντα ο άτυχος μουρμούριζε:

—Ποιός παληάνθρωπος μου δούτηξε πάλι τα πράγματά μου;

—'Ηρθε και ή διανομή του ταχυδρομείου. 'Ο Καστέλ δεν έπερίμενε γράμμα. Τα μόνα γράμματα που έλάβαινε ήταν τού ράφτη ή τού πουκαμισά του, άν και από καιρό έπαυσε να φορη τα πολιτικά. Μολαταύτα, εκείνη την ήμέρα είχε κι' αυτός ένα γράμμα. 'Ηταν από μιά φίλη του. Αυτό τόν εξέπληξε, γιατί ή φίλη του σπανιότατα του έγραφε. Τρέμοντας από συγκίνηση, έπηρε τόν φάκελλο, έπήγε παράμερα για να εινε μόνος και τόν άνοιξε. Τό γράμμα ήταν συντομώτατο:

«Αγαπητέ μου Ζάν. Είμαι πολύ στενωχωρημένη, που θα σε λυπήσει, αλλά πρέπει μολαταύτα να σε πληροφορήσω ότι αγάπώ έναν άλλον. Καθώς βλέπεις, είμαι ελκρινής μαζί σου, δεν μπορώ να σε κοροϊδεώ. Συγχώρεσέ με και λησιμόνησέ με. 'Αντίο—Ζακελίνα».

Ο Καστέλ έμεινε μ' άνοιχτό στόμα, άφίνοντας να γλυστρήση ή πίπα από τό χείλη του και να πέση κατά γής και να σπάση. Συντετριμμένος από τό χάσιμο της φίλης του και της πίπας του, ο Καστέλ όρρηκε τή δύναμη να μουρμουρίση τή συνηθισμένη του φράσι:

—Ποιός παληάνθρωπος μου δούτησε πάλι τή γυναίκα μου;

—Εκείνη τή στιγμή περνούσε δίπλα του, για κακή του τύχη, ο λοχαγός του, άνθρωπος αυστηρών αρχών. Καθώς τόν άκουσε, τού έβαλε τέσσερες μέρες περιορισμό για να μάθη να εκφράζεται καθώς πρέπει.

ΡΟΜΠΕΡ ΠΕΡΕΣ

ΕΙΧΕ ΘΕΡΑΠΕΥΘΗ...

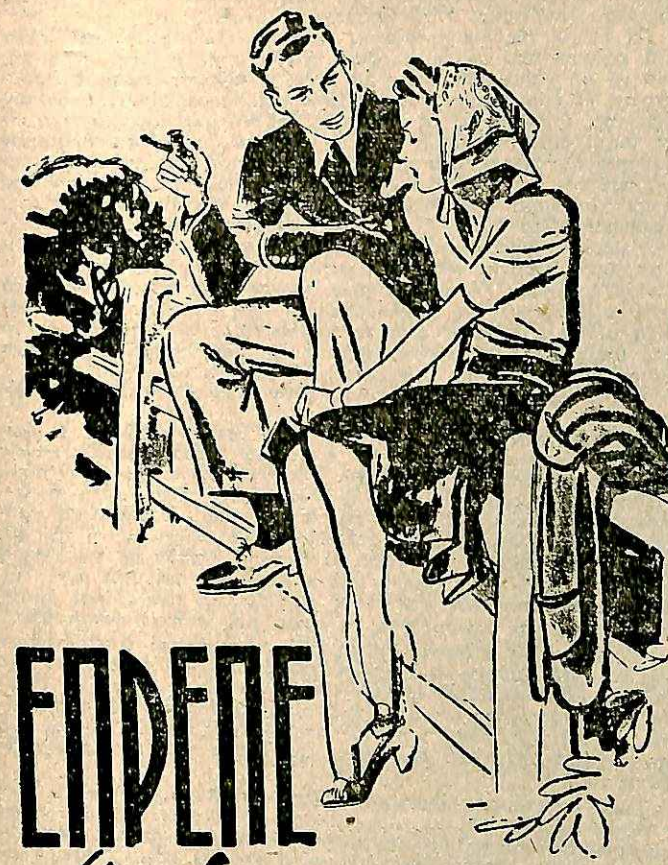
Στό φρενοκομείο:

Ο γ ι α τ ρ ό ς. — Πώς πηγαίνουμε, φίλε μου;

Ο ά ρ ρ ω σ τ ο ς. — Πολύ καλώς. Τερα! 'Αναγνωρίζω ότι είχα άδικο που έλεγα ότι είμαι ο Ναπολέων...

Ο γ ι α τ ρ ό ς (ικανοποιημένος). — Μπράβο! Μπράβο!

Ο ά ρ ρ ω σ τ ο ς. — Ναι, δεν είμαι ο Ναπολέων, αλλά... ο Μέγας 'Αλέξανδρος!

ΕΠΡΕΠΕ
να όλοζογίβω

Ένας άδύνατος χαρακτήρ

Ο πατέρας μου ήταν δικαστής, γυιός και έγγονος δικαστών και ή τιμή και ή ευθύτης ήσαν γι' αυτόν τα μεγαλύτερα πράγματα στον κόσμο. Δεν συνήνησα ποτέ άνθρωπο πιδ τίμιο, πιδ άκέραιο, αλλά συγχρόνως και πιδ ανθρωπιστή. Μου έδόθηκε ωστόσο ή εύκαιρία να διαπιστώσω πώς, τρομερά άπησχολημένος με τό έπάγγελμά του, δεν με έπρόσχε άρκετά και δεν μπόρεσε να άνακαλύψη ώρισμένες άδυναμίες δικές μου, που έγώ συχνά τις είχα προσέξει και με έκαναν να ύποπτερώ.

Καθώς είχε έκλεγή πρόεδρος του Πλημμελειοδικείου της Μοάν, ο πατέρας μου συναναστρεφόταν τούς δικαστές και τούς δικηγόρους τού νομού μας και μέσα σ' αυτόν τόν κύκλο συνήνησα τόν Λωράν 'Αλμπερτινί, έναν νέο και όνομαστό δικηγόρο, με τόν όποιον δεν άργησα να άρραδωνισθώ.

Ο Λωράν άναπακρινόταν τελείως στά 'Ιδανικά μου. 'Ηταν έλκοσιενέα έτών, ώραιος, έξυμνος και έπί πλέον είχαμε και τα ίδια πολιτικά φρονήματα. Είχε θέσει ύποψηφιότητα στις προσεχείς εκλογές και κατά τό διάστημα τού προεκλογικού αγώνος τόν έβοήθησα όσο μπορούσα, αντιγράφοντας τούς λόγους του, που έτοιμάσαμε μαζί, παρευρισκόμουν σε όλες τις συγκεντρώσεις, όπου εξέθετε τις ιδέες μας με φωνή θερμή και πειστική και με μιά λογική, που ένθουσίαζε και αίχμαλωτιζε τούς άκροατές του.

Όλα με συνέδεαν με αυτόν και ωστόσο όταν με έζήτησε από τόν πατέρα μου, αφού πρώτα μου εξωμολογήθηκε την αγάπη του, άν και τό γεγονός να γίνω γυναίκα του ήταν τό δνειρό μου, έδίσασα. 'Εδίστασα τή στιγμή που έπρεπε να πώ τό «ναί» παρά όλο που ή καρδιά μου τό ένοιωθε.

Αυτοί οι διαταγμοί άποτελούσαν τό άδύνατον σημείον τού χαρακτήρος μου. 'Εβρισκα πάντοτε επιχειρήματα σοδάρη για να τούς δικαιολογήσω, και στην περίπτωση τού γάμου μου, έλενα μέσα μου και τό επανειλάμβανα, πώς θα μπορούσε νάρθ ή μιά μέρα που ο Λωράν δεν θα με αγαπούσε πιά. 'Επίσης, όταν βρίμάσαμε μαζί, παρευρισκόμουν σε όλες τις συγκεντρώσεις όπου ύπήρχαν και άλλα κορίτσια, δεν μπορούσα να μην σκέπταμαι: «Και άν μιά ώραία μέρα έρωτευθή μίαν σπν' αυτές και τήν προτιμήση;» Καταλάβαινα πώς αυτοί οι φόβοι ήσαν άβάσιμοι, μα μου είχε γίνει μανία.

Είχα άκούσει πολλές φορές τόν πατέρα μου, που ένδιαφερόταν πολύ για τήν ανθρωπινή ψυχολογία, να λήη πώς μάς τραβάει περισσότερο εκείνο που μάς τσομάζει παρά εκείνο που ζητάμε και επιθυμούμε.

'Αγαπούσα τόσο έντονα τόν Λωράν, ώστε πολλές φορές έλεγο πώς δεν μπορούσα να ζήσω παρά μόνο γι' αυτόν. πώς ή-

ταν ο άνδρας κοντά στον όποιον ήθελα να περάσω δλόκληρη τή ζωή μου.

Και έκτός από τήν δύναμη τού λόγου, που άφείλετο κατά μέγα μέρος στην εξάσκηση τού επαγγέλματος που είχε διαλέξει και για τό όποιον ήταν τόσο θαυμασία προικισμένος ο Λωράν είχε έπί πλέον και ένα είδος ζωτικού μαγνητισμού, που έπιδροσε τρεμερά επάνω μου, όπως έπιδρούσε και στην μάζα τών εκλογέων του, στους δικαστές, στους άνόρκους και στο πλήθος.

'Ακριδώς αυτή ή επίδρασις, που φοβόμουν και που με έθετε σε κατώτερη μοίρα, με έφερε στο σημείο να κάμω τή σκέψη πώς μπορούσε μιά μέρα να προτιμήση μίαν άλλη. 'Ωστόσο, ήμουν γοητευτική και έπρεπε να τό άναγνωρίζω όταν κυταζόμουν στόν καθρέφτη με μάτια κριτικού. 'Ημουν λεπτή και κομψή. Τα μάτια που έβλεπα μέσα στόν καθρέφτη ήσαν ώραιον γαλανού χρώματος και είχαν ακόμη τό θέλητρο της γαητείας. Τα σκούρα μου μαλλιά ήσαν λεία και όνυλε, τα χείλη μου κανονικά και κόκκινα. Είχα μικρά χέρια και πόδια μακριά, και ίσια. 'Η εμφάνισί μου έπρεπε να με κάνη να έχω αυτοπεποίθησι και όμως εκείνο που μου έλειπε περισσότερο ήταν ακριδώς ή αυτοπεποίθησις και ή δύναμις τού χαρακτήρος.

Αν δεν είχε πεθάνει ή μητέρα μου τότε που ήμουν πολύ μικρή, θα με είχε θεραπεύσει άσφαλώς άπ' αυτό τό φοβερό έλαττωμα, που μ' έκανε πολύ δυστυχισμένη και που μπορούσε να μου καταστρέψη για πάντα τή ζωή.

Ο πατέρας μου κατέληξε να προσέξει τις άδυναμίες μου και επάλαιψε εναντίον αυτού τού φόβου που είχα από όλα και για όλα και που άγγιζε τα όρια της δειλίας. Μά επάλαιψε οδίκως.

Με ύπεχρώνει, όταν ακόμη ήμουν κοριτσάκι, να άνεβαίνω και να κοιμάμαι έντελώς μόνη στο δωμάτιό μου, τό όποιο δρισκόταν στο βάθος ενός διάδρόμου τού μεγάλου σπιτιού που είχαμε έξω από τήν πόλη. 'Ενόμιζε πώς αυτό θα μεγάλωνε τό θάρρος μου, αλλά έν τούτοις αυτό τό μέσον έπροκαλούσε τό αντίθετο άποτέλεσμα. 'Επεφτα στο κρεβάτι χτυπώντας τα δόντια μου, δεν τολμούσα να σβύσω τό φώς και κρυβόμουν κάτω από τα σκεπέσματα για να μην άκούσουν τούς λυγμούς μου. Γιατί άν με άκουε ο πατέρας μου θα με τιμωρούσε. Ο φυσικός μου λοιπόν φόβος ένισχυόταν περισσότερο από τόν φόβο που είχα στόν πατέρα μου.

Όλα αυτά συνέτειναν στό να γίνω μελαγχολική και μυστικοπαθής. Φυσικά δεν έκανα κανένα κακό, μα έμενα κλεισμένη στόν έαυτό μου. Θα ήθελα να έμπιστευθώ στόν πατέρα μου αυτή τή θλιδερή μου 'Ιδιοτροπία και όμως δεν τολμούσα, όπως δεν ήθελα κατ' ούδυνα τρόπο ν' αντιληφθώ και τό ελάχιστο ο Λωράν, ενώ ήξερα πώς θα μ' έπαιρνε άμέσως στην άγκαλιά του και θα με παρηγορούσε σπορικικά.

Γιατί άν είχε για τόν έαυτό του μεγάλη φιλοδοξία ο Λωράν, άλλο τόσο είχε και για μένα. Συχνά μου έλεγε:

— Λουσιέν, θέλω να είσαι ή τελειότερα σύντροφος, θέλω να είμαι υπερήφανος που θα λέγομαι άνδρας σου και όλος ο κόσμος να με ζηλεύη που θα έχω μιά γυναίκα σαν και σένα.

Μιά μέρα τού άπάντησα:

—Μά, Λωράν, μήπως ή κρίσις τών άλλων θα είχε περισσότερη αξία για σένα, από τήν αγάπη σου για μένα;

—'Η παρατήρησις αυτή τόν έκανε να γελάσει. 'Ερριξε τό κεφάλι πρδς τα πίσω, έπέρασε τό χέρι του στά μαλλιά του και έμίλησε για άλλα πράγματα.

Μιά άλλη φορά πάλι, σταμάτησε απότομα να γελά και μου είπτε:

— Όχι, Λουσιέν, σ' αγαπώ όσο και σ' έκτιμώ, μα... βλέπεις, θα μου ήταν άδύνατο να αγαπώ ένα πλάσμα που δεν θα έκτιμούσα.

Φαίνεται πώς ήπρω τότε μίαν έκφρασι τόσο φοδισμένη, που ξανάρχισε να γελά λέγοντάς μου:

— Καύμένη μου μικρούλα, μη νομίζης πώς πρόκειται να σε βασανίσουν θέλοντας να σε κάμω ένα πολύ τέλει πλάσμα.

Και μ' έφίλησε τρυφερά στο μέτωπο, όπως φιλούν ένα φρόνιμο παιδάκι.

Είχε αποφασισθή να παντρευτούμε τόν 'Οκτώβριο, μετά την έκλογική έκστρατεία τού Λωράν. 'Εκείνος ήταν εξαιρετικά άπησχολημένος με τό δικηγολικό του γραφείο και τις έκλογικές του συγκεντρώσεις, πράγμα που είχε ως συνέπεια να είμαι άρκετά ελεύθερη.

Μιά τρομερή δραδυά

Ε πήγαινα και περνούσα τό άπόγευμά μου σε κάτι φίλους μου που έμεναν σ' ένα θαυμάσιο κτήμα κοντά στή θάλασσα. Τούς άρεσε να κάνουν συχνά συγκεντρώσεις και έπιναμε στο σπιτί τους θαυμασία κοκτέιλς.

Μιά μέρα — δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτή την ήμέρα όσο ζω — άργησα λίγο σ' αυτούς και ρίχνοντας μιά ματιά στο ρολογάκι μου, είδα ότι ήταν έπτά: έπρεπε να γυρίσω στην πηλι. 'Εφυγα γρήγορα και έπείδησα στο αυτοκίνητό μου. 'Η νύχτα ήταν πολύ σκοτεινή και ήμουν πολύ νευρισμένη. 'Ηξερα πώς ο πατέρας μου ήταν ή προσωπόποιήσις της ακριδίας, πώς ήθελε να καθήση στο τραπέζι στίς όκτώ, ακριδώς, και πώς και αυτή ή μαγειρίασα έγκρινιζε στην κουζίνα της όταν τήν άφηνα να περμιμένη, έστω και πέντε λεπτά.

Και έπείνα, πρέπει να τό όμολογήσω, είχα πιδ άρκετά κοκτέιλς και με είχαυ ζαλίσει.

Εφθασα στά προάστεια μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα. Οι μεγάλοι αυτοί έρρημοι και πλακοστρωμένοι δρόμοι έφωτίζονταν πολύ λίγο. Περιπλανήθηκα, αλλά ξανάβρηκα τόν δρόμο κδόντας γρήγορα από μιά πόρδο. 'Εκει συνέβη κάτι που δεν θα

μπορέσω ποτέ να το εξηγήσω. Τη στιγμή ακριβώς όπου ξεριζώσα απότομα, περνώντας από μια πολύ στενή πόρτα, είδα έναν ποδηλατιστή που βγήκε από ένα δρομάκι και προτού προλάβω να τον αποφύγω, άκουσα έναν θόρυβο από σίδερα επάνω στο αριστερό μου φτερό στο πίσω μέρος του αμαξιού. Έρριξα μια ματιά: ο ποδηλατιστής, που φαινόταν να είναι ένα μικρό παιδί, πετάχτηκε στον αέρα και έξανασε στο έδαφος.

Η πρώτη μου σκέψις ήταν να σταματήσω και να κατέβω να βοηθήσω τον ποδηλατιστή. Μά ο πανικός ύπνηξε. Ισχυρότερος από την λογική. Ανέπτυξα δσην μπορούσα ταχύτητα. Σε λίγες στιγμές, ωστόσο, δεν ήμουν πια κυρία του αμαξιού μου: τα πόδια μου έτρεμαν νευρικά και τα χέρια μου μετά βίας κρατούσαν το δολάν. Έπρεπε να σταματήσω και να κατέβω. Η δροσιά της φθινοπωρινής αυτής νύχτας μου έδωσε ξαφνα θάρρος: θέλησα να ξαναγυρίσω πίσω, να έδισαζα ακόμη. Ο πατέρας μου ήταν δικαστής: το δυστύχημα που άθελά μου διέπραξα, θα του προξενούσε σοβαρές ενόχλησεις. Δεν ήταν καλύτερα να κάμω σαν μην είχε συμβεί τίποτε; Ακόμη περισσότερο, γιατί ήταν άργα και ο πατέρας μου θα είχε ήδη αρχίσει να ανησυχεί. Επείθησα λοιπόν στο άμαξι μου και έγυρισα σπίτι μου.

Ευτυχώς ο πατέρας μου εργαζόταν ακόμη στο γραφείο του και προαισθανθείς ότι θα άργησω, είχε ειδοποιήσει εγκαίρως τη μαγειρίσα.

Ο μπαμπάς δεν ήταν έκδηλωτικός και δεν μιλούσαμε ποτέ πολύ καλά το διάστημα του φαγητού. Γενικά διατηρούσαμε μεγάλη σιωπή μεταξύ μας, αλλά η σιωπή εκείνης της βραδιάς μου φάνηκε τσιουερά θλιβερή. Αμέσως μετά το δείπνο, προσσίσθηκα έναν δυνατό ποικεφαλο — έλλως τε δεν ήταν πρόσφαις, αλλά η ακοιθής αλήθεια — και ανέβηκα στο δωμάτιό μου. Βιαζόμουν να ξαναβρωθώ μόνη μου μετά απ αυτά που συνέδισαν. Ήμουν τόσο αναστατωμένη, που δεν έκλεισα μάτι. Ενοιωθα τέτοιαν απελπισία, που για πρώτη φορά έκαμα τη σκέψη να αυτοκτονήσω. Ίσως να με συνελάμβαναν και να με έβαζαν φυλακή... Και τί σκάνδαλο για την κόρη ενός δικαστικού, για την μηνητή ενός τών διασημοτήτων δικηγόρων της Μεσημρινής Γαλλίας, ενός μέλλοντος δουλευτού! Στη φυλακή! Όχι! όχι, δεν ήταν δυνατόν! Καλύτερα ήταν να τελειώσω μία για πάντα!

Όταν κατέβηκα την άλλη μέρα για το πρόγευμα, δεν είχα κοιμηθί διόλου και το κεφάλι μου άναβε ακόμη. Άρπαξα την έφημερίδα που έδιάβαζε πάντοτε πρώτα ο πατέρας μου. Στην πρώτη σελίδα εδιάβασα την περιγραφή του δυστυχήματος: το παιδί ξέσπινε ενώ μετεφέρετο στο νοσοκομείο. Το αίμα μου επέγινε στις φλέδες μου. Ένα ατύχημα που ακολουθούσε το δικό μου και το όποιον διηύθυνε κάποια νέα, έλεγε η έφημερίδα, παρέλαβε το παιδί. Εδήλωσε πως το δυστύχημα προέκλήθη πασιφανέστατα από τόν οδηγό ενός άλλου αυτοκινήτου που προηγείτο τόν δικού της, αλλά το όποιον δεν μπόρεσε να διακρίνη τόν αριθμό. Η έφημερίδα έγραφε επίσης ότι κανείς δεν έπίστευε στην κατάθεση της όδηγου πως τάχα υπήρχε και άλλο αυτοκίνητο σ' αυτό τόν τόν λιγοσύνναστο δρόμο και ότι όλα μαρτυρούσαν πως η κατάθεσίς της δεν είχε άλλο σκοπό παρά να απομακρύνη τις ύποψεις που την έδάρυναν.

Διαβάζοντας αυτές τις γραμμές, ένοιωσα να με περιβρέχη κρύος ιδρώς. Ενοιωθα ότι έγκλημάτσα διπλά, αφού θα ήμουν υπεύθυνη για την καταδίκη μιάς αώας...

Διπλό έγκλημα

Η πάλη που άρχισε να γίνεται τότε μέσα μου ήταν τρομερή. Ο φόβος μου με τούς διαταγμούς μου από το ένα μέρος και οι τύψεις της συνειδήσεως από το άλλο, αντιμετώπιζονταν ακατάπαυστα. Δεν είχα πια ούτε ένα λεπτό ησυχία. Δεν τολμούσα να κυττάξω κατά πρόσωπο τόν πατέρα μου, ούτε και τόν Λωράν. Όταν μιλούσαν μαζί και έθιγαν δικαστικά ζητήματα, έτρεμα εκ τών προτέρων από φόβο μήπως τούς άκούσω να μιλούν γι' αυτήν την υπόθεση. Όλα μ' έκαναν να υποφέρω: τόσο οι δηλώσεις που έκανε ο πατέρας μου για την άρχη που είχε να εξονυχίση μία - μίαν υπόθεσι προτού την κρίνη, όσο και τα λόγια αγάπης κι' αυτές οι τρυφερές ματιές του Λωράν.

Έλεγα κάθε στιγμή μέσα μου: «Θεέ μου, αν τόν μάθη ένας από τούς δυο, τί θα γίνει;» Και κάθε στιγμή, κάτι μ' έσπρωχνε να εξομολογηθώ σ' αυτούς. Έπειτα όμως άρκοιυσε ένα μικρό έπεισόδιο, ένα βλέμμα, ή παρουσία μιάς υπηρετριάς, για να δικαιολογήσω τόν έαυτό μου και να αναβάλω την εξομολόγησι.

Ήξερα καλά ωστόσο πως όσο ανέβαλα την δημολογία του σφάλματός μου, τόσο έπρεπε να περιμένω και μεγαλύτερη την τιμωρία. Γιατί αν τόν δυστύχημα έγινε ανεξάρτητα από την θέλησή μου, διέπραξα όμως μίαν αίσχροτητα εγκαταλείποντας αυτών τών πληγωμένο ποδηλατιστή στο δρόμο από τόν φόβο τών ευνυνών. Διπλή αίσχροτητα μάλιστα, αφού τώρα, αποτραβηγμένη στο σπίτι μου, απαλλαγμένη κάθε υποφίας λόγω της ακηλύωτης σήμης τού πατέρα μου, άφηνα να κατηγορηθί και να υποφέρη μία γυναίκα, ή οποία ήταν αξία καλύτερας τύχης, αφού εφάνηκε πιο γενναίοψυχη και φιλεύσπλαχη από μένα.

Συνέβη τότε ένα παράξενο γεγονός. Η νέα, ή οποία κατηγορήθηκε πως έπροξένησε τόν θάνατο τού παιδιού, έζητησε έναν δικηγόρο για τόν υπερασπισή και απευθύνθηκε στον Λωράν, τόν μνηστήρα μου! Αυτή ή σύμπτωση έκαμε να αυξηθούν οι φόβοι μου και οι τύψεις μου. Ανέμενα έναγωνίως την έκδικασι της υποθέσεως στο Πλημμελειοδικέον, όπου — αλλοίμονο — προήδρευε ο πατέρας μου! Όλο αυτό τόν σύνολο τών συμπτώ-

σεων έκανε μεγαλύτερη την απελπισία μου και κάθε στιγμή ενοιωθα πως θα λιποθυμήσω όταν, μόνη απέναντι τού έαυτού μου, αναρωτιόμουν ποιαν στάσι έπρεπε να ακολουθήσω.

Η ημέρα της δίκης έφθασε. Ντύθηκα πολύ απλά και πήγα και κάθησα από νωρίς σ' έναν πάγκο στην πρώτη γραμμή, για να μη χάσω ούτε λέξι. Σε λίγο, ή αίθουσα έγένετο άσφυκτικά. Η ύποπιεμένη κατηγορούμενη εκάθησε δίπλα στον άνδρα της, απέναντι στους δικαστές. Η μητέρα τού θύματος είχε πάρει θέσι στη δεξιά πλευρά. Μεταξύ δύο άλλων δικαστών καθόταν ο πατέρας μου με κείνη τη σοβαρή και αυστηρή στάσι, που την ήξερα τόσο καλά. Τα χέρια μου και τα πόδια μου ήταν παγωμένα και κατά τόν διάστημα της αναγνώσεως τού κατηγορητηρίου έμπηγα τά νύχια μου στη σάρκα της παλάμης μου. Η μητέρα τού παιδιού ήταν ώρη και τά χείλη της έτρεμαν. Τα μάτια της ήταν κατακόκκινα από τά κλάματα.

Την έρώτησαν. Απήνητησε πως άκουσε έναν θόρυβο μπροστά στην πόρτα της, πως έτρεξε έξω και πως είδε ξεπλωμένον μερικά μέτρα μακρύτερα από τόν ποδηλάτο, ανασίσθη τόν μικρό της Ρομπέρ. Την έρώτησαν επίσης αν είδε να περνά κανένα αυτοκίνητο. Απήνητησε πως δεν είχε προλάβει να ιδή τίποτε.

Δεν μπόρεσα να συγκρατήσω έναν αναστεναγμό ανακουφίσεως.

Εξετάσθηκαν μερικοί μάρτυρες και έπειτα δώλησε ο Λωράν. Και ενώ υπερήσπιζε την πελατίδα του, ένδυμει κανείς πως ή κατηγορούμενη ήμουν εγώ. Τόσο τά λόγια του ήταν συγκινητικά, σοβαρά, πειστικά. Η ένοχος δεν ήταν αυτή ή γυναίκα. Είχε δίκη: έ γ ώ ήμουν ή ένοχος! Ζούσα έναν τρομερό έφιάλη. Θα ήθελα να σηκωθώ και να δείξω γυμνή την ψυχή μου. Δεν άκουγα πια τώρα τί έλεγε ο Λωράν με την ώραία και ζεστή φωνή του. Όλη ή αίθουσα έγύριζε τριγύρω μου. Έκανε ζέστη, από τούς κροτάφους μου έσταξε ιδρώς, και έμπηγα διαρκώς και περισσότερο τά νύχια μου στην παλάμη μου.

Έπειτα έγινε ξαφνικά σιωπή και οι δικασταί άπεσύρθησαν για να συνεδριάσουν. Μία καινούργια άγωνία με έκυριωσε. Αν αυτή ή άθωα κατεδικάζετο θα μπορούσα τάχα να μείνω άπαθής στην καταδίκη της; Δεν θα έπρεπε να σηκωθώ, να δηολογήσω, να πώ την αλήθεια; Μά αν ώμολογούσα, τί θα γινόταν με τόν πατέρα μου; Και ο Λωράν; Θα έχανα για πάντα την άγάπη του!

Τώρα σκεφτόμουν ψύχραιμα. «Ό,τι και αν συμβή, είμαι ένα πλάσμα χαμένο, χαμένο για πάντα.» Αχ, γιατί να μην σταματήσω την ώρα τού δυστυχήματος; Ήταν τόσο απλό! Αν αυτή ή γυναίκα κατεδικάζετο, τί μου έμενε να κάμω; Δεν μπορούσα να τηρήσω σιωπή, ώφειλα να χάσω τόν Λωράν για πάντα. Έπρεπε να δηολογήσω. «Ω, ήξερα καλά, έπρεπε. Δεν ήξερα κατά ποιόν τρόπο θα τόν έκανα μιά έπρεπε.

Τη στιγμή αυτή οι δικασταί ήρθαν και ξανακάθισαν: και οι τρεις είχαν, όπως μου φάνηκε, σοβαρότερο ύφος από πρώτα. Ναι, αν κατεδικάσθη ή γυναίκα, θα σηκωθώ και θα δηολογήσω με φωνή καθαρή και σταθερή. Έτσι θα έξιλειωθώ!

Δεν σκεφτόμουν παρ' αυτό: να έξιλειωθώ!

Και ξαφνικά, άκουσα αυτές τις λέξεις:

— Η κατηγορούμενη έκρίθη ένοχος φόνου εξ άμελειας και καταδικάζεται εις τριετή φυλάκισιν...

Όλα στριφογύρισαν μέσα στο μυαλό μου. Νομίζω πως σηκώθηκα, έκαμα μερικά βήματα, έκύτταξα τόν πατέρα μου και ο πατέρας μου έκύτταξε έμένα. Άλλά ή φωνή έπρόσθεσε:

— ...Δεδομένου όμως ότι ή κατηγορούμενη έσπευσε να δώσθ βοήθειαν στο θύμα και ότι ή διαγωγή της στο παρελθόν παρέχεν την χάριν της αναστολής.

Η καρδιά μου σταμάτησε να χτυπά. Τί έσήμαιναν αυτές οι λέξεις; Η άθωα δεν θα έπήγαινε λοιπόν φυλακή; Όραιο! Περίφημα!...

Πάντως ή απόφασις αυτή δημιουργούσε όπωσδήποτε μιά ταπεινώσι, μιά καταδίκη, μιά κατάντια για κείνη. Έπρεπε συνεπώς όπωσδήποτε να δηολογήσω... Έξακολουθούσα να βαδίζω προς την έδρα. Όταν όμως βρέθηκα μπροστά στον Λωράν, ο όποιος με κύταζε χαμογελώντας, ξανάγινα δειλή και ξανάρχισα να λοικεύωμαι μέσα μου.

Αυτή ή γυναίκα μένει έλεύθερη, είπα. Ανεγνώρισαν ότι έκαμει μιά καλή πράξι με τόν να σπεύσει εις βοήθειαν τού θύματος. Σε τί θα έχρησίμευε τώρα ή δηολογία μου, αυτή ή δηολογία που θα έδημιουργούσε την δυστυχία τού πατέρα μου και τού μέλλοντος συζύγουμου, τού Λωράν, που δεν θα με ήθελε βεβαίως πια!...

Και πεπεισμένη πως ή συνείδησίς μου ήταν έν τάξει με τά γεγονότα, έσπευσα να φύγω, χωρίς μάλιστα να πώ λέξι στον Λωράν, γιατί ήξερα πως μου ήταν άδύνατον να άντικρύσω τόν βλέμμα του.

Έγυρισα μόνη στο σπίτι. Το βράδυ, ο Λωράν θα έρχόταν μετά τόν φαγητό. Έπερίμενα λοιπόν να περάση ο άναγκάιος χρόνος για να πάη στο σπίτι του και τού τηλεφώνησα τότε ότι δεν αίσθανόμουνα τόσο καλά, πως θα πήγαινα να πλαγιαζώ άμέσως μετά τόν φαί, πως τόν παρακαλούσα να μην έρθη και πως θα βλέπωμαστε την άλλη μέρα. Μου απήνητησε ότι και ο ίδιος ήταν κουρασμένος και ότι θα πήγαινε και αυτός να πλαγιασή νωρίς: μου έθύμισε πως θα τρώγαμε την άλλη μέρα τόν μεσημέρι μαζί.

Πράγματι, συνηθίζαμε να πηγαίνουμε καμμία φορά, οι δυο μας, στην έξοχή. Είχα ανακαλύψει ένα θαμνάσιο μέρος κοντά στην παραλία, από όπου είχε κανείς μίαν υπέροχη θέα προς τή θάλασσα και όπου δεν υπήρχε ποτέ κανείς. Έφθανα πριν απ' τόν Λωράν, άφηνά τόν άμαξι στο έρόμο και έτρώγαμε κάτω από τά πεύκα. Καμμία φορά μάλιστα, όταν έκανε πολλή ζέστη,

έκωναμε και ένα μπάνιο πρό τού φαγητού. Για τόν Λωράν, ήταν κάτι που τόν ξεκούραζε.

Οι τύψεις της συνειδήσεως

Την ημέρα εκείνη, λοιπόν, έφθασα πρώτη όπως συνήθως. Σταμάτησα τόν αυτοκίνητό μου και μετέφερα τόν καλάθι στο συννησμένο μέρος. Περιείχε ένα ώραίο κοτόπουλο, τυρί και φρούτα. Τα έτοποθέτησα όλα αυτά επάνω σ' ένα τραπέζο-μάνηλο και περίμενα τόν Λωράν. Φυσούσε ένα αεράκι εξαίσιο. Για πρώτη φορά, έπειτα από τόν δυστύχημα, ένοιωθα τόν έαυτό μου ήρεμο. Ήμουν ήρεμη, γιατί είχα καλά οργανώσει τόν σχέδιό μου. Έπρεπε να ένεργήσω τίμια. Είχα κουρασθί να ζω με τύψεις: υπήρξα δειλή... Τώρα, μόνον ή εξομολόγησις μπορούσε να με ανακουφισί και να με σώση.

Ο Λωράν με έθαυμάζε, αλλά δεν άξιζα πια τόν θαυμασμό του. Δεν μπορούσα πια να γίνω γυναίκα τού και να κρατήσω τόν μυστικό αυτό τού φοβερού λάθους, τόν όποιον μου είχε δηλητηριάσει ολόκληρη τη ζωή. Έξ άλλου, άγαπούσα υπερβολικά τόν άρραβωνιαστικό μου. Λοιπόν...

Άκουσα τόν άμαξι τού Λωράν να σταματά και πετάχθηκα.

— Λουσιέν! έφώναξε.

Και τόν είδα να τρέχη προς έμένα, με τά ξανθά του μαλλιά να ανεμίζουν και την άγκαλιά του δλάνοιχτη. Έτρεξα κοντά του και σαν ένα κοριτσάκι έπεσα στην άγκαλιά του. Δεν μπορούσα να ξεκολλήσω από πάνω του. Τό έπρόσεξε, γιατί με φίλησε παρατεταμένα και πιο τρυφερά από συνήθως.

— Λυπήθηκα, αγάπη μου, που δεν σε είδα χθες τόν βράδυ. Μά τί έκανες στο δικαστήριο; Πασαξενεύηκα που σε είδα. Γιατί δεν με περιμένες; Θα δγαίναμε μαζί!

Τό χαμόγελό του ήταν γεμάτο δροσιά και χάρη.

«Πρέπει και ή έλαχίστη λεπτομέρεια τού προξέπου του να έντυπώη καλά μέσα μου, έσκέφθηκα. Είνε ή τελευταία φορά που συναντώμεθα εδώ.»

Έκούνησα ανεπαίσθητα τόν κεφάλι μου, για να διώξω αυτές τις θλιβερές σκέψεις.

— Γιατί δεν με περιμένες στην έξοδο τού δικαστηρίου; μου έανάλεβε.

— Δεν ξέρω, απήνητησα. Ήμουν ζαλισμένη από δλη αυτή τη φασαρία. Και έπειτα, δεν αίσθανόμουν και τόσο καλά.

— Ίσως γιατί παρακολούθησες αυτή τη θλιβερή διαδικασία; Είπε φιλώντας την άκρη τών δακτύλων μου με τρυφερότητα.

— Ω, άς μη μιλήσωμε πια γι' αυτή την υπόθεσι, Λωράν. Είνε πολύ θλιβερή!

— Πράγματι, ξανάπε με τόνο σοβαρό, ή περίπτωσις αυτής της γυναίκας είνε πολύ λυπηρή. Μά αν ξανάρθος να μ' άκούσης άλλη φορά, είδοποίησέ με εκ τών προτέρων. Θα μ' έμπεύσης και καλυτέρα, αγάπη μου.

«Η άλλη αυτή φορά, έσκέφθηκα. Θα είνε μπροστά σ' ένα άλλο δικαστήριο. Σ' αυτό, μόνον ο Θεός θα μάς κρίνη και ο Λωράν θα δη την αληθινή μου ψυχή.»

Για μιά ακόμη φορά, έδωσα αυτές τις σκέψεις που με βασάνιζαν. Είχα όρκισθί να χαρώ τις τελευταίες μου στιγμές ευτυχίας.

Καθόσαμε πλάι - πλάι για να φώμε. Το κοτόπουλο ήταν θαυμάσιο, μά δεν πεινούσα. Προσπαθούσα να τρώγω διά της βίας. Μετά τόν φαγητό, ο Λωράν με έβοήθησε να μαζέψωμε τά πράγματα και εξέφρασε την επιθυμία να γυρίσωμε, για να πάη στο γραφείο του. Εβόλαμε τόν καλάθι στο αυτοκίνητό μου και με πήρε στην άγκαλιά του για να με φιλήσθ. Κα' έπειδή, και πάλι, όπως και πριν, δεν μπορούσα να ξεκολλήσω από πάνω του, με άπτεμάκρυνε εκείνος απαλά.

— Άκουσε, Λουσιέν, είνε άργα, πρέπει να γυρίσωμε τώρα... Ήθελα ωστόσο να σου πώ κάτι: δεν βρίσκεis πως είνε πολύ να περιμένωμε ως τόν Οκτώβριο;

— Α, ναι! έφώναξα δυνατά. Γιατί, αλήθεια, να περιμένωμε ακόμη τόσο πολύ;

Και έπρόσθεσα με φωνή πνιγμένη από την άγωνία:

— Αχ, Λωράν! Μη μ' αφήνης! Σε έξορκίζω!

Και έπεσα στην άγκαλιά του και άρχισα να τόν φιλώ με πάθος στα χείλη. Ήθελα να πάρω μαζί μου τόν άρωμα αυτού τού πρώτου και τελευταίου φιλιού.

Έπειτα τραβήχθηκα και τού είπα, θυθίζοντας τόν βλέμμα μου στο δικό του:

— Λωράν, άγαπημένε μου, σ' αγαπώ, θέλω να τόν ξέρης.

Μήν τόν ξεχάσης αυτό ποτέ!

Και ξαφνικά άρχισα να τρέχω προς τ' άμαξι μου. Άνοιξα την πόρτα και έβαλα σε κίνησι τη μηχανή, προτού ο Λωράν προλάβη να με φθάση. Άλλά τόν μοτέρ δεν ήθελε να λειτουργήση. Ενόσβαλα την «μίζ - αν - μάρες», με έκαμει μερικά βήματα και ξανασταμάτησε. Σαστισμένη είχα βάλει την τρίτη ταχύτητα, αντί της πρώτης. Ξανάρχισα από την αρχή, αλλά τη στιγμή που τόν άμαξι θα ξεκινούσε, ο Λωράν έφθασε και έπήδησε στο «μάρες - πιε».

Σαν τρελή έφώναξα:

— Φύγε! Φύγε!

Ο Λωράν έφώναξε:

— Σταμάτησε! Τρελλάθηκες!

— Φύγε, φύγε! έξακολουθούσα να φωνάζω. Φύγε! Δεν θέλω να σκοτώσω και σένα!

Και πατούσα όσο μπορούσα τόν γκάζι, με κατεύθυνσι προς τόν γκρεμό, που έβλεπε στη θάλασσα.

Ενοιωθα να με έχη κυριεύσει μία δύναμις άνώτερη από τη δειλία μου. Ακόμη και τόν γεγονός ότι είχα τόν Λωράν κοντά μου και τόν ώδηγούσα και αυτόν προς τόν θάνατο, δεν είχε καμμία σημασία για την απόφασί μου.

Σε μιά στιγμή εκείνος κατάλαβε επί τέλους τί επρόκειτο να κάμω. Πέρασε τόν ένα του χέρι από την πόρτα και έγύρισε τόν

διακόπτη. Έπειτα μ' ένα απότομο χτύπημα στο φρένο, σταμάτησε τόν άμαξι ένα μέτρο έμπρός από τόν γκρεμό.

Επί τέλους ώμολόγησα

Δεν καταλάβαινα πια τίποτε, δεν έβλεπα τίποτε: δεν έβλεπα, παρά τόν γκρεμό και την γαλανή θάλασσα. Άνοιξα την απέναντι πόρτα από εκείνην που στεκόταν ο Λωράν και ώρμησα προς τόν κενόν. Άλλά προτού περφθώ να ριχτώ, ο Λωράν με άρπαξε από τούς ώμους.

— Άφσέ με! Άφσέ με! έφώναξα προσπαθώντας να άπελευθερωθώ. Άφσέ με! Δεν βλέπεις, λοιπόν, πως δεν μπορώ να ζήσω έτσι;

Άλλ' ο Λωράν με κρατούσε δυνατά.

— Καλά, καλά, μικρούλα μου, είμαστε σύμφωνοι! Θα ταν τρετούμε άμέσως, άπόψε μάλιστα αν θέλης, είπε γελώντας.

— Ω, Λωράν! έφώναξα. Δεν καταλαβαίνεις, δεν μπορείς να καταλάβης. Είνε άδύνατον να έξακολουθώ να ζω.

— Όχι! Δεν καταλαβαίνω, είπε με φωνή σταθερή. Ήρέμησε. Πές μου τα όλα.

Καθώς ήμουν άποφασισμένη να πεζάνω, προτίμηση να τά εξηγήσω όλα στον Λωράν, γιατί σκεφτόμουν πως μετά την εξομολόγησί μου δεν θα με αγαπούσε πια: Έφώναξα λοιπόν με απελπισία:

— Πρέπει να πεθάνω, γιατί... γιατί εγώ έσκότωσα τόν παιδί. Καταλαβαίνεις τώρα;...

Ο Λωράν έμεινε άποσβολωμένος.

— Τρελλάθηκες; Τί είν' αυτά που μου λές;

— Όχι, δεν τρελλάθηκα, είμαι μιά έγκληματίας και μιά δειλή!

Και τού διηγήθηκα δλη την αλήθεια.

Ο Λωράν έγινε κάτωχρος.

Τόν είδα τότε να κάνει κάτι που δεν είχα ξαναϊδθ άνδρα να τόν κάνει: άρχισε να κλαίη με λυγμούς, σαν ένα μικρό παιδί. Μου εξέσχισε την ψυχή.

— Λωράν, αγάπη μου, συγχώρησέ με! Τί πρέπει να κάμω; Θέλεις να μ' έγκαταλείψης; Θέλεις να με άφήσης ολόμυνη;

— Όχι, δεν θα σ' έγκαταλείψω, αγάπη μου, είπε με φωνή τσακισμένη. Θα μείνω κοντά σου. Όπωσδήποτε πρέπει να άναγνωρίσθ ή άθώοτης αυτής της γυναίκας. Θα κάμης ότι πρέπει γι' αυτό, δεν είν' έτσι, Λουσιέν; Θα προσπαθήσω να είνε όσο τόν δυνατό λιγώτερο όδυνηρό για σένα. Μά γιατί, γιατί δεν μου τόν είπες νωρίτερα; έπρόσθεσε σοβαρά. Πάσο θα υπέφερες, γλυκεία μου αγάπη! Υποσχέσου μου κάτι για τόν μέλλον. Έχε πάντοτε έμπιστοσύνη σε μένα και μη μου κρύβης τίποτε. Μου τόν υπόσχεσαι, δεν είν' έτσι;

— Τότε, πές μου, Λωράν: Μ' αγαπάς πάντα; τόν έρώτησα τρέμοντας.

— Φυσικά, σ' αγαπώ και θα άφιερώνω δλη μου τη ζωή για την ευτυχία σου!

Ο Λωράν μά έφρόνιζε όλα. Πρώτα - πρώτα, τά είπε όλα στον πατέρα μου. Έκείνος, παρ' όλον τών τρομερό κλονισμό που τού έπρόξενησε ή ανεξήγητη διαγωγή μου, κατώρθωσε να με συγχώρηση με τρυφερότητα και κατανόησι τού πράγματος. Έκάλεσε την άθωα γυναίκα, ή όποια κατεδικάσθη στη δική μου θέσι και της απέκλυσε δλη την αλήθεια, δηλώνοντας ότι ήταν έτοιμος να δεχθί όποιανδήποτε επανόρθωσι θα ήθελε, για να άποκατασταθί ήθικώς. Άλλά, για την δική μου ευτυχία, αυτή ή γυναίκα εφάνηκε καλή και γενναίοψυχη και δεν άπότησε τίποτε.

Παντρεύτηκα με τόν Λωράν τόν Οκτώβριο, όπως είχαμε συμφωνήσει. Έπειτα από τά τραγικά αυτά γεγονότα, ο χαρακτήρ μου άλλαξε πολύ. Κοντά στον Λωράν βρήκα την δύναμι και την αυτοπεποίθησί μου. Δεν φοβόμια πια τίποτε. Χάρης στην δηολογία μου, ξέρω τώρα τί είνε άθροος και ευτυχία.

Τ Ε Λ Ο Σ

Μετάφρασις: ΜΕΛΗΣ ΔΕΠΟΛΛΑ

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

— Όταν γίνεται γάμος στην Ιαπωνία, ή νύφη κρατά λαμπάδα αναμμένη, από την όποιαν ο γαμπρός ανάβει φωτιά, στην όποια ρίχνει να καούν όλα τά παιδικά παιχνίδια της νύφης.

— Σε πολλές αρχαίες ελληνικές πολιτείες ίσχυε νόμος, δύναμι τού όποιού ο άνδρας που έχοριζε την γυναίκα του δεν μπορούσε να πάρη άλλη σύζυγο νεώτερη κατά την ηλικία από την διαζευχθείσα.

— Οι Άραπίνες της Νέας Γουινέας πριν παντρευτούν έχουν μακρά και ωραία κόμη. Μετά τόν γάμο τους όμως είνε υποχρεωμένες να κόψουν τά μαλλιά τους σύρριζα.

— Στην Καμπούατκα ο γαμπρός και ή νύφη δεν πρέπει να είνε μεγαλύτεροι από 13—14 έτών.

— Στην Κορέα, για να πάρετε τόν κορίτσι ενός τών κατόκων ως σύζυγο, όφείλετε να υπηρετήσετε προηγούμενος τά μέλλοντα πεθερικά σας στις βαρύτερες εργασίες τού σπιτιού ταν.

— Στη Βιρμανία, ή γυναίκα αγοράζεται. Πωλούνται μάλιστα γυναίκες και στους ξένους. Δεν επιτρέπεται όμως ή έξαγωγή τού... έμπορεύματος από τά όρια της χώρας.

— Στο Θιβέτ όμως ούτε αγοράζει ούτε παίρνει όποια γυναίκα θέλει ο καθεis. Την σύζυγο τού μικρότερου άδελφού την εκλέγει ο μεγαλύτερος άδελφός και την έχουν μαζί.

— Στην Άφρική, και μάλιστα στο Μπαμπούκ, δίνει κανείς ένα ζευγάρι βόδια ή μιά λίτρα ελάτι και παίρνει μιά γυναίκα!

Η ΚΛΟΠΗ ΤΟΥ «ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΕΖΥΡΗ»

΄Αστυνομικό διήγημα με άπροσδόκητη λύση

— Θέλετε να μάθετε αν έπαθα καμμιά γκάφα στη ζωή μου; Ερώτησε ο διάσημος Αμερικανός αστυνομικός. Καί βέβαια έπαθα, αρκετές μάλιστα, αφού και στο επάγγελμά μας κερδίζει πάντα αυτός που κάνει τα λιγώτερα λάθη. Μιά όμως από τις γκάφες αυτές θα μου μείνει αλησμόνητη, πρόσθεσε στεναζοντας. Καί όμως, για όλον τον κόσμο αυτή ήταν ή μεγαλύτερη έπιτυχία μου!

— Ήταν λίγα χρόνια πρό του μεγάλου πολέμου. Τα διεθνή γεγονότα που ακολουθούσαν ήταν φυσικά πιο σπουδαία και το πράγμα ξεχάστηκε. Υπάρχουν όμως ακόμη πολλοί που θυμούνται τον θόρυβο που επρόκალσε ή κλοπή του «Μεγάλου Βεζύρη».

— Ο «Μέγας Βεζύρης» ήταν ένα πελώριο και άνεκτημπο διαμάντι, διαγυεστατο, που ανήκε στην περιφέρεια συλλογή πολυτίμων λίθων του πρίγκηπος Ρατζιβίλ, στο Νείγυ.

— Μιά μέρα ο «Μέγας Βεζύρης» εξαφανίστηκε. Οι κλέφτες έσπασαν την προθήκη όπου ήταν τοποθετημένος και πήραν μονάχα αυτόν, χωρίς να πειράξουν κανένα από τα πολύτιμα αντικείμενα που ήταν μέσα.

— Οι έφημερίδες εδημιούργησαν μεγάλο θόρυβο γύρω από αυτή την κλοπή. Έγώ ανέλαβα να διαλευκάνω την μυστηριώδη υπόθεση και έκανα αυστηρά έρευνα σε όλα τα καταστήματα όπου ήταν δυνατόν να πουληθεί το περίφημο έκείνο διαμάντι, έπέρασα από όλους τους κοσμηματοπώλες, μεγάλους και μικρούς, ακολουθούσα τα ίχνη των διασημότερων λωποδυτών, των γνωστοτέρων κλεπταποδόχων. Τίποτε!

— Είχα αρχίσει να απογοητεύωμαι, όταν μου ήρθε μια άπροσδόκητη βοήθεια απ' εκεί όπου δεν την έπεριμένα καθόλου, από την γυναίκα δηλαδή που μου είχε πληρώσει την καρδιά και μου είχε κλέψει τον ύπνο. Ήμουν νέος τότε, αγαπητοί μου, και είχα το δικαίωμα να ξετρελλαθώ για δυο γλυκά ματάκια. Καί τα μάτια της Άρλέτας ήταν πραγματικά ωραία και έξυπνότερα, στην υπηρεσία ενός θεαπεσίου πλάσματος, που άσκοπες έπάνω μου μιά παράξενη γοητεία.

— Η Άρλέτα έκανε αστυνομικά ρεπορτάζ στη «Μεγάλη Εφημερίδα», ένα απογευματινό φύλλο που είχε κατακτήσει το πολύ κοινόν με τις έντυπιακές καμπάνιες του και τις πολύκροτες δίκες. Η Άρλέτα είχε αποκτήσει μεγάλη φήμη σ' αυτά τα ζητήματα, γιατί ήξερε να εκμεταλλεύεται και την πιο άσημαντη υπόθεση και να την μετατρέπει σε πρώτης τάξεως δημοσιογραφική έπιτυχία.

— Τα επαγγέλματά μας ήταν συνσφή, εμείς έδλεπαμε τακτικά και έτσι έγεννηθήκε μια άμοιβαία συμπάθεια. Σε πολλές υποθέσεις είχαμε συνεργασθί σαν καλοί φίλοι. Γι' αυτό δεν μου έφάνη καθόλου παράξενο όταν μιά μέρα, βλέποντας ή Άρλέτα την στενοχώριά μου γιατί δεν μπορούσα να λύσω το αίνιγμα του «Μεγάλου Βεζύρη», μου είπε: «Ασχολούμαι και εγώ μ' αυτή την υπόθεση. Καί δυστυχώς, καταλαβαίνω ότι δεν γίνεται τίποτε!»

— Δεν έμεινα καθόλου ένθουσιασμένος απ' αυτή τη δήλωσι. Καί εκάταλαβω πως ή Άρλέτα προσπαθούσε να με καταφέρει να εγκαταλείψω την υπόθεσι, για να μπορέση να λύση αυτή το μυστήριο.

— Στα άρθρα της, περιγραφοντάς τον τρόπον κατά τον όποιον επροσπαθούσε

να ανακαλύψη το ίχνος των δραστών, ακολουθούσε ποτέ τον έναν και ποτέ τον άλλον δρόμο. Καί εγώ, αν και με μεγάλη μου στενοχώρια γιατί ήμουν έρωτευμένος μαζί της, απέφασα να την παρακολουθήσω. Γιατί απ' αυτήν την υπόθεσι είχα εξαρτήσει την αξιοπρέπεια και την σταδιοδρομία μου. Παρ' όλη την άγαπη που είχα στην Άρλέτα, ήμουν βέβαιος ότι προσπαθούσε να με αποτρέψη από τον ίδιο δρόμο για να τον ακολουθήση αυτή και να ανακαλύψη τον δράστη της κλοπής. Καί για κανέναν λόγο δεν ήθελα να ήττηθώ από την έξυπνότερη εκείνη γυναίκα.

— Η τύχη με έβοήθησε αυτή τη φορά. Είχα μπη σ' ένα παρόρ σινα στα γραφεία της εφημερίδας της, και στόθηκα να πάρω κάτι κουρασμένους και απογοητευμένους. Καί τη στιγμή που παρήγγειλα μιά μπύρα, έμπηκε μέσα ένας συντάκτης της ίδιας εφημερίδας ο Γκόρνταν, με τον όποιον έγνωρίζομασε από παιδιά.

— Μά τί έχεις και είσαι τόσο στενοχωρημένος; με ρώτησε, όταν κάθισα κοντά μου. Πάλι μ' αυτόν τον καταραμένο «Μέγαν Βεζύρη»; Ή μήπως για τα δημοφιλία της Άρλέτας;

— Μή λες βλακείες, σε παρακαλώ. — Δεν λέω καθόλου βλακείες, απήντησε ο Γκόρνταν. Καί το ταξίδι της στην Ιταλία δεν φαίνεται να έινε καθόλου ταξίδι άναψυχής. Είμαι βέβαιος ότι παρακολουθεί τους δράστες!

— Ταξίδι στην Ιταλία; Έκανα άναπαύδωντας από το κάθισμά μου.

— Όποτε δεν το ξέρεις λοιπόν; Τότε τί διάβολο αστυνομικός είσαι; Φεύγει άπόψε, ή μάλλον μετά μίαν ώρα, έκανε κυττώντας το ρολογιό του.

— Δεν έπεριμένα ν' ακούσω άλλα. Τον άφησα να πιη την μπύρα που είχα παραγγείλει, έπήδησα στο πρώτο ταξί που έπέρασε από μπροστά μου, έτρεξα στο σπίτι να πάρω μιά βαλιζούλα που ήταν πάντα έτοιμη για τέτοιες περιπτώσεις και έσπευσα στον σταθμό της Λυών.

— Ο άφηγητής έσώπασε. Ίσως προσπαθούσε να θυμηθί τις περιπέτειες του ταξιδιού. Καί ύστερα από λίγο έξηκολούθησε την αφήγησή του:

— Περιμένετε να σας πώ πως έτελείωσε αυτή ή υπόθεσι; είπε. Άλλά και τώρα ακόμη, αν και έχουν περάσει τόσα χρόνια, δεν μπορώ να πείσω τον εαυτόν μου πως είχε τέτοιο τέλος.

— Μόλις με είδε στο τραίνο, ή Άρλέτα, έγινε κατάκλιμη, παραμένη από την παρούσία μου. Δεν άργησε όμως να ξαναδρή

την ψυχραιμία της και το συνηθισμένο της κεφάλι. Στη Ντιζόν είχαμε άρχισι ένα είδωλλιο με όλους τους κανόνες της έρωτικής τέχνης και στο Αίξ της έφανερώσα όλο τον έρωτά μου, όλη την έπιθυμία να ένώσω την τύχη μου και την ζωή μου με τη δική της.

— Εκείνη δεν έπρόφερε λέξι. Μούσφιξε μόνο τα χέρια δυνατά και με άπορία είδα ένα δάκρυ να ξεπροβάλλη στις άκρες των ματιών της. Θέλησα να την ρωτήσω, να μάθω γιατί φαινόταν τόσο στενοχωρημένη, άλλ' άκριβώς εκείνη τη στιγμή έμπηκε στο διαμέρισμά ένας υπάλληλος του τραίνου για να μās έδοιοήση ότι έπρεπε να κατέβωμε για την τελωνειακή έπιθεώρησι.

— Σ' τη μικρή αίθουσα του σταθμού, ανάμεσα στους άλλους ταξιδιώτες, ή Άρλέτα μου είπε με άδικοιολόγητη νευρική-τητα: —

Με συγχωρείτε, άλλα πρέπει να λείψω μιά στιγμή. Έχετε την καλωσύνη να μου κρατήσετε αυτό το πακετάκι;

— Την, είδα να θγαίνει από την πόρτα που επικοινωνούσε με την αίθουσα του τελωνείου και από τότε δεν την ξαναείδα πιά.

— Η τελωνειακή έπιθεώρησι ήταν για μένα καθάρως τυπική, γιατί οι υπ' αλληλοι με έγνώριζαν καλά. Εγώ όμως ανησυχούσα για την άπουσία της Άρλέτας. Την άνεζητήσα παντού, άλλα δει την βρήκα. Άνέβηκα πάλι στο τραίνο και έρωτήσα τους άλλους ταξιδιώτες ή μίπως την είχαν δει, άλλα κανείς δεν ήταν εις θέσιν να μου δώση την παραμικρή πληροφορία. Τότε έσκέφθηκα να άνοιξω το πακετάκι που μου είχε έμπιστευθί και που το είχα βάλει μηχανικά στην τσέπη μου.

— Τότε, αγαπητοί μου, έδοκίμασα την πιο μεγάλη συγκίνησι της ζωής μου. Γιατί μέσα σ' αυτό το πακέτο δρισκόταν το ωραιότερο διαμάντι του κόσμου, ο περίφημος «Μέγας Βεζύρης». Καί έμαθα άργότερα, πως ή Άρλέτα, ήταν μέλος μίας συμμορίας διεθνών λωποδυτών, είδικευμένων στα μεγάλα κόλπα. Ή δημοτική της που είχε άποκτήσει με την εφημερίδα, ή κοινωνική της θέσις και ή έξυπνόδα της την διευκόλυναν πολύ στην έγκληματική της δράσι.

— Επέστρεψα τον «Μέγαν Βεζύρη» στον πρίγκηπα Ρατζιβίλ και έξησφάλισα την σταδιοδρομία μου. Άλλά συγχρόνως είχα χάσει για πάντα την Άρλέτα. Γιατί μαζί με το διαμάντι βρήκα και ένα έπιανετηρίό της, όπου ήταν γραμμένη μιά λέξις μονάχα: «Χαίρε!» Ή μόνη ελκική έρωτική λέξις που άκουσα ποτέ από μιά γυναίκα.

ΓΙΣΠΡΙΑΝΟ ΤΖΙΑΚΕΤΤΙ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΚΑΤΙ ΗΕΡΕ

Στο κουρείο μίας επαρχίας, καθώς ξυμίζεται ένας πελάτης, έρωτά τον κουρέα:

— Τί έχει ο σκύλος σου και με κυττάζει έτσι;

— Α, μη δίδετε σημασία... Περιμένει, απλούστατα, μήπως πέση δίπλα του κανένα κομμάτι αυτιού που ξυρίζομένου πελάτου. Αυτό συμβαίνει κάποτε και γι' αυτό περιμένει...

ΠΑΡΟΜΟΙΩΣΙΣ

Ο φαλακρός καθηγητής ενός σχολείου έρωτά ένα μαθητή:

— Μπορείς να μου δώσης ένα παράδειγμα που να έξηγη την παροιμία «ό,τι λένε μί δεν έινε χρυσός»;

— Ο μ α θ η τ η ς. — Τό κεφάλι σας, ύριε!

ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΤΗΣ

Ο κ. Πλουτόπουλος προσέλαβε νέον θαλαμηπόλο και του υποδεικνύει πως έχει τακτοποιημένα τα προσωπικά του χρεώδη:

— Έδω, τα μανδήλια μου, εκεί, τα γάντια μου... και εκεί... όχι τσιγάρα...

Μιά καταπληκτική περίπτωση αντιμετώπισης των άνγνωστων δυνάμεων που μās κυβερνούν

Για το Σαββατοκύριακο, ή οικοδέσποινα είχε πάλι δεχθί στο σπίτι της μιά καλή συντροφιά. Έπειδή ή θραυιά ήταν κάπως ψυχρή, είχαν άνάψει το τζάκι και ή συζήτησι πήρε έναν τόσο σοδαρό, άλλα και πολύ ευχάριστο.

Είπε κάποιος:

— Άρα γε, είμαστε υπεύθυνοι για τις κακές σκέψεις μας;... Όταν δεν τις πραγματοποιούμε, δεν είμαστε άξιοκατάκριτοι. Τί λέτε εσείς, καθηγητά Μπρίκοφ...

— Όλη ή συντροφιά εκύτταζε τον διάσημο έπιστημονα, στο πρόσωπο του όποιου καθρεφτιζόταν ή γαλήνη, καρπός μίας ζωής εργατικής και τιμίας.

— Γελιέσθε, φίλοι μου, απήντησε εκείνος ζωηρά. Δυστυχώς γελιέσθε... Θα σας διηγηθώ ένα κομμάτι της ζωής μου, κάτι που ακόμα ως σήμερα, με δασανίζει... Όταν ήμουν 40 χρόνων περίπου, είχα κι' εγώ κάποτε κακές σκέψεις, πολύ έννοχες, μάλιστα.

— Ήμουν τρελλά έρωτευμένος με μιά γυναίκα γοητευτική, πολύ νεώτερή μου... Ο άνδρας της, όπως μούλεγε τούλαχιστον, την έκανε πολύ δυστυχισμένη. Κάθε μέρα, μετά το εργαστήριό μου, έπληγαινα διαστικά σε ένα μικρό διαμέρισμα, όπου την συναντούσα... Έπιθυμούσε να πάρη διαζύγιο, να άνακτήση την έλευθερία της, για να μπορέση να ένωση τη ζωή της με την δική μου. Δεν φοβόμουν καμμιέ θυσία, δεν θα έδισταξα έμπρός σε τίποτα, προκειμένου να της προσφέρω την πολυτέλεια, στην όποια ήταν συνηθισμένη.

— Τον καιρό εκείνον, όμως, ήμουν φτωχός. Κατοικούσα σ' ένα φοβόμουν καμμιέ μέρισμα... Έν τούτοις, είχα την πεποίθησι ότι ή Βεατρίκη, έτσι την έλεγαν, θα ήθελε να έζηση εκεί τις πρώτες μέρες τούλάχιστον. Έπειτα, όταν θα άλλαζε ή κατάσταση μιν, θα της προσέφερα μιά ζωή πιο άνετη, γεμάτη από άγάπη και τρυφερότητα. Καθώς όλοι σας ξέρετε, ο έρωας είναι ένα διεγερτικό, μιά δύναμις, και γι' αυτό κάθε μου έρευνα στο εργαστήριό έφερνε βετικό άποτέλεσμα, κάθε μου δουλειά έτελείωνε καλά. Ή βοηθός και συνεργάτις μου Λιάνα Κούπερ, έξεπλήσσετο με τις τόσες έπιτυχίες μου και μου έξέφραζε συχνά την ευχαρίστησι και τη χαρά της.

— Αισθανόμουν τότε, αγαπητοί μου, ά πολλά ευτυχισμένον τον εαυτό μου. Είχα μιά μεγάλη αυτοπεποίθησι και τίποτε άλλο δεν μ' ένδιέφερε, από την εργασία μου και τον έρωτά μου. Συχνά, όμως, μου συνέβαινε να ιδώ το βλέμμα της Λιάνας κορμωμένο έπάνω μου... Μόλις την εκύτταξα, χαμήλωνε τα μάτια, για να με ξανακυττάει και πάλι με προσοχή, ώσαν να ήθελε να διαβάση τις σκέψεις μου. Ή Λιάνα ήταν ένα παράξενο πλάσμα, άδύνατη, χλωμή, υπερευαίσθητη και προικισμένη με τόσο διαίσθησι, ώστε έάνταυε

τις διαταγές που θα της έδινα, πριν ακόμα τις διατυπώσω καλά μέσα στο μυαλό μου. Δεν ήταν ωραία. Είχε μόνο δυο μεγάλα μαύρα μάτια, που έδιναν την έντυπωσι, ότι ελογχούσαν ως την ψυχή εκείνου, τον όποιον εκύτταζε...

— Πέρασαν έτσι δώδεκα μήνες... Ήμουν τόσο ευτυχισμένος, ώστε μου φαινόταν πως ο καιρός δεν περνούσε, άλλα διελύετο... Ο έρωας μου, αντί να άδυνατίσει, έμεγάλωνε. Έπίστευα πραγματικά, ότι είχα βρή τη γυναίκα μου πεπρωμένου μου. Έπιλησίαζα τότε στα 40 χρόνια μου και όμως ο έρωας μου με έλεγε τυφλώσει σαν έναν άπειρο μαθητή... Υπάρχουν άνθρωποι που ντύνονται νεανικά, και ύπάρχουν άλλοι, που αγαπούν «νεανικά»!...

— Έφθασε, όμως, μιά μέρα, που έπείσθηκα, θέλοντας και μή, ότι ή άγαπημένη μου άραίνε ευχαρίστως τα ραντεβού μας. Όταν της ζητούσα έπιμονα να μείθω τον λόγο, κρατούσε μια μυστηριώδη σιωπή... Έπί τέλους, απήντησε στις έρωτήσεις μου, ότι ο άνδρας της την ύπαωφιστόταν διαρκώς περισσότερο και ότι θα έφθανε ίσως στο σημείο να την παρακολουθούσαν.

— Τί πειράζει; απήντησα. Έφ' δσον θέλω να γίνης δική μου όλόκληρη, τί σημασία έχει αν θα ζητήσης έσύ ή έκείνος το διαζύγιο; Άς τό έκδώση το δικαστήριο εις όρος σου.

— Τότε ή Βεατρίκη με δέκοψε με πρόσωπο σχεδόν έχθρικό και μου έδήλωσε, ότι ή πίστις της την έμπόδιζε να καταφύγη σε μιά τέτοια λύσι. Έν τούτοις, έως τότε ή πίστις της είχε αποδειχθί χλιαρή, μάλλον...

— Τό καλοκαίρι μās έχώρισε, γιατί ή Βεατρίκη έπήγαγε έξω. Έφθασε, επί τέλους, το φθινόπωρο, που έπρεπε να μās βρή ένωμένους και ευτυχισμένους, όπως άλλοτε... Συχνότερα, παρά ποτέ, αισθανόμουν τώρα κορμωμένο έπάνω μου το βλέμμα της συνεργάτιδος μου Λιάνας. Μ' εκύτταζε παράξενα, συλλογισμένα κι' έρευνητικά.

— Επί τέλους, μιά μέρα, άναγκάσθηκα να παραδεχθώ έκείνο που ήταν πιά όλοφάνερο: Ή Βεατρίκη είχε έναν άλλον έρωστή. Με είχε εγκαταλείψει όριστικά!... Φυσικά, δεν θα προσπαθώ να μās περιγράψω τί ήταν για μένα ή άποκάλυσις αυτή. Είχα άνεβάσει πολύ ψηλά την γυναίκα αυτή μέσα στην ψυχή μου, και γι' αυτό αισθανόμουν ένα άπεραντο κενό, ένα φρικτό συναίσθημα ζάλης.

— Έγνώρισα όλο το μαρτύριο της ζήλειας, όλο το κακό που μπορεί να κάμη στην ψυχή και στο σώμα.

— Πολλές, μά πάρα πολλές φορές, ύποφύροντας από τον έφιάλη της προδοσίας, έρχόμουν στο σημείο να τηλεφωνήσω στον σύζυγο και να του φανερώσω την άπιστις τάς γυναικάς του. Φαντάζεσθε ότι αυτή

ή έκδίκησις θα ήταν ταπεινή; Τότε, όταν το συλλογίζομουν, ή άποστροφή αυτής της πράξεως με συγκρατούσε.

— Ο αγών αυτός που γινόταν μέσα στην ψυχή μου με έκανε συχνά να άφαιρούμαι έξωφρα, ενώ έκτελούσα ένα πείραμα στο εργαστήριό μου, έμεινα άκίνητος με μάτια άπλανη. Συνετασσα τότε με την φαντασία μου ένα άνόνημο γράμμα προς τον σύζυγο, το όποιο στην πραγματικότητα δεν έπρόκειτο να στείλω. «Κάποιο άγαπητο σας πρόσωπο πηγαίνει καθημερινώς... κτλ... ή Έπιτρέπετε λοιπόν να περνά έτσι ή γυναίκα σας από τον έναν έρωστή στον άλλον».

— Αυτές οι σκέψεις δεν με άφιναν ήσυχο. Φανταζόμουν τις συναντήσεις των δυο έραστών, τα ραντεβού των σε ένα διαμέρισμα νοικιασμένο στο όνομα της Βεατρίκης, την διεύθυνσι του όποιου είχα άνακαλύψει. Καί έγραφα στον σύζυγο πάντα με την φαντασία μου: «Από τις 5 έως τις 7 στον αριθ. 2 της οδού τάδε...».

— Οι σκέψεις αυτές μ' έκαναν να μη γνωρίζω τον εαυτό μου, άλλα τα γράμματα αυτά που συνετασσα με το μυαλό μου μούφερναν μιά προσωρινή άνακούφισι. Έβλεπα με αληθινή ευχαρίστησι την διεύθυνσι γραμμένη καθαρά στον άφελ' λο... και έμεινα επί όλόκληρα λεπτά με τους δοκιμαστικούς μου σωλήνες στο χέρι, άφηρημένος, άπορροφημένος. Ή Λιάνα τότε μ' έπλησίαζε και μ' εκύτταζε διαβιά, ενώ μου ζητούσε δθεν κάποιον όδηγία, με τον σκοπό να με ξαναφέρει εις την πραγματικότητα.

— Είχαν περάσει τρεις μήνες, και ή πληγή μου δεν είχε κλείσει ακόμα. Ήταν ένυπνόν να μεταδοθών με κάποιον τρόπο οι σκέψεις μου και ή ψυχική μου κατάσταση στην συνεργατιά μου. Δεν ξέρω... Πάντως, ή φανερή μελαγχολία και ή άποδωρυνσις της Λιάνας μεγάλωναν καθημερινώς. Είχε γίνει ακόμα πιο άδύνατη, ακόμα πιο χλωμή.

— Την ήμερα που μου άνήγγειλε ότι θα έφευγε για την πατρίδα της, δεν της είπα τίποτα, μολονότι έχανα μιά σπουδαία συνεργατία. Ήμουν βέβαιος ότι είχε κάποιον πόνο και ότι ήθελε ν' άπομακρυνθί για να ξεχάσθ...

— Ένα πρωί, μετά την άναχώρησί της, καθώς περνούσα από ένα κίσκι εφημερίδων, ένας τίτλος με μεγάλα γράμματα έτραβήξε την προσοχή μου: «Τό δράμα της οδού Χ. Ένας σύζυγος σκοτώνει την άπιστη γυναίκα του...».

— Με την καρδιά άναστατωμένη, άγόρασα την εφημερίδα. «Όπως είχα ύποπτευσθί έπρόκειτο για τον σύζυγο της Βεατρίκης. Μετά το έγκλημά του, είχε βρεθί στο πορτοφόλι του το άνόνημο γράμμα, που είχε προκαλέσει την τραγωδία. Έδιόδασα την αρχή κατάπληκτος: «Έπιτρέπετε λοιπόν να περνά έτσι ή γυναίκα σας από έναν έρωστή στον άλλον...».

— Ήξερα πολύ καλά, λα τα λόγια εκείνα, γιατί είχα σκεφθί τόσες φορές να τα γράψω!... Δεν ήξερα τί να σκεφθώ. Παρ' όλη την συγκίνησή μου, είχα την ψυχραιμία να παρουσιάσθ στην αστυνομία και να έπιτύχω να μου δώσουν να ιδώ το άνόνημο γράμμα. Ήταν γραμμένο από το χέρι της Λιάνας. Τό χέρι της είχε χαράξει τα λόγια που είχα διατυπώσει στο μυαλό μου. Ήταν άκουσία ύποβολή εκ μέρους μου; Μεταβίβασις σκέψεως; Δεν ξέρω...

— Πέστε μου τώρα, αγαπητοί φίλοι: Μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι τα έγκληματικά μās σχέδια, φεύγοντας από έμάς δεν πηγαίνουν να ριζώσουν άλλοι, σαν βλαβερά χόρτα... Σκέπτομαι τα λόγια ενός μεγάλου μυθιστοριογράφου, ό όποιος ειπε: «Οι πράξεις μās μās ακολουθούν πάντοτε». Άν, λοιπόν, έκτός από τις πράξεις που έκόναμε, μās ακολουθούσαν και έκείνες που θέλαμε να κάμωμε; Άν εκτός απ' τα άδικήματα που διεπράξαμε, όφειλωμε να δώσωμε λόγο και για έκείνα που θα θέλαμε να διαπράξαμε;...

— Ή συντροφιά έμεινε σκεπτική κι' εκύτταζε τό άναμμένο τζάκι. Ο καθένας ήταν άπορροφημένος από τις δικές του κακές σκέψεις.

ΤΕΛΟΣ ΠΕΡΙΒΙ

ΠΙΠΟΙΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ

ΜΙΑ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΡΙΟΥ ΜΙΣΟΥΣ ΚΑΙ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

10ον

—Μπόθουελ, είπε, είσατε νέος, ανδρείος και εύφυος. Αυτά τα τρία πράγματα είναι αρκετά, για να φθάσετε όσον-όποτε ψηλά επιθυμείτε. 'Αλλ' είσατε συγχρόνως αλαζών, τραχύς και φιλάργυρος. Τα τρία αυτά ελαττώματα μπορεί να σας βλάψουν πολύ μία μέρα. Θα μου επιτρέψετε να ενδιαφέρωμαι για σας. Δεν θα μου άρεση να σας δω να κυλισθήτε στα δάδη της άβυσσου. Σας συμβουλεύω λοιπόν να σταματήσετε, έφ' όσον υπάρχει ακόμη καιρός. 'Οποιοδήποτε και αν είναι ο σκοπός, στους οποίους αποβλέπετε, σας προειδοποιώ ότι δεν θα μπορέσετε να τους φέρετε εις πέρας με όση ευκολία φαντάζεσθε...Αυτά είχα να σας πώ... 'Οσον άφορά τη διαφορά σας με τον 'Ολιβαίον, θα κανονισθή αύριο το πρωί στις έκτάς. Την ώρα αυτή θα σας περιμένω στη μεγάλη Σαβάνα.

'Ο Μπομπάρ, έπειτα από τα λόγια αυτά, έχαιρέτησε το συνομιλήτή του και έκαμε ν' απομακρυνθή.

—Μιά λέξη, Μπομπάρ, του έφώναξε ο Μποθουελ. 'Αν επιδιώκω τους σκοπούς που φαντάζεσθε, σείς θα μείνετε ούδέτερος;

—'Οχι! άπήντησε με έντονο ύφος ο Μπομπάρ.

—Ευχαριστώ για την ειλικρίνειά σας, είπε ο Μποθουελ.

Οί δύο πειρατάι έχωρίσθησαν έπειτα.

'Όταν έμεινε μόνος, ο Μποθουελ είπε: —Σταναί! 'Θέλεις λοιπόν να μετρηθής μαζί μου; 'Εστώ! Από καιρό τώρα η φήμη σου μ' ένοχλεί. Τίποτε δεν θα με εμπόδιση να κάμω εκείνο που απέφασισα!

'Η νύχτα ήταν πολύ σκοτεινή και κανένας άστέρι δεν έλαμπε στον ούρανό. Το καπνίσι της παραλίας άντηχούσαν από τα άσματα των ναυτικών.

'Ο 'Αγγλος πειρατής έξακολούθησε να καθίζει επάνω στην έρημη ακτή.

'Ο Μποθουελ ήταν γυιός ενός 'Αγγλου ευπατρίδου. Νεώτατος άκόμη, είχε φύγει από το πατρικό σπίτι και είχε επιβιβασθή σ' ένα πειρατικό πλοίο.

'Η γενναιότης του ήταν άναμφισβήτητη. 'Αλλ' όλες του οι πράξεις έγίνοντο κατόπιν ύπολογισμού και κανένα άνατορο αίσθημα δεν ύπήρχε μέσα στην ψυχή του.

Οί 'Αδελφοί της 'Ακτής τον έμισούσαν, τον περιφρονούσαν ή τον έφοβούντο.

Κανένας όμως δεν τον συμπαθούσε.

'Ο Μποθουελ είχε προσπαθήσει πολλές φορές να γίνη μέλος του άνωτάτου συμβουλίου των 'Αδελφών της 'Ακτής.

'Αλλ' οί έπικεφαλής του συμβουλίου τον άπέκρουαν.

Γι' αυτό ο Μποθουελ έτρεφε άσπονδο μίσος έναντίον των.

Οί πέντε αυτοί άρχηγοί ήσαν: ο Μπο-

μπάρ ο έξολοθρευτής, ο Μάρινιάν, ο «Σι-δροκεφάλος», όπως άπεκαλείτο, ο Λωράν, ο Μιχαήλ Βάσκος και ο Λαπάντας.

'Αλλ' ο πραγματικός άρχηγός του συμβουλίου ήταν ο Λαπάντας.

Γι' αυτό ο Μποθουελ τον έμισούσε περισσότερο από τους άλλους.

'Αλλ' έκτός από το λόγο αυτό, ύπήρχε και ένας άλλος άκόμη, που έκανε το Μποθουελ να μισή θανάσιμως τον Λαπάντα.

'Ηταν κάποιον μυστικό, που το έ γνώριζαν μόνο οί δύο πειρατάι.

'Ο Μποθουελ έπροχώρησε επί άρκετή ώρα στην έρημη παραλία.

Τέλος, έφθασε σ' ένα είδος μικρού άκρωτηρίου, όπου και έσταμάτησε.

'Εκεί, αφού έβεβαιώθη ότι δεν τον παρακολουθούσε κανείς, έσφύριξε σέ δύο διαφορετικούς τόνους.

Την ίδια στιγμή, θόρυβος κουπιών άκούσθηκε από το μέρος της θαλάσσης και σέ λίγο μία πύργα ήλθε να προσεγγίση στην ακτή.

—'Εσύ είσαι Φράνκ; έρώτησε ο Μποθουελ.

—Και ποιός άλλος θα μπορούσε να είνε; άπήντησε μία βραχνή φωνή. Σέ περιμένω τόση ώρα στριμωγμένος ανάμεσα στους δράκους.

'Ο Μποθουελ έπήδησε άμέσως στην πύργα.

—'Εναγυρίζομε στο πλοίο; έρώτησε ο ναύτης.

—'Οχι. Γνωρίζεις το άγκυροβολείο της Φώκης;

—Και βέβαια το γνωρίζω.

—'Εκεί λοιπόν θα με οδηγήσης.

Το άγκυροβολείο της Φώκης ήταν ένας μικρός όρμος προς το άνατολικό μέρος του Λευγών.

Από τη θάλασσα, ή απόστασις του όρμου από αυτόν ήταν δύο ή τρία χιλιόμετρα περίπου, ενώ από την ξηρά ή απόστασις έτριπλασιάζετο.

'Οα έπληρυσαν δέκα, όταν ή πύργα έφθασε εκεί.

—Τράβηξε τη βάρκα έξω! διέταξε ο Μποθουελ. 'Εχεις δύο ώρες στή διάθεσί σου για να ξεκουρασθής. Μην άπομακρυνθής όμως γιατί θα σέ χρειασθώ και πάλι, για να γυρίσωμε στο πλοίο.

'Ο Μποθουελ κατέβασε κατόπιν το πλατύγυρο καπέλλο ως τα μάτια του, έδιπλώθηκε μέσα στο μανδύα του και άπεμακρυνθη μέ μεγάλα δήματα, προφανώς για να μην δώση τον καιρό στον Φράνκ να τον παρακολουθήσει εκεί που πήγαινε.

'Επροχώρησε τώρα προς την διεθυνσι ένός ισχυρού φωτός, που διεκρίνετο προς το μέρος των τελευταίων σπιτιών του μικρού όρμου.

'Όταν έφθασε εκεί, έκτύπησε μέ δύναμι σέ μία χαμηλή πόρτα.

—Ποίος είνε; έρώτησε μία χονδρή φωνή από μέσα.

—Δάνικαν, έγώ είμαι! έφώναξε ο πειρατής.

—'Ο άρχηγός! άκούσθηκε μία φωνή

από μέσα.

Και συγχρόνως ή πόρτα άνοιχθηκε μέ όρμή.

'Ο Δάνικαν ήταν ένα είδος κολοσσού μέ τραχεία χαρακτηριστικά και άγρία έκφρασι. 'Ηταν ντυμένος μέ κουρε'ιασμένα ενδύματα και το πρόσωπό του ήταν άξυρίστο και βρωμερό.

—Πάρε αυτή τη δούπια, είπε ο Μποθουελ. Θα σου χρησιμεύση για να άγοράσης μία φορεσιά.

—Ευχαριστώ, είπε ο Δάνικαν. 'Αλλά αν δεν έχετε αντίρρησι, θα προτιμούσα να χρησιμοποίησω αυτή τη δούπια για να πιώ...

—'Αλλά, τα ρούχα που φορείς είνε κουρελιασμένα...

—Μπάρ, δεν πειράζει, άπήντησε ο κολοσσός. Κάνει τόση ζέστη εδώ...

—Είχα όρίσει σέ δύο πρόσωπα να έλθουν εδώ για να συναντηθούμε, είπε ο Μποθουελ. 'Ηλθαν;

—Ναί, καπετάνιε, σας περιμένουν από μιάν ώρα τώρα.

—Καλά. 'Επιθυμώ να μη με ένοχλήση κανείς. Θα καθήσης να φυλάς πίσω από την πόρτα.

'Ο Δάνικαν ξανάκλεισε την πόρτα, την έστερέωσε μέ μία άμπάρα και έπροχώρησε έμπρός από τον Μποθουελ.

Διέτρεξαν μαζί τον κήπο και τέλος έφθασαν στο σπίτι.

Παρά το άθλιο έξωτερικό του ιδιοκτήτου του, το σπίτι αυτό ήταν αρκετά ώραίο και έπιπλωμένο μέ κομψότητα.

'Ο Θεός όμως ξέρει ποιές τρομερές άφηγήσεις θα έκαναν οί τοίχοι του, αν μπορούσαν να μιλήσουν.

'Ο Δάνικαν ήταν ο πιο άπαίσιος από τους ληστοπειρατάς, που είχαν το κρησφύγετό τους στο όρημητήριο της Φώκης.

'Αποκτηνωδεις από το πιστό και τα κακούργα ένστικτά του, έσκότωνε μόνο για την ευχαρίστησι που έγκλημάτος και ήταν πρόθυμος να κάνει οποιαδήποτε πράξι, έστω και για ένα ποτήρι ρούμι.

Εισήγαγε τώρα τον Μποθουελ σέ μία αίθουσα, αρκετά εύρυχωρη, μέσα στην οποία δύο άνδρες καθισμένοι ο ένας άπέναντι του άλλου, έκπνιζαν, σιωπηλοί και άκίνητοι.

Σ' ένα νεύμα του Μποθουελ, ο Δάνικαν άπεσούρθη κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

Οί δύο άνδρες άπέθεσαν άμέσως τις πίτες τους και ο ένας από αυτούς είπε: —Πλοίαρχε 'Αστωρ Μποθουελ, θα μου επιτρέψετε να κάμω τις συστάσεις. Λέγομαι Μπορντέζ. 'Ο φίλος μου λέγεται Λαστινιάν. Σας περιμένουμε για να συζητήσωμε.

—Είμαι πρόθυμος να σας άκούσω, κύριοι, είπε ο Μποθουελ.

'Ο Μπορντέζ έτοιμάσθηκε να μιλήση. 'Αλλά δεν έλαβε τον καιρό να το κάμη.

Γιατί, την ίδια στιγμή, ή πόρτα άνοιχθηκε μέ όρμη και μία νέα, άκτινοβολούσης ώραιότητος, έπρόβαλε στο άνοιγμα.

Οί τρεις άνδρες έγύρισαν το κεφάλι. Το ύφος τους εξέφραζε την έκπληξι και τον θαυμασμό συγχρόνως.

★

Κατά την εποχή εκείνη, διηγούντο μία παράδοση ιστορία στον 'Αγιο Δομίγκο.

Το έτος 1699 είχε μείνει στή μνήμη των ναυτικών και των κατοίκων των αμερικανικών άποικιών ως μία πολύ άξιοσημείωτη χρονολογία.

Πράγματι, κατά το διάστημα του μοιραίου αυτού έτους, όλα τα παράλια, από το άκρωτήριο Ράου, έως τις άκτές της Νέας Γής, είχα γίνει το θέατρο άγρίων σεισμών και έκρήξεων ήφαιστειαών, που έπέφεραν το θάνατο χιλιάδων ανθρώπων και έπροξένησαν άνυπολόγιστες καταστροφές.

'Η μανία αυτή της φύσεως, έναντίον της οποίας όλα τα μέσα ήσαν άνίσχυρα, είχε σκορπίσει ένα δεισιδαίμονα τρόμο στους κατοίκους.

Από πέντε μέρες, μία φοικτή λαίλαψη είχε ένσκήψει στίς άκτές του 'Αγίου Δομίγκου και συνεχλόνιζε μέ την όρμη και

τη διαιότητά της όλη την γύρω περιοχή.

'Αγριοι κυκλώνες είχαν ξεσπάσει στίς πεδιάδες και είχαν ρίξει κατά γής μεγάλον αριθμό δένδρων και σπιτιών.

'Εδώ και εκεί, ανάμεσα στα συντρίμματα, διεκρίνοντο ανθρώπινα πτώματα, που κανείς δεν θα άπέφασιζε να τα δγαλή από εκεί για να τα θάψη.

'Ετσι, ή δυσσομία έγέμινε την άτμόσφαιρα και ή άπελπισία είχε φθάσει στο κατακόρυφο.

Κατά τη νύχτα της 2ας προς την 3η Μαΐου, ή θύελλα έφάνηκε ότι έκόπασε κάπως.

Το πρωί της 3ης Μαΐου ένας άχρος ήλιος έπρόβαλε επάνω στον συννεφιασμένο άκόμη ούρανό.

'Αλλ' ή ήρεμία αυτή ήταν προσωρινή. Σέ λίγο, ή λαίλαπα εξέσπασε και πάλι, παρασύρουσα και συντρίβουσα στην όρμη της τα πάντα.

'Ο ήλιος έκαλύφθη πίσω από όλόμαυρα σύννεφα και ή γή έσκοτεινίασε.

'Αλλά, δύο ώρες άργότερα, μία ισχυρά πνοή άνέμου εξέδιωξε τα σύννεφα και έπανάφερε τη γαλήνη.

Και τότε οί κάτοικοι, ή τουλάχιστον έκείνοι που ο τρόμος δεν είχε καταστήσει παράφρονες, εξέβαλαν μία άπέραντη κραυγή τρόμου.

Είχαν παρατηρήσει ένα ώραο σκάφος, όκτακοσίγιν τουλάχιστον τόνων, χωρίς ίσους, που διηυθύνετο μέ άστραπιαία ταχύτητα προς τη στενή είσοδο του λιμένος της Φώκης.

'Ηταν φανερό, ότι το σκάφος αυτό, που έφαινόταν τελείως άκυβέρνητο, θα συνετρίβετο σέ λίγο επάνω στους δράκους.

Το πλοίο αυτό θα έπρεπε να είνε κενό, γιατί καμιά κίνησις δεν έφαινόταν επάνω σ' αυτό.

'Αλλά, ξαφνικά, δύο πρόσωπα πρόσβαλλαν στο κατάστρωμα.

'Ηταν ένας άνδρας και μία γυναίκα. Και οί δύο ήσαν πολύ νεοί και ή γυναίκα έφαινετο έκπιάγλου καλλονής.

'Επροχώρησαν συρόμενοι ως την άκρη της πρύμνης και ύψωσαν επάνω στο κενό ένα καλάθι.

Μέσα στο καλάθι αυτό ύπήρχε ένα παιδάκι.

Λίγα λεπτά έκόμη και ή καταστροφή θα έπληρχετο άναπόφευκτος.

Ξαφνικά, ένας άνθρωπος, μέ άθλητικό παράστημα και γυμνός έως τη μέση, διέσχισε το πλήθος και έφθασε ως την άκρη της προκυμιάς.

—Μά την πίστι μου, έφώναξε, δεν θα πή κανείς ότι αφήσαμε να χαθή αυτό το άγγελουδι του καλού Θεού, χωρίς να δοκιμάσωμε να το σώσωμε.

Και, ύψωνοντας τα χέρια του προς το μέρος του σκάφους, έφώναξε προς εκείνους που εύρίσκοντο μέσα σ' αυτό:

—Θάρος! Φθάνα σέ λίγο!

'Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Δάνικαν, που έθεωρειτο ως ο καλύτερος κολυμβητής της νήσου.

Χωρίς να χάση ούτε στιγμή, ο τολμηρός πειρατής έδωσε γύρω από τη ζώνη του την άκρη ένός μεγάλου και στερεού σχοινιού. Την άλλη άκρη την παρέδωσε σέ κείνους που εύρίσκοντο επάνω στην ακτή, μέ την έντολή να το κρατήσουν γερά.

'Επειτα, έκαμε το σημείο του σταυρού και έροίχθηκε μέσα στην θάλασσα.

'Επί μερικά λεπτά, οί θεαταί της παραδόξου αυτής σκηνής τον έχασαν από τα μάτια τους. 'Ο Δάνικαν είχε εξαφανισθή κάτω από τα πελώρια κύματα.

'Αλλά, σέ λίγο, τον είδαν να έμφανίζεται και πάλιν στην έπιφάνεια.

'Εκολυμβούσε μέ μεγάλη όρμη προς το πλοίο, από το όποιον τον έχωριζαν μερικές όρμηκες μόνο.

Τότε, έκείνοι που εύρίσκοντο επάνω στο σκάφος, άφησαν το καλάθι να πέση στή θάλασσα.

'Ο Δάνικαν είχε έκτελέσει το πρώτο μέρος του τολμηράτος του. 'Αλλά έπρεπε να έπιστρέψη τώρα.

'Η πάλιν ύπήρξε περισσότερο σκληρή, παρά κατά την μετάβασι.

Στο τέλος όμως έ κολυμβήτης ύπερίσχυσε έναντίον των έξαγριωμένων κυμάτων και

έφθασε στην ακτή.

Το πλήθος τον ύπεδέχθη μέ κραυγές χαράς.

Το παιδάκι είχε σωθή.

'Ενας τρομακτικός πάταγος άκούσθηκε έπειτα από λίγα λεπτά.

Το πλοίο είχε συντρίβη επάνω στους δράκους.

Και τότε, οί θεαταί που εύρίσκοντο επάνω στην ακτή, αντίκρυσαν ένα θέαμα πιο φοικαστικό από το πρώτο.

'Ο άνδρας έβγαλε, ξαφνικά, ένα μαχαίρι από τη ζώνη του και το ένέπηξε στή στήθη της νέας.

'Επειτα, ανύψωσε για δεύτερη φορά αυτό το μαχαίρι και το ένέπηξε μέσα στή στήθη του.

'Αλλά το θέαμα αυτό ελάχιστοι μπόρεσαν να το παρακολουθήσουν.

Γιατί, την ίδια στιγμή, ένα πελώριο κύμα κατέκλυψε το πλοίο, που είχε άσχοις να μεταβάλλεται σέ συντρίμματα, έπειτα από την τρομερή σύγκρουσι επάνω στους δράκους, που είχε προηγηθή.

'Όταν το κύμα έπέρασε, δεν διεκρίνετο πιά ούτε ίχνος του πλοίου. 'Αργότερα μόνον έπρόβαλαν στην έπιφάνεια μερικές σανίδες και άλλα παντός είδους συντρίμματα.

Είχαν περάσει πολλά χρόνια από τότε.

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΟ

ΛΕΞΙΚΟ

Α ν α ί δ ε ι α : 'Ο έγώισμός των ήλιθίων.

Α ρ ρ ι β ι σ τ ή ς : 'Ενας κύριος που άπαλλάσσεται από το βάρος των τύψεων, για να φθάση γρηγορώτερα στον σκοπό του.

Α υ γ ή : Ούψ! Ξαναρχίζει ο καθημερινός κόπος...

Α χ α ρ ι σ τ ι α : Μιά από τις κοινωνικές μορφές της άμνησίας.

Γ λ ω σ α : 'Ο άγγελιαφόρος της καρδιάς, ο μάρτυς των στομάχου.

Δ ι α β ο σ μ α : Πότισμα του μυαλού.

Ε γ κ έ φ α λ ο ς : 'Ενα σπίτι, άκατοίκητο πολλές φορές.

Ε ι λ ι κ ρ ί ν ε ι α : 'Η τέχνη για να μην άρέσετε.

Ε π α ι ν ο ς : 'Ενα λουλουδι που έχει μυρωδιά μεθυστική, άκόμη και όταν είνε ψεύτικο.

Ε π ι φ υ λ α κ τ ι κ ό τ η ς : Το καθύγιο των ντροπαλών.

Κ α κ ο λ ο γ ι α : 'Η μικρότερη άδελφή της συκοφαντίας.

Κ α λ ω σ ύ ν η : Μηάνημα δια την κατασκευή άνηρίστων.

Κ ό λ α ξ : 'Ο έκμεταλλευτής της ματαιοδοξίας.

Λ ή θ η : 'Ενας συνασπισμός κατά των πόρων.

Μ ε τ ρ ι ο φ ρ ο σ ύ ν η : 'Η μόνη άρετη για την όποιαν δεν μπορεί κανείς να ύπερηφανευθή.

Μ ο ι ρ α ί ο ν : 'Η δικαιολογία των δειλών και άνικάνων.

Μ ό ρ φ ω σ ι ς : Μιά συνήθεια παρά φύσιν.

Ν ε ό τ η ς : 'Ενα φρούτο που τρώγεται πριν ώριμάση.

Ο ί κ ο ν ο μ ι α : 'Η καλύτερη άρετή, κατά την γνώμη των κληρονόμων.

Υ β ρ ι ς : 'Ενα δώρο που εύχαριστεί έξαιρετικά τον δωρητή.

Φ α ι δ ρ ό τ η ς : 'Η μόνη ευτυχία που είνε προσίτη στους φτωχούς.

Φ θ β ν ο ς : Κολακευτικότατο κομπλιμέντο, που κάνει ή άποτυχία στην έπιτυχία.

Χ ο λ ή : Τό ζουμι του φθόνου και ή σάλτσα της άνησυχίας.

'Ο Δάνικαν δεν ήθέλησε να άποχωρήσει από το παιδάκι που είχε σώσει, το υιοθέτησε και το έφέρετο σαν αληθινός πατέρα.

Το παιδάκι αυτό ήταν κόρη και ο άγριος πειρατής το είχε ονομάσει Μαργαρίτα.

'Όταν έμεγάλωσε, ή νέα έπίστευε ότι ήταν κόρη του πειρατού και κανείς, άλλως τε, δεν είχε προσπαθήσει να της άφαιρέση αυτή την ιδέα.

Σέ άπόστασι μερικών έκατοντάδων μέτρων από την καλύβα, όπου έμενε την εποχή εκείνη ο Δάνικαν, έζούσε από πολλά χρόνια, υπό την προστασία των όλιμ-πουστίερων, μία Καραϊδική οικογένεια, της όποιας ο άρχηγός κατήγετο από τους παλαιούς Κασίκους, μία δυστυχημένη φυλή ήθαγενών, που είχαν έξολοθρευθή από τους 'Ισπανούς.

Μερικές οικογένειες που επέζησαν, είχαν καταφύγει κοντά στους πειρατάς, που τους έφείθηκαν μέ μεγάλη καλωσύνη.

'Ο Δάνικαν δεν έδίστασε.

'Ενα βράδυ, παρουσιάσθηκε μαζί με τη θετή κόρη του που ήταν τότε ηλικίας μόλις τεσσάρων ετών, στο σπίτι της Καραϊδικής αυτής οικογένειας.

'Ο άρχηγός της, όνόματι Λαγιάν, ήταν στο κατάφλι.

'Ο Δάνικαν του είπε ότι δεν ήξερε που να έμπιστευθή αυτό το παιδάκι, που είχε ανάγκη περιθαλψέως και προστασίας και ότι ήθελε να τον παρακαλέση να το κρατήσει μαζί με την οικογένειά του.

'Ο Λαγιάν έδεχθη προθύμως.

—'Η καλύβα μου είνε αρκετά μεγάλη, είπε και ύπαρχει θέσις για την κόρη σου. Θα την έχω σαν παιδί μου. Και όταν θελήσης θα σου την έπιστρέψω.

'Η Μαργαρίτα ήταν τότε τεσσάρων ετών μόλις.

'Ο πειρατής την έσφιξε επάνω στο στήθος του, την έφίλησε και έπειτα έφυγε.

'Η άπουσία του διήρκεσε επί πολλά χρόνια. Διάφορες πειρατικές έκδρομες, στίς όποιες είχε λάβει μέρος, τον απέμακρυναν από τη νήσο του 'Αγίου Δομίγκου.

'Επέρασαν έτσι δέκα όλόκληρα χρόνια.

'Η Μαργαρίτα είχε μεγαλώσει τώρα και εύρίσκετο σέ όλη την άνθησι των δεκαεσσάρων χρόνων της.

Την εποχή αυτή, ο Δάνικαν έξαναγύρισε και έξαναπήρε πάλι κοντά του τη θετή κόρη του.

'Αλλά τα δέκα αυτά χρόνια είχαν μεταβάλει τελείως τον πειρατή.

Είχε γίνει τώρα ένας φοικαλός ληστής, που έζούσε μόνο με τη δίψα του του μέσα στα είδεχθέστερα έγκληματα.

Χρήματος και που είχε βουτήξει τα χέρια λίγο καιρό άργότερα, είχε κερώσει στα χαρτιά το σπίτι, μέσα στο όποιον έζούσε τώρα.

'Εγκατεστάθη άμέσως στή νέα του διοικησία και έφερε εκεί και τη Μαργαρίτα.

'Η νέα ήταν έκτάκτως ώραία.

Τα όλοξάνθα μαλλιά της έπεφταν σέ πυκνούς θροστούχους επάνω στους ώμους της και έπληθύναν την καλλονή της.

Τα μεγάλα γαλανά μάτια της είχαν κάτι το άπλανές από το μυστηριώδες, που προσέδινε ένα έξαιρετικό

Τὸ μωρό της

Ένα συγκινητικό στιγμιότυπο από τὸ τελευταίον πολεμικὸ δράμα

—Ζανίν!, ἐφώναξε ἡ δεσποινὶς Φλωρεντία, ἐπὶ πλάκῃ ἀπὸ τῆς σκάλας. Ἐκλείσας τὴν καγκελό-πορτα τοῦ κήπου, ἔβαλες τὸ σὺρτη στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ; Τριάντα δύο ὁλόκληρα χρόνια ἀκούγονταν κάθε βράδυ, τὴν ἴδια ὥρα, ἡ ἴδια φωνή, καὶ πάντα ἡ ἴδια ὑπερήτρια ἀπὸ τὸ κατώφλι τῆς κουζίνας ἀπαντοῦσε στερεότυπα:

—Μάλιστα, κυρία, ὄλες οἱ πόρτες εἶνε κλειδωμένες!

Ἡ δεσποινὶς Φλωρεντία δὲν ἔκανε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι γιὰ τὴν φωνὴν μέσῃ σ' ἐκεῖνο τὸ παλιὸ σπιτί, στὸ Ρωλόι, ποὺ εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὴν μητέρα της καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι δὲν εἶχε ἀπομακρυνθῇ ποτέ; Ὅλοι ἐκεῖ τριγύρω ἤξεραν ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανένας θησαυρὸς μέσα στὸ παλιὸ σπιτί καὶ ἤξεραν ἀκόμη πῶς ἡ δεσποινὶς Φλό, ὅπως τὴν ἔλεγαν, ἔξοις λιτώτατα ἀπὸ τὸ ἰσχνὸ εἰσόδημα ποὺ τῆς ἀπέφεραν τὰ δύο ἀγκυρακτῆρα τῆς, τελευταία ἐρείπεια μίας μεγάλης ἄλλοτε περιουσίας.

Ἡ Φλό, ποὺ ἦταν γεροντοκόρη, καὶ πικραμένη, ὡς εὐνόητον, ἀπὸ τὴν μοῖρα τῆς, δὲν εἶχε ἀγαπήσει ποτέ τὴν καὶ ποτε καὶ δὲν ἐπῆγανε νὰ τὴν δῇ. Σὰν κάθε βράδυ, ἡ Ζανὶν ἔκαμε τὸν γύρο τοῦ σπιτιοῦ, ἐπιθεώρησε τὰ πάντα καὶ πρὶν ἀνέβῃ στὴν κἀμαρά τῆς, στὴν σοφίτα, νὰ κοιμηθῇ, ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ:

—Τὸ ρολοὶ τῆς ἐκκλησίας ἐ-χτύπησε δέκα, κυρία. Καληνύχτα σας.

—Καληνύχτα, Ζανίν. Ὁ Αἰστάσου, καὶ θυμήθηκα. Αὐριο τὸ πρωῒ...

Τὴ συνέχεια τῆς ὁμιλίας τῆς τὴν διέκοψε τὸ κουδούνισμα τῆς ἐξώπορτας.

—Ποῖος νᾶσαι τέτοια ὥρα;

—Πᾶω νὰ ἰδῶ, ἀποκρίθηκε ἡ Ζανὶν, σπεύδοντας πρὸς τὴν πόρτα.

Σὲ λίγο, τὸ γερὸ τῆς περπάτημα ἀκούγονταν στὰ χαλκία τοῦ κήπου. Στὸ μεταξύ, ἀντήχησε γιὰ δευτέρη φορὰ τὸ κουδούνισμα. Ὅταν ἡ Ζανὶν ἐφθασε στὴν καγκελόπορτα, ρώτησε:

—Ποῖος εἶνε; Τί θέλετε;

—Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, καλὴ μου κυρία, ἀποκρίθηκε μιά φωνὴ ἀδύνατη. Κάνετε ἔλεος. Ζητῶ λίγο γάλα γιὰ τὸ μωρό μου.

Ἡ Ζανὶν ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ εἶδε μιά γυναῖκα μ' ἓνα παιδάκι στὴν ἀγκαλιά της.

★

Ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν; Ἦταν οἱ μέρες τῆς τραγικῆς ἐξόδου ἐνὸς ὁλοκληρου πληθυσμοῦ. Κατέπλεε ἓνα πλῆθος προσφύγων.

Ἡ Ζανὶν τοὺς εἶχε δὴ νὰ περνοῦν στὸ δρόμο. Μάλιστα ὁ δὴ μαρξος εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Φλωρεντία νὰ φιλοξενήσῃ σπιτί τῆς μερικὸς ἀπὸ τοὺς δυστυχισμένους αὐτοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἡ γεροντοκόρη ἀρνήθηκε. Μήπως ἤξερε τί εἶδους ἀνθρώποι ἦσαν αὐτοί; Πῶς μπορούσε νὰ τοὺς δάλῃ;

—Ζανίν!, ἐφώναξε ἡ δεσποινὶς Φλωρεντία, πὺ δὲν εἶχε κρατήσει ποτέ τὴν ἀγκαλιά της μωρό, καθόταν κι' ἐκτύπαζε τώρα, μὲ μιὰ δειλὴ ἔκστασι, τὸ βρέφος — ἓνα χαρὶ τωμένο κοριτσάκι, ποὺ μὲ τὰ μικρά του χερτάκια ἐσφιγγε τὸ δαχτυλὸ τῆς.

Ἡ Ζανὶν ἐπροχώρησε. Ἡ δεσποινὶς Φλό ἐσήκωσε τὸ κεφάλι τῆς:

—Μοὶ χαμογέλασε, Ζανίν, ψιθύρισε. Μὰ κύτταξέ το: Δὲν εἶνε τὸ ὠραιότερο παιδάκι τὸν κόσμου; Ὡ, θὰ τὸ κρατήσωμε ἐδῶ Ζανίν, τὸ μωρό μου!...

ΛΟΥΙ—ΡΕΝΕ ΜΠΑΣΕΝ

—Τί εἶνε; ρώτησε ἡ Φλωρεντία ἀπὸ πάνω.

—Μιὰ φτωχὴ γυναῖκα μὲ τὸ παιδάκι τῆς. Θάρχεται ἀπὸ πολὺ μακριά.

—Σοὺ εἶπα χίλιες φορές, Ζανίν, νὰ μὴ μὴτῇ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς ἐδῶ μέσα. Ὅλα πάνε στὸ καλὸ!

Μὰ ἡ Ζανὶν, ποὺ εἶχε ῥῆθρ συγκινηθῇ, δὲν ἄκουγε τὰ λόγια τῆς κυρίας τῆς. Ἐβαλε τὴν γυναῖκα νὰ καθίσαι κάπου μὲσα στὸν κήπο καὶ τῆς ἔπῃρε ἀπὸ τὰ χέρια τὸ παιδάκι, ποὺ ἦταν τυλιγμένο σ' ἓνα μάλινο σάλι.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ δεσποινὶς Φλό, καταφθάνοντας διασπῆ.

—Κυρία, πάρτε τὸ παιδάκι ἐσεῖς, ἀπήντησε ἡ Ζανὶν δίνοντάς τῆς τὸ μωρό. Κι' ἐγὼ θὰ βοηθήσω τὴν μητέρα, νὰ τὴν φέρω μέσα στὸ σπιτί.

Ἡ δεσποινὶς Φλό, γκρινιάζοντας, ἐτράβηξε πρὸς τὴν κουζίνα.

Μιστὴ ὥρα ἀργότερα, ἡ Ζανὶν, ἀφοῦ ἐτακτοποίησε τὴν πρόσφυγα, κατέβηκε στὸν κήπο νὰ παραλάβῃ τὸ μωρό. Κανεὶς ὁμως δὲν ἦταν ἐκεῖ, καὶ τράβηξε πρὸς τὴν κουζίνα. Στὰ μᾶτῃ ἀπὸ μακριὰ κυττάζον-

τας μὲ κατάπληξι.

Ἡ ἐγώστηκη, ἡ σκληρὴ δεσποινὶς Φλωρεντία, ποὺ δὲν εἶχε κρατήσει ποτέ τὴν ἀγκαλιά της μωρό, καθόταν κι' ἐκτύπαζε τώρα, μὲ μιὰ δειλὴ ἔκστασι, τὸ βρέφος — ἓνα χαρὶ τωμένο κοριτσάκι, ποὺ μὲ τὰ μικρά του χερτάκια ἐσφιγγε τὸ δαχτυλὸ τῆς.

Ἡ Ζανὶν ἐπροχώρησε. Ἡ δεσποινὶς Φλό ἐσήκωσε τὸ κεφάλι τῆς:

—Μοὶ χαμογέλασε, Ζανίν, ψιθύρισε. Μὰ κύτταξέ το: Δὲν εἶνε τὸ ὠραιότερο παιδάκι τὸν κόσμου; Ὡ, θὰ τὸ κρατήσωμε ἐδῶ Ζανίν, τὸ μωρό μου!...

ΛΟΥΙ—ΡΕΝΕ ΜΠΑΣΕΝ

—Τί εἶνε; ρώτησε ἡ Φλωρεντία ἀπὸ πάνω.

—Μιὰ φτωχὴ γυναῖκα μὲ τὸ παιδάκι τῆς. Θάρχεται ἀπὸ πολὺ μακριά.

—Σοὺ εἶπα χίλιες φορές, Ζανίν, νὰ μὴ μὴτῇ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς ἐδῶ μέσα. Ὅλα πάνε στὸ καλὸ!

Μὰ ἡ Ζανὶν, ποὺ εἶχε ῥῆθρ συγκινηθῇ, δὲν ἄκουγε τὰ λόγια τῆς κυρίας τῆς. Ἐβαλε τὴν γυναῖκα νὰ καθίσαι κάπου μὲσα στὸν κήπο καὶ τῆς ἔπῃρε ἀπὸ τὰ χέρια τὸ παιδάκι, ποὺ ἦταν τυλιγμένο σ' ἓνα μάλινο σάλι.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ δεσποινὶς Φλό, καταφθάνοντας διασπῆ.

—Κυρία, πάρτε τὸ παιδάκι ἐσεῖς, ἀπήντησε ἡ Ζανὶν δίνοντάς τῆς τὸ μωρό. Κι' ἐγὼ θὰ βοηθήσω τὴν μητέρα, νὰ τὴν φέρω μέσα στὸ σπιτί.

Ἡ δεσποινὶς Φλό, γκρινιάζοντας, ἐτράβηξε πρὸς τὴν κουζίνα.

Μιστὴ ὥρα ἀργότερα, ἡ Ζανὶν, ἀφοῦ ἐτακτοποίησε τὴν πρόσφυγα, κατέβηκε στὸν κήπο νὰ παραλάβῃ τὸ μωρό. Κανεὶς ὁμως δὲν ἦταν ἐκεῖ, καὶ τράβηξε πρὸς τὴν κουζίνα. Στὰ μᾶτῃ ἀπὸ μακριὰ κυττάζον-

τας μὲ κατάπληξι.

Ἡ ἐγώστηκη, ἡ σκληρὴ δεσποινὶς Φλωρεντία, ποὺ δὲν εἶχε κρατήσει ποτέ τὴν ἀγκαλιά της μωρό, καθόταν κι' ἐκτύπαζε τώρα, μὲ μιὰ δειλὴ ἔκστασι, τὸ βρέφος — ἓνα χαρὶ τωμένο κοριτσάκι, ποὺ μὲ τὰ μικρά του χερτάκια ἐσφιγγε τὸ δαχτυλὸ τῆς.

Ἡ Ζανὶν ἐπροχώρησε. Ἡ δεσποινὶς Φλό ἐσήκωσε τὸ κεφάλι τῆς:

—Μοὶ χαμογέλασε, Ζανίν, ψιθύρισε. Μὰ κύτταξέ το: Δὲν εἶνε τὸ ὠραιότερο παιδάκι τὸν κόσμου; Ὡ, θὰ τὸ κρατήσωμε ἐδῶ Ζανίν, τὸ μωρό μου!...

ΛΟΥΙ—ΡΕΝΕ ΜΠΑΣΕΝ

—Τί εἶνε; ρώτησε ἡ Φλωρεντία ἀπὸ πάνω.

—Μιὰ φτωχὴ γυναῖκα μὲ τὸ παιδάκι τῆς. Θάρχεται ἀπὸ πολὺ μακριά.

—Σοὺ εἶπα χίλιες φορές, Ζανίν, νὰ μὴ μὴτῇ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς ἐδῶ μέσα. Ὅλα πάνε στὸ καλὸ!

Μὰ ἡ Ζανὶν, ποὺ εἶχε ῥῆθρ συγκινηθῇ, δὲν ἄκουγε τὰ λόγια τῆς κυρίας τῆς. Ἐβαλε τὴν γυναῖκα νὰ καθίσαι κάπου μὲσα στὸν κήπο καὶ τῆς ἔπῃρε ἀπὸ τὰ χέρια τὸ παιδάκι, ποὺ ἦταν τυλιγμένο σ' ἓνα μάλινο σάλι.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ δεσποινὶς Φλό, καταφθάνοντας διασπῆ.

—Κυρία, πάρτε τὸ παιδάκι ἐσεῖς, ἀπήντησε ἡ Ζανὶν δίνοντάς τῆς τὸ μωρό. Κι' ἐγὼ θὰ βοηθήσω τὴν μητέρα, νὰ τὴν φέρω μέσα στὸ σπιτί.

Ἡ δεσποινὶς Φλό, γκρινιάζοντας, ἐτράβηξε πρὸς τὴν κουζίνα.

Μιστὴ ὥρα ἀργότερα, ἡ Ζανὶν, ἀφοῦ ἐτακτοποίησε τὴν πρόσφυγα, κατέβηκε στὸν κήπο νὰ παραλάβῃ τὸ μωρό. Κανεὶς ὁμως δὲν ἦταν ἐκεῖ, καὶ τράβηξε πρὸς τὴν κουζίνα. Στὰ μᾶτῃ ἀπὸ μακριὰ κυττάζον-

τας μὲ κατάπληξι.

Ἡ ἐγώστηκη, ἡ σκληρὴ δεσποινὶς Φλωρεντία, ποὺ δὲν εἶχε κρατήσει ποτέ τὴν ἀγκαλιά της μωρό, καθόταν κι' ἐκτύπαζε τώρα, μὲ μιὰ δειλὴ ἔκστασι, τὸ βρέφος — ἓνα χαρὶ τωμένο κοριτσάκι, ποὺ μὲ τὰ μικρά του χερτάκια ἐσφιγγε τὸ δαχτυλὸ τῆς.

Ἡ Ζανὶν ἐπροχώρησε. Ἡ δεσποινὶς Φλό ἐσήκωσε τὸ κεφάλι τῆς:

—Μοὶ χαμογέλασε, Ζανίν, ψιθύρισε. Μὰ κύτταξέ το: Δὲν εἶνε τὸ ὠραιότερο παιδάκι τὸν κόσμου; Ὡ, θὰ τὸ κρατήσωμε ἐδῶ Ζανίν, τὸ μωρό μου!...

ΛΟΥΙ—ΡΕΝΕ ΜΠΑΣΕΝ

—Τί εἶνε; ρώτησε ἡ Φλωρεντία ἀπὸ πάνω.

—Μιὰ φτωχὴ γυναῖκα μὲ τὸ παιδάκι τῆς. Θάρχεται ἀπὸ πολὺ μακριά.

—Σοὺ εἶπα χίλιες φορές, Ζανίν, νὰ μὴ μὴτῇ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς ἐδῶ μέσα. Ὅλα πάνε στὸ καλὸ!

Μὰ ἡ Ζανὶν, ποὺ εἶχε ῥῆθρ συγκινηθῇ, δὲν ἄκουγε τὰ λόγια τῆς κυρίας τῆς. Ἐβαλε τὴν γυναῖκα νὰ καθίσαι κάπου μὲσα στὸν κήπο καὶ τῆς ἔπῃρε ἀπὸ τὰ χέρια τὸ παιδάκι, ποὺ ἦταν τυλιγμένο σ' ἓνα μάλινο σάλι.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ δεσποινὶς Φλό, καταφθάνοντας διασπῆ.

—Κυρία, πάρτε τὸ παιδάκι ἐσεῖς, ἀπήντησε ἡ Ζανὶν δίνοντάς τῆς τὸ μωρό. Κι' ἐγὼ θὰ βοηθήσω τὴν μητέρα, νὰ τὴν φέρω μέσα στὸ σπιτί.

Ἡ δεσποινὶς Φλό, γκρινιάζοντας, ἐτράβηξε πρὸς τὴν κουζίνα.

Μιστὴ ὥρα ἀργότερα, ἡ Ζανὶν, ἀφοῦ ἐτακτοποίησε τὴν πρόσφυγα, κατέβηκε στὸν κήπο νὰ παραλάβῃ τὸ μωρό. Κανεὶς ὁμως δὲν ἦταν ἐκεῖ, καὶ τράβηξε πρὸς τὴν κουζίνα. Στὰ μᾶτῃ ἀπὸ μακριὰ κυττάζον-

τας μὲ κατάπληξι.

Ἡ ἐγώστηκη, ἡ σκληρὴ δεσποινὶς Φλωρεντία, ποὺ δὲν εἶχε κρατήσει ποτέ τὴν ἀγκαλιά της μωρό, καθόταν κι' ἐκτύπαζε τώρα, μὲ μιὰ δειλὴ ἔκστασι, τὸ βρέφος — ἓνα χαρὶ τωμένο κοριτσάκι, ποὺ μὲ τὰ μικρά του χερτάκια ἐσφιγγε τὸ δαχτυλὸ τῆς.

Ἡ Ζανὶν ἐπροχώρησε. Ἡ δεσποινὶς Φλό ἐσήκωσε τὸ κεφάλι τῆς:

—Μοὶ χαμογέλασε, Ζανίν, ψιθύρισε. Μὰ κύτταξέ το: Δὲν εἶνε τὸ ὠραιότερο παιδάκι τὸν κόσμου; Ὡ, θὰ τὸ κρατήσωμε ἐδῶ Ζανίν, τὸ μωρό μου!...

ΛΟΥΙ—ΡΕΝΕ ΜΠΑΣΕΝ

—Τί εἶνε; ρώτησε ἡ Φλωρεντία ἀπὸ πάνω.

—Μιὰ φτωχὴ γυναῖκα μὲ τὸ παιδάκι τῆς. Θάρχεται ἀπὸ πολὺ μακριά.

—Σοὺ εἶπα χίλιες φορές, Ζανίν, νὰ μὴ μὴτῇ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς ἐδῶ μέσα. Ὅλα πάνε στὸ καλὸ!

Μὰ ἡ Ζανὶν, ποὺ εἶχε ῥῆθρ συγκινηθῇ, δὲν ἄκουγε τὰ λόγια τῆς κυρίας τῆς. Ἐβαλε τὴν γυναῖκα νὰ καθίσαι κάπου μὲσα στὸν κήπο καὶ τῆς ἔπῃρε ἀπὸ τὰ χέρια τὸ παιδάκι, ποὺ ἦταν τυλιγμένο σ' ἓνα μάλινο σάλι.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ δεσποινὶς Φλό, καταφθάνοντας διασπῆ.

—Κυρία, πάρτε τὸ παιδάκι ἐσεῖς, ἀπήντησε ἡ Ζανὶν δίνοντάς τῆς τὸ μωρό. Κι' ἐγὼ θὰ βοηθήσω τὴν μητέρα, νὰ τὴν φέρω μέσα στὸ σπιτί.

Ἡ δεσποινὶς Φλό, γκρινιάζοντας, ἐτράβηξε πρὸς τὴν κουζίνα.

Μιστὴ ὥρα ἀργότερα, ἡ Ζανὶν, ἀφοῦ ἐτακτοποίησε τὴν πρόσφυγα, κατέβηκε στὸν κήπο νὰ παραλάβῃ τὸ μωρό. Κανεὶς ὁμως δὲν ἦταν ἐκεῖ, καὶ τράβηξε πρὸς τὴν κουζίνα. Στὰ μᾶτῃ ἀπὸ μακριὰ κυττάζον-

τας μὲ κατάπληξι.

Ἡ ἐγώστηκη, ἡ σκληρὴ δεσποινὶς Φλωρεντία, ποὺ δὲν εἶχε κρατήσει ποτέ τὴν ἀγκαλιά της μωρό, καθόταν κι' ἐκτύπαζε τώρα, μὲ μιὰ δειλὴ ἔκστασι, τὸ βρέφος — ἓνα χαρὶ τωμένο κοριτσάκι, ποὺ μὲ τὰ μικρά του χερτάκια ἐσφιγγε τὸ δαχτυλὸ τῆς.

Ἡ Ζανὶν ἐπροχώρησε. Ἡ δεσποινὶς Φλό ἐσήκωσε τὸ κεφάλι τῆς:

—Μοὶ χαμογέλασε, Ζανίν, ψιθύρισε. Μὰ κύτταξέ το: Δὲν εἶνε τὸ ὠραιότερο παιδάκι τὸν κόσμου; Ὡ, θὰ τὸ κρατήσωμε ἐδῶ Ζανίν, τὸ μωρό μου!...

ΛΟΥΙ—ΡΕΝΕ ΜΠΑΣΕΝ

—Τί εἶνε; ρώτησε ἡ Φλωρεντία ἀπὸ πάνω.

—Μιὰ φτωχὴ γυναῖκα μὲ τὸ παιδάκι τῆς. Θάρχεται ἀπὸ πολὺ μακριά.

—Σοὺ εἶπα χίλιες φορές, Ζανίν, νὰ μὴ μὴτῇ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς ἐδῶ μέσα. Ὅλα πάνε στὸ καλὸ!

Μὰ ἡ Ζανὶν, ποὺ εἶχε ῥῆθρ συγκινηθῇ, δὲν ἄκουγε τὰ λόγια τῆς κυρίας τῆς. Ἐβαλε τὴν γυναῖκα νὰ καθίσαι κάπου μὲσα στὸν κήπο καὶ τῆς ἔπῃρε ἀπὸ τὰ χέρια τὸ παιδάκι, ποὺ ἦταν τυλιγμένο σ' ἓνα μάλινο σάλι.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ δεσποινὶς Φλό, καταφθάνοντας διασπῆ.

—Κυρία, πάρτε τὸ παιδάκι ἐσεῖς, ἀπήντησε ἡ Ζανὶν δίνοντάς τῆς τὸ μωρό. Κι' ἐγὼ θὰ βοηθήσω τὴν μητέρα, νὰ τὴν φέρω μέσα στὸ σπιτί.

Ἡ δεσποινὶς Φλό, γκρινιάζοντας, ἐτράβηξε πρὸς τὴν κουζίνα.

Μιστὴ ὥρα ἀργότερα, ἡ Ζανὶν, ἀφοῦ ἐτακτοποίησε τὴν πρόσφυγα, κατέβηκε στὸν κήπο νὰ παραλάβῃ τὸ μωρό. Κανεὶς ὁμως δὲν ἦταν ἐκεῖ, καὶ τράβηξε πρὸς τὴν κουζίνα. Στὰ μᾶτῃ ἀπὸ μακριὰ κυττάζον-

τας μὲ κατάπληξι.

Ἡ ἐγώστηκη, ἡ σκληρὴ δεσποινὶς Φλωρεντία, ποὺ δὲν εἶχε κρατήσει ποτέ τὴν ἀγκαλιά της μωρό, καθόταν κι' ἐκτύπαζε τώρα, μὲ μιὰ δειλὴ ἔκστασι, τὸ βρέφος — ἓνα χαρὶ τωμένο κοριτσάκι, ποὺ μὲ τὰ μικρά του χερτάκια ἐσφιγγε τὸ δαχτυλὸ τῆς.

Ἡ Ζανὶν ἐπροχώρησε. Ἡ δεσποινὶς Φλό ἐσήκωσε τὸ κεφάλι τῆς:

—Μοὶ χαμογέλασε, Ζανίν, ψιθύρισε. Μὰ κύτταξέ το: Δὲν εἶνε τὸ ὠραιότερο παιδάκι τὸν κόσμου; Ὡ, θὰ τὸ κρατήσωμε ἐδῶ Ζανίν, τὸ μωρό μου!...

ΛΟΥΙ—ΡΕΝΕ ΜΠΑΣΕΝ

—Τί εἶνε; ρώτησε ἡ Φλωρεντία ἀπὸ πάνω.

—Μιὰ φτωχὴ γυναῖκα μὲ τὸ παιδάκι τῆς. Θάρχεται ἀπὸ πολὺ μακριά.

—Σοὺ εἶπα χίλιες φορές, Ζανίν, νὰ μὴ μὴτῇ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς ἐδῶ μέσα. Ὅλα πάνε στὸ καλὸ!

Μὰ ἡ Ζανὶν, ποὺ εἶχε ῥῆθρ συγκινηθῇ, δὲν ἄκουγε τὰ λόγια τῆς κυρίας τῆς. Ἐβαλε τὴν γυναῖκα νὰ καθίσαι κάπου μὲσα στὸν κήπο καὶ τῆς ἔπῃρε ἀπὸ τὰ χέρια τὸ παιδάκι, ποὺ ἦταν τυλιγμένο σ' ἓνα μάλινο σάλι.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ δεσποινὶς Φλό, καταφθάνοντας διασπῆ.

—Κυρία, πάρτε τὸ παιδάκι ἐσεῖς, ἀπήντησε ἡ Ζανὶν δίνοντάς τῆς τὸ μωρό. Κι' ἐγὼ θὰ βοηθήσω τὴν μητέρα, νὰ τὴν φέρω μέσα στὸ σπιτί.

Ἡ δεσποινὶς Φλό, γκρινιάζοντας, ἐτράβηξε πρὸς τὴν κουζίνα.

Μιστὴ ὥρα ἀργότερα, ἡ Ζανὶν, ἀφοῦ ἐτακτοποίησε τὴν πρόσφυγα, κατέβηκε στὸν κήπο νὰ παραλάβῃ τὸ μωρό. Κανεὶς ὁμως δὲν ἦταν ἐκεῖ, καὶ τράβηξε πρὸς τὴν κουζίνα. Στὰ μᾶτῃ ἀπὸ μακριὰ κυττάζον-

τας μὲ κατάπληξι.

Ἡ ἐγώστηκη, ἡ σκληρὴ δεσποινὶς Φλωρεντία, ποὺ δὲν εἶχε κρατήσει ποτέ τὴν ἀγκαλιά της μωρό, καθόταν κι' ἐκτύπαζε τώρα, μὲ μιὰ δειλὴ ἔκστασι, τὸ βρέφος — ἓνα χαρὶ τωμένο κοριτσάκι, ποὺ μὲ τὰ μικρά του χερτάκια ἐσφιγγε τὸ δαχτυλὸ τῆς.

Ἡ Ζανὶν ἐπροχώρησε. Ἡ δεσποινὶς Φλό ἐσήκωσε τὸ κεφάλι τῆς:

—Μοὶ χαμογέλασε, Ζανίν, ψιθύρισε. Μὰ κύτταξέ το: Δὲν εἶνε τὸ ὠραιότερο παιδάκι τὸν κόσμου; Ὡ, θὰ τὸ κρατήσωμε ἐδῶ Ζανίν, τὸ μωρό μου!...

ΛΟΥΙ—ΡΕΝΕ ΜΠΑΣΕΝ

—Τί εἶνε; ρώτησε ἡ Φλωρεντία ἀπὸ πάνω.

—Μιὰ φτωχὴ γυναῖκα μὲ τὸ παιδάκι τῆς. Θάρχεται ἀπὸ πολὺ μακριά.

—Σοὺ εἶπα χίλιες φορές, Ζανίν, νὰ μὴ μὴτῇ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς ἐδῶ μέσα. Ὅλα πάνε στὸ καλὸ!

Μὰ ἡ Ζανὶν, ποὺ εἶχε ῥῆθρ συγκινηθῇ, δὲν ἄκουγε τὰ λόγια τῆς κυρίας τῆς. Ἐβαλε τὴν γυναῖκα νὰ καθίσαι κάπου μὲσα στὸν κήπο καὶ τῆς ἔπῃρε ἀπὸ τὰ χέρια τὸ παιδάκι, ποὺ ἦταν τυλιγμένο σ' ἓνα μάλινο σάλι.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ δεσποινὶς Φλό, καταφθάνοντας διασπῆ.

—Κυρία, πάρτε τὸ παιδάκι ἐσεῖς, ἀπήντησε ἡ Ζανὶν δίνοντάς τῆς τὸ μωρό. Κι' ἐγὼ θὰ βοηθήσω τὴν μητέρα, νὰ τὴν φέρω μέσα στὸ σπιτί.

Ἡ δεσποινὶς Φλό, γκρινιάζοντας, ἐτράβ

Ζ. Α. Β. ΒΕΛΟΥΔΕΝΙΑ ΑΓΑΠΗ
(Αγκύστη)

Τό όρθότερο είνε νά παύσης νά τήν σκέπτεσαι, αγαπητέ μου. Γιατί από όλα μου γράφεις, συμπεραίνω πως τό κορίτσι αυτό δέν είχε γιά σένα κανένα δαδύ αίσθημα. Απόδει-
εις ή σημερινή της στάσις. 'Επί πλέον υπάρχει μεταξύ σας κι' α-
λλά τό συγγενικό δεσμό, ό όποιος, δόκι-
μο κι' αν δέν είνε στενός, είνε πάν-
τως συγγενικός.

ΚΛΕΙΣΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Μέ τήν ύπομονή και τήν έπιμονή, φθάνει κανείς πάντοτε σέ καλά απο-
τελέσματα, αγαπητή μου. 'Εσ' όσον
τόν αγαπάς και σ' αινείται ότι κι' έ-
κείνος σέ αγαπά, πρέπει νά έξοκα-
λουήσθης νά είσαι καλή κι' ευγενι-
κή μαζί του. 'Αν ό άγώνας της
ζωής τόν κάνη έκείνον νά είνε δυσ-
τυχής, έσύ δέν πρέπει νά τού αδιά-
γης τή δυσθυμία του. Με μεγαλο-
χάριε και κλάματα. 'Ο έρχομός στή
ζωή τού παιδιού σας, νά είσαι δε-
σμένη πώς θ' άλλαζε τά πράγματα
και θα δώση έναν καινούργιο τόνο
χαράς κι' ευτυχίας στό σπιτικό σας.

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ

Δέν είνε δόλου σωστό νά τό κά-
μης αυτό. Μέ τό νά τόν ξαναδής, θ'
ανάστασις τή ζωή σου. 'Εσ' ό-
σον έσύ μόνη σου άλλοτε έθρικής τή
δύναμι νά διακόψεις και σήμερα έ-
φτιασες μία καινούργια ζωή, θα πη-
πως είχες νιώσει, ότι έτσι έπρεπε
νά γίνη. Πρέπει, λοιπόν, αγαπητή
μου, νά μνη άφίσης τόν έαυτό σου
νά παρασρβή από μίαν άδυναμία
ή όποια μπορεί νά φέρη πολύ κακά
αποτελέσματα γιά τό σπιτικό σου.
Κρατάς τήν ευτυχία στό χέρι σου,
μήν τήν άφήσης νά σου φύγη.

ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΜΕΝΗ 1-11

Τί είν' αυτά, μικρή μου; 'Από
ώρα τόσο απογοητέμενη; 'Η ζωή σου
μόλις άρχίζει. 'Οχι 'έτελειώσε!
'Αν δέν συνήτησες άκόμη τόν έν-
δρωπο πού νά σέ καταλάβη, είνε
γιατί άκόμη είσαι πολύ νέα. Δέν
χρειάζεται τόσο διά. 'Η άγάπη ύψο-
θη μόνη της. Σέ διακρίνει, φαίνε-
ται, κάποια νευρικήτης, τήν όποια
πρέπει νά καταπολέμησής. Όσο γιά
τήν συντηρητικότητα πού τρεφεί, σέ
συμβούλευα νά τήν έξακολουθήσας.
Δέν έχεις νά δώθς ζημιώμενη.

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΟΥΛΑΝ

Χωρίς νά προβής νά πράξεις γιά
τίς όποιες μπορεί νά μετανιώσεις
άργότερα, νά φροντίσής πρώτα απ'
δία νά συζητήσεις μέ τήν μητέρα
σου και νά τής εξηγήσης τήν κατά-
στασι. Δέν νομίζω πως ή μητέρα
σου δέν θα θέλη τήν ευτυχία σου.
'Η καλύτερη φίλη κι' ό καλύτερος
σύμβουλος, αυτή τή στιγμή, μόνον ή
μητέρα σου μπορεί νά είνε. 'Αλλως
τε, έσ' όσον ό νέος αυτός υπηρετεί
σήμερα τήν πατρίδα, δέν έρίσκω ότι
πρέπει νά είσαστε τόσο διασπικί.
Συζήτησε μέ τήν μητέρα σου, όπως
θα συζητούσες μέ τήν καλύτερη φί-
λη σου, και προσπάθησε νά τήν πεί-
σας μέ καλό τρόπο.

ΜΙΚΑΝ Β.

'Εχεις δίκη, μικρούλα μου, νά
αμφιβάλλης γιά τό αίσθημά του.
Δέν βλέπω νά δείχνη μεγάλο ένδια-
φέρον γιά σένα. 'Αν τόν αγαπάς
πραγματικά, φρόντισε νά έξαιρέ-
σης τί ζητεί από σένα. Είμαι πολύ
μικρή άκόμη γιά νά δοκιμάσες ά-
πογοητεύσεις. Πρόσεξε πάρα πολύ.
'Η στάσις σου πρέπει νά είνε τέ-
τοια

φυλακτική και ν' άφήσης σ' έκείνον
νά έκδηλωθί σαφέστερα. Τή ζήλεια
φρόντισε νά τήν καταπολέμησής,
γιατί είνε κουραστική γιά τούς άν-
δρες.

ΜΙΡΑΝΤΑΝ Ε. Κ.
(Θεσσαλονίκη)

'Απ' αυτά πού μου γράφεις, ά-
γαπητή μου, διαπίστωνα πως έχεις
άνεκτήματα προσόντα και σπάνια
στή σημερινή ζωή. Μή νομίζης λοι-
πόν πως δέν θα συναντήσης τόν τύ-
πο πού θα έκτίμησής σ' έσένα έκείνο
πού δέν μπορεί νά βρή εύκολα άλ-
λου. 'Ας μή σέ θαμπώσουν ό εύκο-
λές επιτυχίες τών άλλων, πού στό
βάθος τούς είνε και πολύ έφημερες.

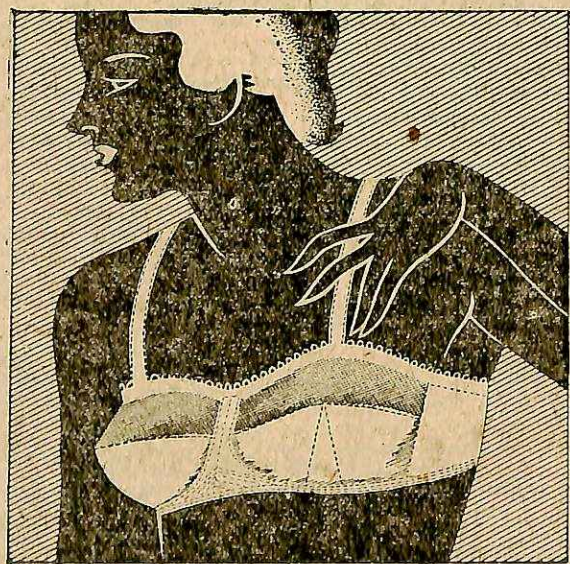
ΑΜΦΙΤΑΛΑΝΤΕΥΜΕΝΗΝ

'Αν πιστεύς ότι σ' άγαπά πραγμα-
τικά, αν έχεις πεπειθισή στόν
χαρακτήρα του, όπως μου γράφεις,
—κι' έγώ προσθέτω— αν ή άγάπη
σας ξερεύγη απ' τίς συνηθισμένες
αγάπες, δέν είνε δηλαδή άπλως ένας
πόθος, αλλά στηρίζεται σέ μία πλή-
ρη πνευματική και ψυχική συνενόη-
σι, νά μή σέ κλονίζη ή διαφορά τής
ήλικίας. Στήν ευτυχία ενός ζευγα-
ριού δέν παίζει ρόλο ή ηλικία, τη-
ρομένης φυσικά μιάς σχετικής ίσο-
ροπίας. 'Αλλωστε, καθημερινώς βλέ-
πουμε στή ζωή πολλούς πού έχουν
γυναικες κατά πολύ νεώτερες τούς
κι' όμως τίς άπατούν. Είνε ζήτημα
χαρακτήρος και ψυχικής διαπαιδα-
γωγήσεως, αγαπητή μου.

Προτάσεις άλληλογραφίας

'Η δίσ Κλεονίκη Δ. Κουτουμά-
δη, όδός 'Αριστοτέλους 15, Χαλάν-
δρι, έπιθυμεί ν' άλλαγογραφησής μέ
τήν 'Εκκαθαλισμένη ή Ν. Μ.». —
'Επίσης αί υπό τά ψευδώνυμα :
1) 'Μιράντα Ε. Κ.» Θεσσαλονίκη,
και 2) 'Απογοητευμένη 1-11» έ-
πιθυμούν ανταλλαγής άλληλογρα-
φίας. 'Η μέν πρώτη μέ 'Ελληνιστά ή
ξενητεμένη 'Ελληνοπούλαν, ή δε
τέρα μέ άναγνώστριαν εύρισκομένην
μακράν τών 'Αθηνών.

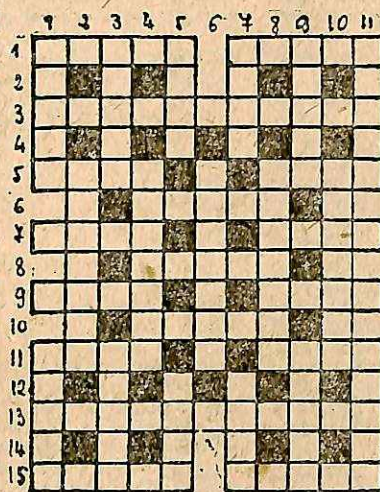
Κα ΡΕΑ Ρ.

Vesta
Ο βτηθοδεμος όπως πρέπει να είναι
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΜΟΝΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΟΤΙ ΔΙΑΟΥΕΘΑΙΕΙ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΔΡΙΟ. 101

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Χρονική περίοδος καθ' ήν συ-
νέβη σημαντικών τι γεγονός και έξ
ού όνομάζεται αυτή. — 'Αναφορική
άντανωμα.
- 2) Μέγας άρχαίος φιλόσοφος έκ
Σταγειρών τής Μακεδονίας.
- 3) Πάν τό εξαιρετικός λεπτοφύς.
δ από τού ύδατος αναδιδομένος ά-
τμός. — Αί κατώτερα τάξεις τού
πληθυσμού μιάς χώρας.
- 4) Νήσος τής Βενετίας' έπ' α-
υτής ή Σάντα 'Ελιζαμπέτα, ώραια
πολυύγνατος λουτρόπολις.
- 5) Τό όργανον τής όράσεως. —
Καθιστώ τή ίσχυρόν, έγκυρον, δίδω
είς αυτό επίσημον χαρακτήρα.
- 6) Τό έκ συντήξεως δύο ή περισ-
στέρων μετάλλων προερχόμενον μι-

- 7) Μέγα 'Ασιατικόν κράτος. —
'Εργαλείον έκ σκληρού χαλκού φέ-
ροντος χαραγμάς ή όδόντας, χρησι-
μεύον όπως διά τής τριβής φθείρη
ή λαισινή σκληρά σώματα.
- 8) Βιβλίον αποτελούν μέρος με-
γαλτέρου συγγράμματος (Αιτιατική).
- 9) Προσάθεια ύπερνικήσεως
άντιθέτων δυνάμεων. — 'Ενωσις άν-
θρώπων άποβλεπόντων εις κοινόν
σκοπόν.
- 10) Λιπαντικόν έλαιον λαμβανό-
μενον έξ άποστάξεως πετρελαίου.
- 11) Μεγάλοι έσονται τής άρχαίας
έλληνικής θρησκείας προς τιμήν με-
γάλης θεάς. — 'Αδελφίς, άρχαίος,
πρωτοπόρος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Κωνοφόρον δένδρον μέ φύλλα
θελονοειδή (πληρ.), δόσος αποτελού-
μενον έξ αυτών θεωρείται ως έξόχως
ύγιεινόν μέρος. — Τήν απαιτεί ό ά-
ναγνώστης κάθε μυθιστορήματος, ή
διάς δε άστυνομικού.
- 2) Μυθικόν τέρας μέ κεφαλήν ζέ-
οντος, σώμα αλγός και ούραν δρά-
κοντος' μεταμωρικός. — 'Ονειροπόλη-
μα, πόθος άπραγματοποίητος.
- 3) Τό άκρον σημειον μέχρι τού ό-
ποιου έξικνείται κατάρσις τις ή
ένεργεια και τό όποιον αυτή δέν δύ-
ναται ή δέν πρέπει νά υπερέθ.
- 4) Στενή όδός, ρυμη παρά Βυζαντί-
σις, αυστράς κελίων εν οίς έμύναζαν οί
άσκηται' νών όνομασία διαφόρων με-
γάλων μονών.
- 5) Κλωστικόν εργαλείον, τό κοι-
νώς όνομαζόμενον ράκα.
- 6) 'Η άτυχής έκβάσις ούδηδήποτε
άγώνος. — Διάδοος κεκαλυμμένη ή ά-
καλύπτη διά μέσου οικοδομήματος.
- 7) 'Εγγραφον δι' όύ διατάσσεται
υπό άρχης τίνος ή έκτέλεσις ώρισμέ-
νης πράξεως' διαταγή.
- 8) 'Οροσειρά εν τή Στερεά 'Ελ-
λάδι, προς Ν. τής ποταμικής χώρας
τού Σπερχειού. 'Η ένέργεια και τό
αποτελέσμα τού πηδού.
- 9) Πόλις τής 'Ελβετίας' ένταύθα
υπεγράφη σύμφωνον μεταξύ Γερμα-
νίας, Γαλλίας, Βελγίου, Αγγλίας,
'Ιταλίας και Τσεχοσλοβακίας, δι'
ού καθιερώθη ή διατηρήσις πλη-
ρουν τών μεταξύ τών κρατών τού-
των διαφορών.
- 10) Τό κάτω μέρος τού ποδός. —
Τμήμα κατά Ν. ή στρατού.
- 11) Μία τών Μουσών.
- 12) 'Η κάτοικος μεγάλου Εύρω-
παικού κράτους. — 'Ο κάτοικος με-
γάλου άστικού κράτους.

ΚΩΝΣΤ. ΧΑΛΚΙΑΣ

Μερίσσια—'Αττική.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΑΙΤΗ. — 'Αγνώ πρὸς τό πα-
ρόν τήν Διευθυνσιν τού Τίνο Ρόσι.
'Ο ήθοποιός αυτός εύρίσκεται... κά-
που στή Γαλλία και υπηρετεί ως ά-
πλούς στρατιώτης. 'Όσο δια τόν Ζαν
Πιέρ 'Ωμόν, ή πληροφορία τήν ό-
ποιαν κατέχετε είνε... ευτυχώς ψευ-
δής. 'Ο Ζαν Πιέρ ούτε καν έτραυμα-
τίσθη, ούτε αυτός, ούτε και κανένας
Γάλλος ήθοποιός έπαθε τί μέχρι υ-
μερον. 'Όσον άφορᾷ τώρα τήν διευ-
θυνσι τού Νίνο Κόστα, εάν θέλετε
νά τού γράψω, στείλατέ μας τό
γράμμα σας και θα φροντίσωμεν έ-
μείς νά τού παραδοθί. Τόν φακέλλό
τού θέσατέ τον έντός άλλου φακέ-
λου επί τού όποιου θα άναγράφεται

Περιοδικόν **ΟΘΗΣΑΥΡΟΣ**
(Κινηματογραφικόν τμήμα)
Συνταροζία 5, 'Αθήναι.

ΦΑΝΗ ΠΑΠ. — 'Ημπορείτε νά τε-
ράσετε ένα θράδυ από τά γράφειά
μας γιά νά πάρете τήν φωτογραφία
τού... άγαπημένου σας Τζέιμς Στι-
ούαρτ. Τήν διογραφίαν αυτού θα τήν
δημοσιώσωμεν λίαν προσεχώς.

Αί επιστολαί προς τήν Γρα-
φολόγον πρέπει νά γράφονται
έντελώς άβίαστα και χωρίς καμ
μیان προστάθειαν. 'Εάν ή συμ-
βουλή ζητείται διά τρίτον πρό-
σωπον, δέον επίσης νά άπο-
στελλεται έωκλειστως και ά-
πόκοιμα έπιστολής τούτου. Αί
έπιστολαί θα άπευθύνονται:
α) προς τό περιοδικόν 'Οθησαυ-
ρόν—διά τήν Γραφολόγον—ό-
δός Συνταροζία 5, 'Αθήναι. —
Πρέπει δε νά συνοδεύονται από
γρηματισμό αξίας δραχ. 5
διά τήν άπάντησιν.

Ε ύ θ υ μ ο β ο λ ι ω τ ο -
π ο υ λ ο , Βόλον. — Προβλέπω γιά
σας μίαν πολύ καλή εξέλιξιν. 'Εχε-
τε όλα τά προσόντα γιά νά επιτύ-
χετε και είμαι δεδωία ότι θα τό έ-
κτελεσώτε καταλλήλως. Δέν βλέ-
ω πρὸς τό παρόν περίπτωσιν έ-
κπαιστώσεως σας εις 'Αθήνας. 'Η
επίστασις αυτή θα παρουσιασθή
δραδύτερον και υπό συνθήκας πολύ
εύνοϊκάς. Αί έργασίαι σας εις Βό-
λον, παρ' όλας τās σημερινάς δυσ-
χερείας, θα εξέλιχθουν κανονικάς και
θα, σας επιτρέψουν νά σταθεροποιή-
σετε περσιότερον τήν θέσιν σας.
Γάμον σύντομον δέν προβλέπω. 'Ανε-
ξάρτητοι τής θελήσεώς σας λόγιοι θα
σας έμποδίσουν. 'Η νέα αυτή σας
αγάπη μέ ελκινίζει και σας περι-
βάλλει μέ στοργήν και άφροσύνην.
Οί χαρακτήρες σας είνε δυνατόν νά
έναρμονισθουν άπόλυτως.

Κατεκτιβ Ζ. Ρ. — 1) 'Αφί-
νετε πολλές εύκαιρίας νά παρέρχω-
ται άχρησιμοποίητοι. Δέν χειρίζε-
σθε όπως πρέπει τάς ύποθέσεις σας. Κα-
ταστρώνετε ώραια σχέδια, τά όποια
τά άφίνετε νά ναυαγούν τήν τελευ-
ταίαν στιγμήν. Νομίζω ότι αν έν-
τείνετε τās προσπάθειάς σας είνε
δυνατόν συντόμως νά βελτιώσετε τήν
οικονομικήν σας κατάστασιν. Πάν-
τως, επί τού προκειμένου, ξειρι-
σθήν εύνοϊαν τής τύχης δέν πρέπει νά
περιμένετε πρὸς τό παρόν. 2) 'Ο γά-
μος σας δραδύνει. 3) 'Η ζωή σας
είναι όλίγον περιπετειώδης, αλλά εν
τῷ συνόλω της καλή. 4) Χαρακτήρ
άνήσυχος μέ συχνάς έναλλαγάς δρα-
στηριότητος και καθήκοντος. Μεγάλη
περιέργεια. Ήρα λογική, ή όποια δέν
σας κάνει πολύ συμπαθή. 5) Είς τήν
άρχην τού σταδίου σας δέν θα σημει-
ώσετε άξιολόγους προόδους. 'Αλλά
πολύ γρήγορα θα δημιουργήσετε μι-
αν καλήν θέσιν και θα άνοίξετε ένα
πολύ καλόν δρόμον.

Α π ε ι ρ η ν έ α. — Σας άπή-
νησα ήδη. Δέν σας συμβουλεύω νά
έξακολουθήσετε τās σχέσεις σας μέ
αυτό τό πρόσωπον. Δέν πρόκειται νά
σας ώφελησουν εις τίποτε.

Ι τ σ ι κ α γ ι ο Κ γ α π ρ ι -
ό λ θ. Γ. Π. — Χαρακτήρ άδύνατος
και παραδοξολόγος. Πολύ άδελία
στις έκδηλώσεις σας. Νά προσέξετε
τήν ύγεία σας. 'Η οικονομική κατά-
στασις σας θα βελτιώσῃ συντόμως.
Είς τό μέλλον έχετε πολλές πιθανό-
τητας μεγαλυτέρας καλυτερεύσεως.
Πρόσωποι έρωτικά περιπέτεια. Δέν
θα σας εύνοϊουν άπόλυτως. Γάμος
έξ έρωτος. Σχετικώς σύντομος. Κα-
λή οικονομική ζωή.

Σ. Α. Β. Η. 13. — Διά τόν φίλον
σας πρέπει νά μού στείλετε έπιστο-
λήν του. Δέν βλέπω πάντως σύντο-
μον γάμον. Μία οικονομική περιπέ-
τεια θα σας φέρη εις μεγάλην στενο-
χωρίαν. Είσοδε τρυφερός και αίσθη-
ματικός χαρακτήρ, μέ πολύ καλές δια-
θέσεις. 'Η τύχη δέν σας εύνοϊεί πρὸς
τό παρόν, θα σας εύνοϊήσῃ όμως άρ-
κετά εις τό μέλλον. 'Η ζωή σας θα
κλείσῃ εν τῷ συνόλω της άρκετά ε-
υτυχώς. Γάμος κατά τήν άσθημα-
τικήν διαρκείας. Οικονομική δε πε-
ράσσει μερικάς στενωχουρίας. Βραδύ-
τερον θα συναντήσετε μίαν σημαντι-
κήν ύποστήριξιν.

Μικρασιάνι σ σ α ν, Παι-
ραία. — Μού ζητείτε μίαν ελκινικήν
άπάντησιν και θα σας τήν δώσω. Νά
παύσετε νά σκέπτεσθε αυτόν τόν έν-
δρωπον και νά διακόψετε κάθε σχέσιν
μαζί του. Είνε χαρακτήρ επιπόλαιος,
ήττονος και άστάτος. Είς τήν ση-

μερινήν του δυστυχίαν σας θέλει ως
παρηγοριον άγγελον. 'Αλλά θα σας
εξαχθή και σας μέ τήν σειράν σας.
Είνε ένας θλιβερός τύπος χωρίς θέ-
λησιν και προσωπικότητα και θα
σας παρασύρη και σας εις τήν κακ-
τυχίαν του, αν δέν προφυλάγητε έ-
γκαιρως. Βγάλετε απ' τό μυαλό σας
ότι φταίτε σέ ό,τιδήποτε. Τό μόνον
σφάλμα σας είνε ότι άγαπήσατε ένα
άνθρωπον πού δέν τό αξίζει. Και πάλι
σας λέγω: φυλαχθήτε!

Ζητιάναν, τ ή ς α γ α -
π η ς. — Είσοδε ένας πολύ δύστρο-
πος και στρυφνός χαρακτήρ. Σας δια-
κρίνει μία μεγάλη μικροψυχία και
έλλειψις δυνάμεως και αυτοπεποίθη-
σεως. 'Αμείων χρηματικών καλυτε-
ρειων δέν βλέπω. Θα αντιμετώπισετε
πολλές δυσκολίες. Γάμος όχι πρὸς τό
παρόν. Θα είνε κατόπιν άποστήματος,
άλλα δραδύτερον. Ζωή κάπως ταρ-
αχία, δέν βλέπω δυστυχώς τίποτε.
Δέν νομίζω ότι θα είνε δυνατόν νά
άναυωγήσῃ τήν άγάπην του.

Ταχυδρομική ν θ υ ρ ι -
δ α 3 4. — Αυτομμία διότι δέν μπο-
ρά νά σας κάμω ίδιαιτέρων άπάντη-
σιν. Πάντως και από τής στήλης α-
υτής θα σας πώ ό,τι πρέπει νά σας
πώ. Είσοδε κατά βάθος πολύ τρυφερός
χαρακτήρ, αλλά σας διακρίνει κά-
ποια δεισιδία και άκαταστασία εις
τάς επιδιώξεις σας. Ήθελετε δια παν-
τός τρόπον νά δώγητε από τήν σημε-
ρήν σας κατάστασιν, αλλά ούσιαστι-
κάς δέν κάνετε μεγάλα πράγματα
διά νά επιτύχετε. Διαθέσις σοβα-
ρά. Στερείσθε πρωτοβουλίας. Προκα-
λείτε άρκτέας συμπάθειας, δέν έχε-
τε όμως τήν δύναμιν νά δώσετε εις
αυτάς συγκεκριμένην μορφήν και νά
είσθε συγκρατηστέ. 'Ο φίλος σας ε-
ίνε τύπος ψυχρός και συγκρατημένος.
Αίσθημα όχι θερμά. Διακρίνω μίαν
άμοιβαιαν συμπάθειαν. Πολύ άμφι-
βάλλω όμως αν θα καταλήξῃ εις τί-
ποτε. 'Ο άνδρωπος αυτός είνε όλίγον
κρυφίνος και δέν βλέπω δυστυχώς
μεγάλην σύμπτωση εις τούς χαρά
κλήρας σας. 'Επιστολαί σας έπείσθη-
σαν.

Ντετεκτιβ Ζ. Ρ. — 1) 'Αφί-
νετε πολλές εύκαιρίας νά παρέρχω-
ται άχρησιμοποίητοι. Δέν χειρίζε-
σθε όπως πρέπει τάς ύποθέσεις σας. Κα-
ταστρώνετε ώραια σχέδια, τά όποια
τά άφίνετε νά ναυαγούν τήν τελευ-
ταίαν στιγμήν. Νομίζω ότι αν έν-
τείνετε τās προσπάθειάς σας είνε
δυνατόν συντόμως νά βελτιώσετε τήν
οικονομικήν σας κατάστασιν. Πάν-
τως, επί τού προκειμένου, ξειρι-
σθήν εύνοϊαν τής τύχης δέν πρέπει νά
περιμένετε πρὸς τό παρόν. 2) 'Ο γά-
μος σας δραδύνει. 3) 'Η ζωή σας
είναι όλίγον περιπετειώδης, αλλά εν
τῷ συνόλω της καλή. 4) Χαρακτήρ
άνήσυχος μέ συχνάς έναλλαγάς δρα-
στηριότητος και καθήκοντος. Μεγάλη
περιέργεια. Ήρα λογική, ή όποια δέν
σας κάνει πολύ συμπαθή. 5) Είς τήν
άρχην τού σταδίου σας δέν θα σημει-
ώσετε άξιολόγους προόδους. 'Αλλά
πολύ γρήγορα θα δημιουργήσετε μι-
αν καλήν θέσιν και θα άνοίξετε ένα
πολύ καλόν δρόμον.

Α π ε ι ρ η ν έ α. — Σας άπή-
νησα ήδη. Δέν σας συμβουλεύω νά
έξακολουθήσετε τās σχέσεις σας μέ
αυτό τό πρόσωπον. Δέν πρόκειται νά
σας ώφελησουν εις τίποτε.

Ι τ σ ι κ α γ ι ο Κ γ α π ρ ι -
ό λ θ. Γ. Π. — Χαρακτήρ άδύνατος
και παραδοξολόγος. Πολύ άδελία
στις έκδηλώσεις σας. Νά προσέξετε
τήν ύγεία σας. 'Η οικονομική κατά-
στασις σας θα βελτιώσῃ συντόμως.
Είς τό μέλλον έχετε πολλές πιθανό-
τητας μεγαλυτέρας καλυτερεύσεως.
Πρόσωποι έρωτικά περιπέτεια. Δέν
θα σας εύνοϊουν άπόλυτως. Γάμος
έξ έρωτος. Σχετικώς σύντομος. Κα-
λή οικονομική ζωή.

Σ. Α. Β. Η. 13. — Διά τόν φίλον
σας πρέπει νά μού στείλετε έπιστο-
λήν του. Δέν βλέπω πάντως σύντο-
μον γάμον. Μία οικονομική περιπέ-
τεια θα σας φέρη εις μεγάλην στενο-
χωρίαν. Είσοδε τρυφερός και αίσθη-
ματικός χαρακτήρ, μέ πολύ καλές δια-
θέσεις. 'Η τύχη δέν σας εύνοϊεί πρὸς
τό παρόν, θα σας εύνοϊήσῃ όμως άρ-
κετά εις τό μέλλον. 'Η ζωή σας θα
κλείσῃ εν τῷ συνόλω της άρκετά ε-
υτυχώς. Γάμος κατά τήν άσθημα-
τικήν διαρκείας. Οικονομική δε πε-
ράσσει μερικάς στενωχουρίας. Βραδύ-
τερον θα συναντήσετε μίαν σημαντι-
κήν ύποστήριξιν.

Μικρασιάνι σ σ α ν, Παι-
ραία. — Μού ζητείτε μίαν ελκινικήν
άπάντησιν και θα σας τήν δώσω. Νά
παύσετε νά σκέπτεσθε αυτόν τόν έν-
δρωπον και νά διακόψετε κάθε σχέσιν
μαζί του. Είνε χαρακτήρ επιπόλαιος,
ήττονος και άστάτος. Είς τήν ση-

μερινήν του δυστυχίαν σας θέλει ως
παρηγοριον άγγελον. 'Αλλά θα σας
εξαχθή και σας μέ τήν σειράν σας.
Είνε ένας θλιβερός τύπος χωρίς θέ-
λησιν και προσωπικότητα και θα
σας παρασύρη και σας εις τήν κακ-
τυχίαν του, αν δέν προφυλάγητε έ-
γκαιρως. Βγάλετε απ' τό μυαλό σας
ότι φταίτε σέ ό,τιδήποτε. Τό μόνον
σφάλμα σας είνε ότι άγαπήσατε ένα
άνθρωπον πού δέν τό αξίζει. Και πάλι
σας λέγω: φυλαχθήτε!

Ζητιάναν, τ ή ς α γ α -
π η ς. — Είσοδε ένας πολύ δύστρο-
πος και στρυφνός χαρακτήρ. Σας δια-
κρίνει μία μεγάλη μικροψυχία και
έλλειψις δυνάμεως και αυτοπεποίθη-
σεως. 'Αμείων χρηματικών καλυτε-
ρειων δέν βλέπω. Θα αντιμετώπισετε
πολλές δυσκολίες. Γάμος όχι πρὸς τό
παρόν. Θα είνε κατόπιν άποστήματος,
άλλα δραδύτερον. Ζωή κάπως ταρ-
αχία, δέν βλέπω δυστυχώς τίποτε.
Δέν νομίζω ότι θα είνε δυνατόν νά
άναυωγήσῃ τήν άγάπην του.

Ταχυδρομική ν θ υ ρ ι -
δ α 3 4. — Αυτομμία διότι δέν μπο-
ρά νά σας κάμω ίδιαιτέρων άπάντη-
σιν. Πάντως και από τής στήλης α-
υτής θα σας πώ ό,τι πρέπει νά σας
πώ. Είσοδε κατά βάθος πολύ τρυφερός
χαρακτήρ, αλλά σας διακρίνει κά-
ποια δεισιδία και άκαταστασία εις
τάς επιδιώξεις σας. Ήθελετε δια παν-
τός τρόπον νά δώγητε από τήν σημε-
ρήν σας κατάστασιν, αλλά ούσιαστι-
κάς δέν κάνετε μεγάλα πράγματα
διά νά επιτύχετε. Διαθέσις σοβα-
ρά. Στερείσθε πρωτοβουλίας. Προκα-
λείτε άρκτέας συμπάθειας, δέν έχε-
τε όμως τήν δύναμιν νά δώσετε εις
αυτάς συγκεκριμένην μορφήν και νά
είσθε συγκρατηστέ. 'Ο φίλος σας ε-
ίνε τύπος ψυχρός και συγκρατημένος.
Αίσθημα όχι θερμά. Διακρίνω μίαν
άμοιβαιαν συμπάθειαν. Πολύ άμφι-
βάλλω όμως αν θα καταλήξῃ εις τί-
ποτε. 'Ο άνδρωπος αυτός είνε όλίγον
κρυφίνος και δέν βλέπω δυστυχώς
μεγάλην σύμπτωση εις τούς χαρά
κλήρας σας. 'Επιστολαί σας έπείσθη-
σαν.

Ντετεκτιβ Ζ. Ρ. — 1) 'Αφί-
νετε πολλές εύκαιρίας νά παρέρχω-
ται άχρησιμοποίητοι. Δέν χειρίζε-
σθε όπως πρέπει τάς ύποθέσεις σας. Κα-
ταστρώνετε ώραια σχέδια, τά όποια
τά άφίνετε νά ναυαγούν τήν τελευ-
ταίαν στιγμήν. Νομίζω ότι αν έν-
τείνετε τās προσπάθειάς σας είνε
δυνατόν συντόμως νά βελτιώσετε τήν
οικονομικήν σας κατάστασιν. Πάν-
τως, επί τού προκειμένου, ξειρι-
σθήν εύνοϊαν τής τύχης δέν πρέπει νά
περιμένετε πρὸς τό παρόν. 2) 'Ο γά-
μος σας δραδύνει. 3) 'Η ζωή σας
είναι όλίγον περιπετειώδης, αλλά εν
τῷ συνόλω της καλή. 4) Χαρακτήρ
άνήσυχος μέ συχνάς έναλλαγάς δρα-
στηριότητος και καθήκοντος. Μεγάλη
περιέργεια. Ήρα λογική, ή όποια δέν
σας κάνει πολύ συμπαθή. 5) Είς τήν
άρχην τού σταδίου σας δέν θα σημει-
ώσετε άξιολόγους προόδους. 'Αλλά
πολύ γρήγορα θα δημιουργήσετε μι-
αν καλήν θέσιν και θα άνοίξετε ένα
πολύ καλόν δρόμον.

Α π ε ι ρ η ν έ α. — Σας άπή-
νησα ήδη. Δέν σας συμβουλεύω νά
έξακολουθήσετε τās σχέσεις σας μέ
αυτό τό πρόσωπον. Δέν πρόκειται νά
σας ώφελησουν εις τίποτε.

Ι τ σ ι κ α γ ι ο Κ γ α π ρ ι -
ό λ θ. Γ. Π. — Χαρακτήρ άδύνατος
και παραδοξολόγος. Πολύ άδελία
στις έκδηλώσεις σας. Νά προσέξετε
τήν ύγεία σας. 'Η οικονομική κατά-
στασις σας θα βελτιώσῃ συντόμως.
Είς τό μέλλον έχετε πολλές πιθανό-
τητας μεγαλυτέρας καλυτερεύσεως.
Πρόσωποι έρωτικά περιπέτεια. Δέν
θα σας εύνοϊουν άπόλυτως. Γάμος
έξ έρωτος. Σχετικώς σύντομος. Κα-
λή οικονομική ζωή.

Σ. Α. Β. Η. 13. — Διά τόν φίλον
σας πρέπει νά μού στείλετε έπιστο-
λήν του. Δέν βλέπω πάντως σύντο-
μον γάμον. Μία οικονομική περιπέ-
τεια θα σας φέρη εις μεγάλην στενο-
χωρίαν. Είσοδε τρυφερός και αίσθη-
ματικός χαρακτήρ, μέ πολύ καλές δια-
θέσεις. 'Η τύχη δέν σας εύνοϊεί πρὸς
τό παρόν, θα σας εύνοϊήσῃ όμως άρ-
κετά εις τό μέλλον. 'Η ζωή σας θα
κλείσῃ εν τῷ συνόλω της άρκετά ε-
υτυχώς. Γάμος κατά τήν άσθημα-
τικήν διαρκείας. Οικονομική δε πε-
ράσσει μερικάς στενωχουρίας. Βραδύ-
τερον θα συναντήσετε μίαν σημαντι-
κήν ύποστήριξιν.

Μικρασιάνι σ σ α ν, Παι-
ραία. — Μού ζητείτε μίαν ελκινικήν
άπάντησιν και θα σας τήν δώσω. Νά
παύσετε νά σκέπτεσθε αυτόν τόν έν-
δρωπον και νά διακόψετε κάθε σχέσιν
μαζί του. Είνε χαρακτήρ επιπόλαιος,
ήττονος και άστάτος. Είς τήν ση-

μερινήν του δυστυχίαν σας θέλει ως
παρηγοριον άγγελον. 'Αλλά θα σας
εξαχθή και σας μέ τήν σειράν σας.
Είνε ένας θλιβερός τύπος χωρίς θέ-
λησιν και προσωπικότητα και θα
σας παρασύρη και σας εις τήν κακ-
τυχίαν του, αν δέν προφυλάγητε έ-
γκαιρως. Βγάλετε απ' τό μυαλό σας
ότι φταίτε σέ ό,τιδήποτε. Τό μόνον
σφάλμα σας είνε ότι άγαπήσατε ένα
άνθρωπον πού δέν τό αξίζει. Και πάλι
σας λέγω: φυλαχθήτε!

Ζητιάναν,

ΟΝΓΑΥΡΟΣ

